

و جلاصه آنرا نیز قبل از این شرح توضیح مکتوب بجز تخریر در بنی آرد و میرد استی است که
از اینجا که اکثر ذکر آباء و اجداد و اولاد و اخفاء کرده و بگفتن به کنایات و اشارات به معرض
تخریر و به آمده بنا علی هذا بیان آن واجب نبود پس بدانید که * قرد و کس گاهی *
اساره بطرف طبرستان می باشد محمد اکبر پادشاه است * و حش آشپانی * کنایه از
صیرالدین همایون پدر محمد اکبر پادشاه * و عرش آشپانی * کنایه از حلال الدین محمد
اکبر پادشاه * و حش گاهی * کنایه از نورالدین محمد خانگیر پس از کز پادشاه
* و قرد و کس آشپانی * اشاره بطرف شهاب الدین محمد صاحب گران ثانی شاه جهان
میر اکبر * و حش گاهی * اساره بطرف محی الدین محمد اورنگ زیب عالم گیر غازیست
* و حش منزل * کنایه از قطب الدین محمد مغلیم شاه عالم مغلیم به همدار شاه فقط و میر سده اول
به مکر بندی از خال مصف که لایحه طریقه شریعت است و اولاد سده خراشی می سوم پوشیده
ساده که علامه معزی الیه سرد و می شش سار که ناگو نیست در سده به صد و پنجاه و بیست و هجری
معش کس از عالم عدم لناس حسنی پوشیده بطلاقت سانی و لطافت بیانی و از خودت
طبیعت و دقاوت فطریه در اندک زمانی بکثای عمر و بگانه دهر گردید و از عالم مغفول و مشغول در عمر
یازده سالگی فراغ هم میر سده و سده از ان تجرد و عزلت راحت دوست میداد و تکلیف
و اصرار و محام صادق و دوستان و ائمه در سال نوزده از خلوص عرش آشپانی
با سلام آستان دولت شان پادشاه سعادت حاصل می کرد و اولاد تفسیر آیه اکرمی
موقوف موده یکسند گان اقدس می نماید بسبب آنکه صیفت فصل و اکمال و عطایه لطف
منفائی او سمع همایون میر سده ملازمان عالی مالکات خسروانی و اعطای سلطانی او را
مخصوص می فرماید و زمان رخسار به گان از صفای متعینین علامه سابق الدین که مراد و شش
بیهی که موقوف ذراتی علم و فضل هم از مرادانی و در شش بیانی بهره دانی و سرمایه کافی
داشتند ماسخین خدای و محمد و مالهک که در ان عهد مدانش و حقین و علم و فضل

[illegible]

* فرجه هشتی باید و خویش میباید بنایا تو حکایت کم از هرانی * و با اظهار چنان حد ما
در همان زمان به مصطفی چار همدای علم اخوت و محرم مفارقی پسران و پسران را در اجرت
و در سال چهل و نهم که مزاج عرست آشنایی بطور مدگانی از طریقت پسران و پسران
سایم منصف گردید از اعاکشی شیخ موصوف معتقد و نگاه و محرم مارگاه و دور و دوری و دوری
و در بخت حضرت و علو منزلت کسی بر ایدیل و سیم داشت طلسمانی او را از دکن طلب
فرموده و امرانی برین مطهرت صد و ریاض که فوج خود برادر و اجابگه اشته جریده
مشرف ملازمت شود و شیخ عبدالرحمن پور و در اوج تسکین حضرت پیکر و امرای کبکی و در دکن
داشته بر رسم دو اسبه حاضر حضور و گردن براده سابق الذاکر که بیعت فرط احلاص
و عقیدت شیخ مامری و دلی یعنی خویش یکد رحاطری و آمدن او درین زمان مضر و منحل
مقصد خویش تصور نموده و تنها آمدنش را قیوح عظیم و فوج فحیم از کاشته و قتل شیخ اول
پایه سلطنت خود پنداشته و سبکدیده و بدیده را که از سرحد او گذر شیخ ناگزیر و با قیام
الکاف و افواج خلیات امیدوار کرده و غرور بریش ترغیب فرمود و بر سر راه انتظار
فرصتی کشید که در فتنه آیین حروشت آرمه شیخ رسید مردمان همراهی شیخ نظر حفظ جان که از
سر و ریاست توان سیر و نهانی کجائی قاعده بنده شیخ ماسماع این سخی بر سمند در زمان
آورد که در دبی با چار و اکرم چو دیو سبک راه و ستم ندادان گردیده و ز آدینه چارم
بیع الاول سه یک پسر و دیار و ده ز سبک و پور و آشنای راه بریم کرده و ساری بر که
از بر و ز شش کرده است مافوج کثیر و حم غیر هجوم آورد و دران پنجم دو تو امان تیج سابر
مصلحت و بخت تجربه ای احراحت از مهر که شک و جدال کرد و دزد که ای افغان که از رفیقان
قدیم او بود عرض نمود که در قصه آمیزی که نزدیک است برای و ایان و راحه سورج سبک
ما بهر اسوار و بر کبش چه سبک آنها را بکنک خود گرفته نادیدنی امان ماید فرمود شیخ
از یک گریز مر جان خود برحم بفرموده بهادرانه بقدر جان در باخت زمانیکه خرابین جالی بر مال

برهان گوشتش انکه ماد نشاید بر سید حار و سرد و دگر بماند شکیبائی چاکر زنده در خوف و حیرت
یکتا و قنیه آن گوهری و پستانها چو رود در زانی سبزه که آورده که اگر حاشش پادشاهی
ار بود ای حاضر شاهزاده سرور و در اقبال رسیدی و شیخ را انگامد استی
و فی الدیبه اس شعر خواند بیت * شیخ ما از بیم تن چو سوی آمده * را شتیاق
پای اومی بی سر و پای آمده * اعظم حال نادم و شیخ بطریق تعلیم یافته * تا در معراج * تیغ
اعجاز سلیم الله سرای می رسید * بهر لفظ باغی که حرف بایست و در کرده و در لفظی که بحساب
را انکه یکبار و دیار دانه می می شود و باید گردست و نیز نقل کند که شیخ در جواب آیه هکیت که
تاریخ فوت من سده احوال فصل است از شاه ابو الفتح عالی قادری که از مشایخ لاهور
است منقول شده که در مودس با کارهای او الفصل دیگر و ابستم شش جواب دیدم که
در مجلس خاص ریاست باب صلوة احمد و سائر علیه ابو العباس را حاضر کرده جماعت
چند هزار که را روی شیخ آمدند در مجلس سایه و در مودند که این مرد در خیانت چندی
در ملک افعال شنیده شده و در ابدی ماحات او که آثارش این است الهی یگانگی را و بسبب
ریکای سر فراری می بخشی و در آیه مقتضای کرم و کثرت از می موجب نجات او گردید که شریح
ازمان رد حاق و عام است بعضی که کیش بر اس او را منسوب کند و برخی شمس بر بیت
خواند و حنی و بهر داند و الله اعلم بالصواب پس ازین که برخی از تحقیق خلال الدین
محمد کمر بن نصر الدین بنایون بن طویر الدین بن ناصر نیکبخت قاریان و تصدیع پستانها حاضر میدارم
محمدی سباه که باو شاه حمید عت و در حد و طایع فرزند بنایون شاه بوده است بهنگام دارد و با لگی
بر سبب خلافت میسر و دار السلطنت دهنی و دینی از این شود و پنجاه و دو سال بر مسند
کامرانی و چهار ماهش نشاندانی طوره و بر میگردد و در عهد خود در حاکم که القات می فرماید
حکم گردون و در اسپه دایم حاکم جهان اختیار خود است اقتدار او می دهد و بهر
ماجیه که در این آرد و فتح و نصرت و عت و دولت عیال عاشره اما مال او در دکن

کرده هر گاه آن امید و دود چاکر استس و عوی نهاده شاه می کند و نماز استس حیا
 سناطت و ایالت و دود و اردو مردان این هنر حضرتش بر امید گاه دانسته جمع می گردد
 و برکت حسن برورشش و بر ذاجت او یادگارهای عجیب و غریب در زمانه میگردد
 مقبول است که چون پادشاه گیتی شاه نادره و دهر و اعجاز و عمر شیرش و که یکی از قوم
 افعه بود ۱۲ است و در هند وستان نام است پاره سال به گوشت و ملازم است پادشاهان
 هند وستان سرگرم و دود و غم استسکات همایون با اتفاق اقا غه های این راست است
 شست داده بعد از آن آمدت لعل مثال در هند وستان سلف را می نمود ازین حاکمان عالم جاودان
 شتافت و را قلم هند وستان قواری سوار و حلقی بشمار راه یافت و باو که عوالت و
 خاکان نواح لوای استسکات و رانیدان نام آورده می افزاید و در هر یک سلفی و در هر طرف
 وای کوس استقلال و شاره استسکادی رند تا آنکه شمشیر اکری سبیل شده هوای تهر و
 بحر که در دماغ آن هوستانان و سرکشان پیچیده بود بعد از انتظام و نظم و کافات
 را آورده و در زمان اندک همه هند وستان را با اکری از فضات صوبه به کمال و دکن
 بقصه نظرت و اختیاری خود می آورد اما او افضل و فیسی که سر آید ملکان و سر غه مردان
 کوته و خفرت پادشاهی نادیده تالیفات و ترویر این طبیعت نمی عوالت سلطان را
 از شاد مع دین نهین اخراجات میدهد و نظرت دکل و مال عاقبت مامل می نماید چنانچه شاه
 قیام بعضی از رسومات بود میلان می فرمود و این و و شهر فیضی که از قصیده مدحیه سلطان
 است ترس معنی بر مانی روشن و دلیلی فرزند است **حکایت** در قضیت بگر که
 و رخو بر تو بری عیالت **آئینه** ماسکد و ما اگر آفتاب **تلاوت** اولی که نماید جو و و آینه
 این می که مشاهده می در آفتاب **عظیم** استعار را بسیار دهند و ان سند را آفتاب پرستی پادشاه
 نموده به **عظیم** گمر **اسکرم** اند **عبد الله** خان اوز یک **خاکم** ولایت **توران** حمد **ماجات**
 سملوی تسبیح و طعن **ناکر** را **قام** می نماید و عذر **تراز** گاه که **ابوالفضل** نز و روز **زک** شده

دکاشته اند و در مکانات و مراسلات محمد اکبر یافته می شود و اسم مبارک و الاله ماطه پادشاه
حمیده ما و بیگم مانت مریم مکانی است
تشریح دیباچه *

گونگون * نوع نوع و الف و دین هر دو کلمه برای اتصال است چنانچه شائبه * سیایش *
و عا و آری * کسوت * لباس * قوله جیات * پوشیده ساد که این حامی
مشهور جیات که زیست است ظاهر اساس نظری آید و بر این معنی مخصوص بشر
بیت پس سار ساس تمام معنی آن علم و معرفت بهر واسطه و موت که صبر آن است
کناره از حیل سب در موده سولوی حامی * مصراع * که مادران مرده و داناست و در *
صلوات * گمراهی * هدایت * راه راست نمودن * قوله ماشی بریان آه *
این حامی در نام اراده ذکر است و حقیقت ما به تعالی است و الا ذکر نام پاکش موافق آیه
کریمه مَا ذُكِرْتُمْ بِهِ اَذْكُرْتُمْ بِهِ و یاد کنید مرا یاد کنم شمار ارض است یعنی ذکر حقیقت او تعالی و
تقدیس به بی ادای حمد و شمار زبان خود که می شناسد الامر در تعریفش گنگ و لال است
گفتنی خردی است * قوله و صمتش آه * ازین مصراع اشاره به صفت لا اُحْصِي ثَنَاءً
عَلَيْكَ كَمَا أَثْنَيْتَ اَنْتَ اَنْتَ عَلَيَّ ثَنَيْتَ است پیغمبر علیه الصلوٰه و السلام و در شان شای حق تعالی
می فرماید که شای تو کردن می توانم چنانچه تو شای خود کردی و شاعر است از ذکر جمیل
مدان پس قائل می گوید که حائیه چرا السهر از وصف دانی و ذکر جمیل سالی اقرار به تصور
خودی فرماید پس مالا یقیر یا کما یار که زبان عا حسان و در وصف پاکش کشایم * قوله
فی الحکمه آه * ناید است که چون آید تفسیر دوم عا حری شود آه و تفت لفظ فی الحکمه می آید
سار آن قائل جهت احتیاط مطلب این لفظ را آورده یعنی تفت مختصر از بیت اول منویم
شد که حمد او جهان است که گفتن میسر است و لای فلفظ آه امر آن آوردن بجزای میسر است
از من تو بگویم * مصراع اخیر گمراهی و گمراهی که اسباب چنان گفتن که از بیت اول منویم

می شود و آن اشاعت عالم حود است و رحمت حقیقت او تعالی این هم از بنحوی است زیرا که در حقیقت نه مل حمد با کس تصور کردن می توانم و نه بر زمان آوردن لائق می پندارم و توجیه دیگر آنکه نام بر گشت را بنوم ستایش و بیاتس بر زمان عاثر و قاصر خود گفتن نافهمی و کم عتبی است و نه از استقامت اول قائل دفع توهمی دیگر که پیدا شده از بیت اول است به بیت ثانی می کند و آن توهم این است که اگر نام مقدس او تعالی گفتن و وصفش بدان کردن از بنحوی بودی حکم شاد و حکیم بوحسب آیه مذکوره که پاک از عیب و نقصان است در ان ماب و اردشده و بیان دفع آن این است که آنچه در بیت اول ذکر نام او تعالی منسوب به بپردی کرده غرض از ان آنست که ارادهٔ تفصیل ذکر نام و وصف با کس کردن می حدیست فاما ان فی الحمد و احمالا آن چنان است که میدانم گفتن و باین ذر صحت . اخر حکیم مطلق ثبات و متحقق شد و توهم ماضی دفع گردید و لیکن چون و رحای حمد که مقام اقرار عبر است اثبات قدرت خود در تذکرهٔ زبانی و وصف دلیلی اگر چه احتمالی باشد ثبات شد لا حرم به منزع رابع از ادعای قدرت خود بر تمامی احتمالی او تعالی نیز ادا کردی که بسفاهت * میانجی نمودن شمع صفات مراد از ان ذات پاک کنی صلی الله علیه و سلم * قول دست بسر * معنی آن جبران و تمبر یعنی حرکت این از غایت قرب و نهایت تقرب به مهر صلوٰه الله علیه و سلامه در گاه او تعالی و تقدس تمبر و جبران است * حم * پادشاه در دگر * علاءه اتعمر * بسیار بسیار دانای روزگار و تابرای تا کید مالمه * قیاض * سخت سنجی و جوانمرد * فلا طون و آفاطون * نام کلبی است که وزیر سلطان سکندر و اسنادار سلطو بوده است * حافان * در اصل خطاب پادشاهان چین است و بخارا بر پادشاهان بهر اطلاق می کنند * آنس * جمع نفس ذات بهیجری و مراد این حاز از آنس بیکر دلیلی انسانی * آفاق * جمع افق کاره عالم * قول شست و جان آه * اصلش شان شده و به ترکیب مقلوب مرای تحقیق و احوال را حذف

هدف کرده و مراد از آن این حادثات اکبر پادشاه پس این حال اکبر پادشاه را بمنزل
 کند و قرار داد و شرح مرحوم را بر سر اطفال و در بیت بانی شده معنی و مت است
 * قول چون از و قلمونی بالغ گشت * شرط و حرای آن عالم در چشم حایان نبیره نمود
 * مضافات * مکانات * چار باش * مت * کار مار * ترکیب مقلوب
 یعنی مار و آن کنایه است که در آن توان سلطنت و حیره می یابد * تاریخ * جمع مدوح
 های رقی و گدشت * قول مکه عبد الصمد اصل محمد ام * یعنی عبد الصمد اصل محمد ام
 * والا وید * ترکیب مقلوب یعنی دد والا و لرلند * قول لب در مدی داشتم *
 یعنی داماد و همسر راده علامه محمود دوم * فرهنگ * ادب * شکوف * مادر
 * قول مضافات آن آه * اس قول سند است و تولد و در ام آودن آن کر
 سنی رستم خزان * حرم * ن * کنان * نام پادشاه ریشمی ما و یک وی گوید که مار
 بر تو فرود می شود * گل حر دره * خزمره و ادرا می کبر گوید و گل آن بسیار
 بقدر و * سخن * آیه * پردگیان خیال * مصابین معاصات * آنگاه * جمع یک
 در مار سده * آنگاه * جمع کار و کار و کار همان مضامین * صاحت و ملاحظت *
 بر دو معنی حقی و حیل * مسوری * پوشیده شدن و بای مصد رست در آن
 * عروس * زن و مرد و که جدا * حریده * زن و دوشه * رعا * حرامده عروس
 و سادر حریده و همان مصابین * مشاطگی * آراسگی مرگام آنکه من عبد الصمد ام
 معاصات آن علامه و جمع مودم * عنوان * اول هر چیزی و دبانه کناسه
 * فراس * جمع زبان * خلط * جمع خطه و آن حمد و جبر است که در آثار کتاب
 می ویسد * خر * کرار هر چه * قنار * بسیار بسیار و اما و یا ای ناکید ماله است
 در آن * قول تاریخ مکانات علامی آه * معنی و در کثرت برای مدح و نهایی و تاریخ
 اتمام الامر کتاب مکانات علامی است پس کتاب اتمیم کی است ب ا

می شود و آن اشاعت علم خود است در حمد حقیقت او تعالی این هم از بنحوی است زیرا که در
حقیقت نه دل جداست تصور کردن می توانم و نه زمان آوردن لائق می پذیرم و توجیه دیگر
آنکه نام بزرگش را بنعم ستایش و بیایش بر زمان عاجز و فاسد خود گفتن نافهی و کم عتلی است
و نه از استقامت اول قائل دفع توهمی دیگر که پیدا شوند از بیت اول است به بیت
ثانی می کند و آن توهم این است که اگر نام مقدس او تعالی گفتن و وصفش بدین کردن از
بنحوی بودی حکم شارع حکیم بوجوب آیه مذکوره که پاک از عیب و نقصان است در آن
بابت وارد شدی و بیان دفع آن این است که آنچه در بیت اول ذکر نام او تعالی منسوب
به بنحوی کرده غرض از آن آنست که اراده تفصیل ذکر نام و وصف با کس کردن
نی حدیث ثانی فی الجمله و احتمال آن چنان است که میدانم گفتن و باین قدر صحت
افز حکیم مطلق ثبات و متحقق شد و توهم ناشی دفع گردید و لیکن چون در حای حمد که متتام اقرار
عجز است اثبات قدرت خود در مذکوره زمانی و وصف دانی اگر چه اجمالی باشد ثابت شد
لاجرم به معزاع و ابع از ادعای قدرت خود بر تمامی احوالی او تعالی نیز ادا می کند
* سفاهات * میانجی نمودن شیخ صفات مراد از آن ذات پاک نبی صلی الله علیه و سلم
* قوله دست بسر * معنی آن حیران و متحیر یعنی حیرل این از غایت قرب و نهایت
تقرب بنمبر صلوات الله علیه و سلام بدرگاه او تعالی و تقدس و متحیر و حیران است * حم *
پادشاه بزرگ * علاء القهر * بسیار بسیار دانای روزگار و نابرای ناکید مبالغه
* قیاض * سخت سنجی و جوانمرد * قلاطون و آفاطون * نام حکیمی است که وزیر
سلطان سکندرو اسنادار سلطو بوده است * حقان * در اصل خطاب پادشاهان
چین است و مجازاً بر پادشاهان بهر حال اطلاق می کنند * انفس * جمع نفس ذات
هر جری و مراد این حاز از کس بیکر یکی انسانی * آفاق * جمع افق کما در عالم * قوله
شهبه جان آه * اعشش شاهان شاه بود به ترکیب مقلوب مرای تحقیر و اذیت را عذت

هدف کرده و مراد از آن اس حاد است اگر پادشاه پس اس خا اگر پادشاه و امر را
 کند و قرار داد و شیخ مرحوم را بر سر اطفال و در بیت ثانی شده معنی و مست است
 * قول چون از وقتونی نالغ گشت * شرط و حرای آن عالم در چشم حایان سره نمود
 * مفاد معاصات * مکانات * چار ما نس * مسد * کارمار * ترکیب مقلوب
 بی مار کار و آن کنای است که در آن توان سلط و جبر می رسد * دایح * جمع مدوح
 نای رفت و گدشت * قول که عدا الصداصل محمد ام * یعنی عدا الصداصل محمد ام
 * والادید * ترکیب مقلوب یعنی دید والاد ملربند * قول است در مدی داشتم
 یعنی داماد و همشیره را ده * علامه مدوح دوم * فرهنگ * ادب * شکوف * مادر
 * قول معاصات آن آه * این قول سبذار است و قول در دایم آوردن آن که
 سنی بر ستم حرای * حرم * س * کنان * نام پاره بر ریشی ماویک و می گوید که مار
 بر تو فرورده می شود * چهل حر دره * حر دره و ادرا می کر گوید و کل آن بسیار
 سید و * سخیل * آینه * پردگیان جبال * معاصین معاصات * آنگاه * جمع یک
 در مار سده * آنگار * جمع یک و آنگار و آنگار همان فضلیین * صاحت و ملاحظت *
 بر دو معنی حوی و حمل * مسوری * پوشیده ماندن و بای محمد رست در آن
 * عروس * زن و مرد و که جدا * حریده * زن و دوشه * رها * حرامده عروس
 و سادر حریده و عیال معاصین * مشاطگی * آراسگی مرکام آنکه من عدا الصداصل
 معاصات آن علامه و جمع نمودم * عیوان * اول هر چیزی و دیبا * کتابت
 * فرامس * جمع زمان * خط * جمع خطه و آن خود و عده است که در آغاز کتاب
 می نویسند * حر * کرا * هر چه * تمام * بسیار بسیار و اما و یا ای ناگید ماله است
 در آن * قول نایح مکانات علامی آه * معنی و گوشت * می مدصورهای و نایح
 انعام الهم کتاب مکانات علامی است من *

می شود و آن اشاعت عالم خود است در حمد حقیقت او تعالی این هم از بنحوی است زیرا که در
حقیقت مدخل حمد با کس تصور کردن می توانم و نه در زمان آوردن لائق می بندارم و توجه دیگر
آنکه نام بر رگش را بنرم ستایش و بیایش بر زمان عاقل و قصه و گفتن نافهمی و کم عقلی است
و نه از اتمام بیت اول قائل دفع توهمی دیگر که پیدا شده از بیت اول است به بیت
ثانی می کند و آن توهم این است که اگر نام مقدس او تعالی گفتن و وصفش مدخل کردن از
بنحوی بودی حکم شایع حکم بهوح آیه مذکوره که پاک از عیب و نقصان است در ان
نام وارد شدی و بیان دفع آن این است که آنچه در بیت اول ذکر نام او تعالی منسوب
به بنحوی کرده غرض از آن آنست که اراده تفصیل ذکر نام و وصف با کس کردن
لی حدیث قائلان فی الجمله و احتمالات چنان است که میدانم گفتن و باین در صحت
افز حکم مطلق ثابت و مستحق شد و توهم ناشی دفع گردید و لیکس چون در حای حمد که مقام اقرار
عبر است اثبات قدرت خود در تذکره زمانی و وصف دلی اگر چه احتمالی باشد ثابت شد
لا حرم به منزه از ادعای قدرت خود بر شای احتمالی او تعالی نیز از انکار می کند
* سفادت * میانجی نمودن شیع صفات مراد از ان ذات پاک نبی صلی الله علیه و سلم
* تولد دست بسر * معنی آن جبران و تنجیر یعنی حرکت این از غایت قرب و نهایت
تقرب به مهر صلوات الله علیه و سلام بر نگاه او تعالی و تنه کس منجیر و جبران است * ختم *
پادشاه بزرگ * علاء القهر * بسیار بسیار دانای روزگار و نابرای نا کید مالمه
* قیاض * سخت سنجی و جوامرد * قلاطون و آقلاطون * نام یکبمی است که وزیر
سلطان سکه و اسنادار مسلو بوده است * خاقان * در اصل خطاب پادشاهان
چین است و مجازا بر پادشاهان بهر جا اطلاق می کنند * آئین * جمع نفس ذات
هر چیزی و مراد این حال از آئین بیکر یکی انسانی * آفاق * جمع افق که راه عالم * تور
شهب و جهان آه * اعش شان شده بود و هر یک به مشغول برای تحقیق و احوال را حدت

استوار ستون و اسنما کاره اراں چان و بر رگ اسافین سلاطین - ترک متکوس
 بی سلاطین بر دگ دعائی شان مار حال ظاهر اس قول که ترک است اصامت سالی است
 مادگه اش اگر دامت اسافین طرف سلاطین جبر ساراف است و بر سن شد بر رم
 تکلف عرض ازاں سلاطین باد بر ساراف نمند * اسلاک * انعام * وحدت قهری *
 و حدی که رود و قهر بران آمد * قوله ساسش قدیمی اسافین قاطع آداسش داد *
 و در حمد و انتم است * قافله سالاران شاه راه مقصود * امیاس * سیالان * جمع ساک
 روده * مراحل * جمع مرحله منزل * ماسکان * جمع ماسک * مشارع * جمع
شهرهای عبادت * امون * دشت * ایهدا * راه راست ماض * ایلاف *
نام الدت کردن * حاجت نامه * دشت * قوله پس جان جهان بالخطاد *
درست دایع است * مأذات * جمع مآذد * توفقات * جمع توفیق * دو من *
جمع دمه * حادث * جمع حادثه لائی که ورسد * رئس * دورگاد * طعام * بر
عالم صورت * دسا * قوله می کوشند * این جامعین کوشند است زیرا که اگر
معنی حال کال ماد ظاهر معنی عبادت درست مطری * دسی * بگی * نیت * عالم میردب آند * آند
که جمهور امام را درست بوده در مهوری دسا کوشند * قوله * سلسله * مشاهده *
دمن * صوت * برگرمه * اعضا * برگردگی حاصل مصدر * شام *
جمع ششم وی خوش * ورالی * نفع * موسوب * طرف * تو که معنی شکو و دارد
و لک آلی رای نیست * حقت * دوستی * ولا * دوس * رواج * جمع راج
وی خوش * روحانی * نفع * موسوب * طرف * روح * معنی رسم است * نشب *
راح شدن * صا * روشن * و انعام * داز سبط * و صبا خوشی * و سمرت * شفاق *
جمع شقیق لاله * حدائق * جمع حدقه * ماع * سالی * جمع * نیت * میر * یاض * جمع * رای * د آن
گناهست خوش * شام * دماغ * نیت * رم * حدید * ظاهر این نیست

به سومات ایران * اطراف و بلاد ایران * خاکی آمیزش * آدابش * جمع
 بوش مردم و بی ماگ * و مارش * پشت دادن * حرف صلح * سخن صلح * ساحه *
 چری و نایر شده * قول صورت این ساحه * ای صورت این سخن صلح و بودت که
 نه خیر و آید * قول سبیلان * رگ کرده ای * ایزدی * بنی لائق قول و تیرا * ایا و ایل
 که و دعه آها مرگو و بر آیرخت و راه است * قول اگر تحقیق آن سخنان آه * ببی
 اگر تحقیق سخن صلح و بره پای ثبوت رسد امروا لا حاکم بقر شود که کمالش فرد گنگوی این معنی
مطور و آید * نتیج * تحقیق * طرز * نقش * قول دست آوین بکی آه *
 یعنی وسیله ایجاد گنگوی انعام ساخته آئین مخالف مالی و دینی که عبادت از محال و منافی است
 و که و بیکر دند حلاعه ای که مردمان سکوت * اگر راجد و بهجاب حمل بر اراده چنگ او و
 همه حال بوده که این معنی ماسم خود می نمود اگر این حال دریافته بناظر حاشا از آن اراده
اخراج و احتساب می فراید * صوب * طرف * نهیست * بر خاص * و آثار حایان *
 میوه گویند * قول سید شاهرخ میرزا ایمان غماد و حاطرات * ناید دانست
 که عبد الله خان با کبر نوشته بود که از طرف شاهرخ میرزا اعتد مقابل او در خ سابق از
خاطر آن مفسر اکبر و روح اسمیک میرزا قام فقرات هر گاه و باطن الی آخره رفع و دفع
 آن که دست عبد الله خان می فراید * مطالع * جمع مطالع حای بر آمدن * آنها * جمع مفسر
ابیر * باطناع * نقش میرزا شون * قول از بشار طغفات * ببی از وام الاس و شاهرخ
میرزا از ا جمله است * صحیح * در گذشتن از گناه * مکات * دعوی و دله
باید * محرر * ما صید بیشانی * الانها * پناه آوردن * محمد * نزر گی * و جمله
مرئی * محمد حکیم میرزا * اما میرزا اسلمی والی کابل بوده است که احتمالات چند
در چند ملا رست اکبر شهر را نشان ده بود * قول و آکه ایبار فرموده آه * داسنی
 است که عبد الله جان نظر طعن بر اکبر نوشته بود که الان نمودن ت میرزا و غیره

و عمره با سینه‌ای شامی از آنار محب ایشان مانا است پس انکه نامه دفع آن طعن
 به عید الله حال در قام می فرماید که چگونه در و داین مسیبان خاص را مانا آسانه دولت
 شایه ما که محراب خراب آنها را بهایی نیست اگر چه اولاً تحریک ناشایسته بایه محراب بود
 حمل بر عهده ادب خود نموده اید سنانج جمع سنجور آمده و پیدا شده * فوقه فصل موحاب *
 یعنی تفصیل موحاب شما * قول را رقم پدر * دول قول پدر بمعنی پدر مرده است زیرا که در قومی
 هرگاه مرده اسم واقع میشود آنوقت معنی اسم قائل حاصل میگردد مثل حال آفرین و عمره
 * قول را سنانج حس است * درین اشاره است باین معنی که این موحاب اشاعی از بد و طالع و از سنانج
 حس است شهادت واقع شده نه در و و توب شما * اسعد از * عده و حواس * قول و آنکه مصحوب
 مولا آناه * باید دانست که عید الله حال مصحوب مولا ماضی قاصد خود در مرد و ابدا و خط خود را که
 نوشته بود که پیرس خواستگاری دختر شامی که از من معنی دل بگره ایبا و ادم که سادانه ظهور این
 امر که در قی خاطر خاطر شماره یانه ماشه فقط پس اگر اس مسمون از خارج و ریافته قتل از
 رسیدن نوشته عید الله حال قاصد را در آشای راه سرق کرد اید و بعد از آن از روی بر
 عید الله حال می ویسه که کیف صد حیف که قاصد شما عرق گردید و مسمون محب نامه هجوم شد
 و در خواب اسعد از عید الله حال در امره که رمیویسه که محب در می چنان نیست که به ظهور
 اینجمن امر حیف و حر سبب نقصانی پذیرد * سوح * طهور * تایف * امسوس و دول
 * روابط * جمع را الک آنچه آن پیری را اسه پیری * صوایط * جمع صایط
 نگاہ داده محرم و آگاهی * نظام و لایام * بود * قول ما لنص اگر جری می بود
 یعنی اگر دما از طرف شما تصور می دلی پر وانی * طهور می رسید * پدر آن محاری *
پدر آن عمر حقیقی مثل علم و حال و جبرها * روح * طرب * حاکم * جمع حاصل مردگ
 * نمود * جمع عهد بیان * نواشن * جمع میثاق عهد * دور * وسله * مره بعد از حری *
 بکره بعد از مرده دیگر * مژنسم * شان کرده شده * منتش * تقش کرده شده

جمع کریم از رک .. طاقت مانی ذابش .. آداگان .. جمع رک سون
 قوت .. حوالہ دئی .. قوت .. وہ یک .. کشیر .. دایم حصہ .. شیر حصہ .. صدم
 دانی و کانی .. ہر دو معنی پس شونده .. یو داس .. کو چیدل .. احمد علی .. امام ابلیجی .. اگر
 آتایں .. ادب دہندہ .. پدرو دہ .. حصہ کردن .. بسج .. گوش .. از
 باگر .. ایما را دوزان مرگ احمد علی ابلیجی مذکور .. آہزار .. جمع مردار .. مُصادقت .. دوست
 ما خاص کردن .. خواہش .. جمع عارض کلام پوشیدہ .. دوزان فہم .. کسوں ..
 پوشیدہ .. ضمیر .. دل .. مکانیں .. جمع نکس جایی پنهان شدن .. قول از و .. عمل آریدہ
 یعنی از بطون بہ ظہور آریدہ .. مُداومت .. دو .. تار .. حال .. طراز .. این را
 معنی حقیقت و مرث .. ضاعی .. جمع سہی کوشش .. مشکور .. پسیدہ .. انواع .. جمع
 لایع روش شونده .. آدرنگ .. تخت .. عاشر .. دم .. قرن .. مدت سی سال
 یا صد سال و این درست تر است اگرچہ در تعیین مدت آن اختلاف بسیار است چہ پیمبر عم
 ظہلی را فرمود کہ عیش فرما یعنی نزی یک قرن و آن طفل صد سال زیست .. لکشات ..
 ہر شدن .. آغراض .. جمع غرض .. مہارین .. جمع مہر رک .. وسیع ..
 کشا و .. کشام .. نسبت با من .. جہ و احاطہ .. گرد گرفت .. راندہ ..
 دہوت و توانائی حاصل مصدر .. تفرت .. اخبار .. حال .. جمع حمل کوہ
 .. منزله .. پیچیدہ .. کلاخ .. جمع فائدہ .. حصہ .. سنگم .. تارک .. سر .. اسکانار
 و اسحمار .. کلائی و مرگی .. میردن .. قطع کردن راہ .. تساین .. اختلاف
 .. آو صاع .. جمع وضع حال .. الخوار .. جمع طور .. پیوند .. دوست .. رخی ..
 ادکی .. بتم .. جمع نیست .. آمو .. کاپر .. مرأت .. آیدہ .. اشرافیت ..
 جمع اسراق و رشیدن .. کلاس .. عالم پاک کہ مراد ازان عالم بالا است .. معنی ..
 و منف .. پوشیدہ .. نوک .. مگر وہ سواران .. قول سوکت والاہ .. این جا

این حادثه در ملک اکبر پادشاه . سیر در مکرش . ولایت .
 پادشاهی . اسکان . اسکیم . سهم . شریک . عدل . هم سنگ
 . سرامت . پانکی و سکونی . مکرور . پوشده . حکام . جمع حاکم . مساجد .
 جمع . کعب . عاری . مرد کیش . شهابت . چست و توانا شدن . بدل .
 ملک . طمانت . حمی عطیه بخشش . مسوده . د . گنجت . سر . مایوس .
 الفت گرفته . آتساء . جمع قصوی طرقت . واور . جمع مادرانام . صبح .
 بدالش . رحمت . مدد گرفتن . بلکی و دمورد . هرد و نام حائی . مسام .
 اتصال . تراکم . گرد آمدن . گریوه . پشت خاک . ادغام . جمع و هم
 . خور . گدش . طریق . جمع طریق . آله . خوف ناگ . خریه و . نما
 . تهنه . نام حائی . قوله عربی نمکت و در اردون . نسی . مهربانمکت .
 و ظاهر این همه صفت حاکم تهنه واقع شده . قوله در وستان آن مردم را دهنریت
 می یبرد . این همه صفت حاکم تهنه واقع شده و مطلوب است رحمت که برلی نمکت روز
 اردون رسا صل در مای شود است و این همه صفت تهنه است پس در مصوبت لارم
 می آید که بهیچ مطلوب خود این همه صفت حاکم باشد . صفت تهنه ناکه مطلوب و مطلوب علیه
 هرد و نامکدیک درست باشد و ظاهر همه عربی نمکت را صفت حاکم نفس دور از عقل می نماید
 چه رسا صل در مادات حاکم خود واقع نیست لهذا توجیه آن باین طور می کنم که هر چند همه عربی
 نمکت این آحاد صفت تهنه ظاهراست اما صحت المال صفت حاکم تهنه است با عمار
 ستمائش و تقریر توجیه ماس عمارت حاکم تهنه که تهنه وی عربی نمکت و در اردون رسا صل
 در مای شود است می تواند شد و دیگر توجیه توجیه در امثال این مقام بدل ظهور می کند
 و آن این است که چون مرکب اصافی مطلوب باشد و تهنه و بی همی مذکور گردد گویم که آن
 صفت صفت مرکب است به صفت یک خود آن لیکن این قدر است که در تلقی عبادت

تفاوت است گاه بعضی این قنط تحت بحر و اول باشد که مصنف بود و گاه بخردنالی که مصنف
 الیه است چنانچه یگونی تحت مادش که فاکر رس است و تحت بادشاه که کوشیروان
 مدبلیت است پسین مرد و محترقه صفت ترکیب اصالی است و صفت یک مردان پس
 در مصروفیت چند عزلی منکبت الی آخره صفت مجموع فقره حاکم تسمه واقع شده در صفت یک
 مردان سعدت یاری کردن نظرت شکافتن و غیره کردن و مراد
 اینجا خود و تامل است و در سهم مطوع این لفظ حرف فاف ظاهر اعلاطع شده حرف قاف
 نوشت رافیت تن آسای زهار امان اولیا جمع وانی دوست فایره خاله
مخرومه نگارداشته ملویات جمع ملوی پیچیده نادیب
ادب دادن خوش جمع و خشن رسیده هایم جمع بهیبه جاو پاییه سیریت
سرشت سواد مردمگ دشمن ساکین جمع سکین حای ماندن منعوض
پیش آید و مراد از ان اینجا ایزد اید قوافل جمع قافله قوله می شده بعد
این قول لفظ و که خرقه از ملویات ضمیر الی آخره تواند شده مقدماست را تباد
رام شدن تطاع انظرین رهران هیبت ترس و بیم جمال
جمع حمل رس قوله مردخت رفتد دستور سابق بود که چون مردمان وادر حک
اسیر کرده می آوردند می فروخته ملوج قومی باشد صحرایی و کم حقن و شجاع رحا
امید انحراف و در گردانیدن قوله راه می گرفتد بسی رهبری می کرد
بنیام تاراج تنها زیریکه راهداران از سوداگران ستانند زرگ سامان رایات
جمع رایت نسان نحوت خورد مخاطبان کوشش کندگان غاشیه
زمین پوشش مدافع جمع مدافع سواج جمع ساج ظاهر شونده هدم
ویران کردن مبارزه جنگ کنندگان دیگاره جنگ سومات نام
شکده است سپهر ساحل کناره دریا خوزه کناره مؤظم بزرگ

بزرگ داعای هر جز « نام » « نآن دست » « بلاد » « جمع مآده شهر » « ششال » « مل و »
« غب کوه » « آسمان » « ارد در گره شش » « مالوه و حامد سس » « مرد و نام حائی »
« تالار های الملک » « احکامات آن آه » « باید داشت که اول نظام الملک را در »
« میان الملک حاکم وکی بود داشت اکثر ملک طم اذ ملک از قعه اختیار او آورده میرد »
« نمایان الملک » « مرد و بعد جدی رمان الملک » « سبب یک طرفی و کوناد حوصلگی خود را ر حاده »
« استطاعت اکثر اسرافات و در زده دوم استقلال » « روزه » « ثواب دیت » « مادر گشتن »
« بقه حوصله » « سبب دادن مرغ و امن خام را داران بهشت » « استقلال » « انبیا نگارنی »
« اربابان » « سبک » « راه » « اسیصال » « اریح بر کندن » « عساکر » « ارجح »
« قیادت » « طر » « مرد و بعد ایشان » « سر کدگی » « امر و امری » « قره » « تبیدی »
« پشیمانی » « قره » « خکی چشم » « قول ساری آن ملک آه » « سقا خیر است که لفظ »
« سیاه مصاب شوی آملک است یعنی اکثر آملک و در امور دولت و ششال و ایلی و خنای »
« لفظ سیاه عطا ماسد به علامت اصابت لفظ کسره است و حاجت و ششال و ششال »
« اندر لفظی سطح بعد لفظ سیاه یعنی لفظ مرید مطر در آمده سپس از من قد در معیش آن تواند »
« بود که رمان ساری از من شد چنان » « بود که تمام آملک و شیع و ششال و حوزة نصر » « در »
« آوردند » « او و سس » « نام حائی » « تعداد » « شمار کردن » « انبیا بهشت » « احاطه »
« کشاده و دشت » « سس » « گلی » « اعلای » « آیشکا و اگر دین » « استقلال »
« یک حتی یاض » « استقلال » « جمع شغل کار » « ار رانی » « مله و ازار و سلم »
« دولت جدا داد » « سارا دارن دولت اکثر باو شاه است ده آله » « سارا هر جز »
« و دار گونی » « شوی » « حرمه » « کشاده » « ماندقت » « دشمنی » « کتاب » « جمع »
« ظاهر حای طهور » « مقرر » « مرد و کرد و دشت » « سس » « سس » « سیوع » « شده »
« انبار » « شالی » « و در محکم و در آب » « یعنی محب مصالت و وقت »

ایشیک منتهان بودند. لوقان فی تمیزی * فیر و فساد * استبداد * لذات
 گرفتن * توقین * دیری * تولدرساندن ایلی در توقین آه * محیی سما که در ابتدا ای
 کلام ذکر خمت مولانا حسینی که تولانا و رامی حاجتم که رحمت کم متعرا آنت بود و این جا
 در نمونه کتوت می گوید که فسادن ایلی در توقین ماندیس این هماد ت راما آن هماد ت چه
و بطا باشد لهد اد حواب این می قوان گفت که اذا نخا که دسور سلاطین کیا است که
چون ایلی بادشاه را در رحمت می کند و حواب نم که محبوبش می آید می و یسه آنوقت
ایلی را از جانب خود دیر وان می ساز ندیس گویار و اگی این ایلی از سستما ت رحمت
آن ایلی است بنام ان در ین حالت توقین رواگی ایلی خود را حقیقه توقین در رحمت ایلی
دیگری قرارداده چنین و شده باشد * واقعه * مالی که نازه برسد * اینا * بلا
است * املا * پر شدن و این چار اد از ان مدامی است * حلاله الاولیاء العظام
و جلا * الاصفیاء الکرام * عمده دوستان بزرگ و خلاصه مرکز بندگان بزرگ * دودمان *
خاندان * مبین * ظاهر کنده * وسائل * جمع وسیله * وسائل * جمع
وسائل * ترمیم * ظاهر کردن * ترمیم * استوار کردن فقط
 تشریح مکتوب دوم که تعبد الله اوزلک تصور یافته

این مکتوب مشتمل بر توضیحات محت و ضمای مائل و اطهار البت و وین و ادی
دوم حواب مکتوب عبد الله خان که متخصص مظاهر ادی و مانعت اد سایل رسل و سائل
ای جهت شنیدن خبر آمد ا اگر باشد در سیاده بود * انعام * خویش را انه
تشیانی مخصوص کردن کلام مصادقت انعام کامی که مصادقت بشان کرد چند ه
است مصد و مغنی منقول * موالات * مام دو سینی کردن * مطای * جمع
ملوی نورد * مطای * جمع مغنی و مصبون * مکتبه * فوشه * اعینه *
توب * معالی * جمع ملا باشد * مقت * نهر * است * مردگی

در این نویسی از لایق الهی * مُصَدِّق * مد * مشایخ * گمشدگی * سال * مسکن
 * خطوط * جمع خط جوی و لذت * فانی * بیست شوده * مسند است * جمع مسند
 به بیست * خطوط * زنده و بگام الهی * مراد اران این خاک پر باد * مداد *
 آتش کن کردن * موااست * بگویی کردن * ماطف * مهربانی با هم کردن
 * طرح * آب * پس دادن * آرمند * این لفظ مرکب است از ارج و بند
 ارج معنی قدر و منزلت و بند معنی صاحب * جل * رود * عا * برتر * و کف
 یا الله شوی * و حد اگانی است برای شهادت * قیام * کتودن * سیاحان *
 جمع سیاح پانیده زمین * روح * سکون * چاه می خفیه دنیا گذر بین حارج و بیای محیط است
 * سیاحان * جمع سیاح بسیار ریزنده * سواد * علم * اهلیم * رود * چار * دایک *
 دایک ششم همه بر جزو سیاحان و میسان زمین * اسعای و تر یا شش * دایک گفته اند
 بهند و سنان از آن چاه دایک است * تشخیص * تجویز * دریای محیط * مسند و
 * موقوفان * موقوفان * موقوف * مرکوز * موقوف * موقوف * پوشیده * ماند که
 حیوانات بالایش نهاد و بشد و این جالظ مخلوق پس ظاهر از لایق می آید لایق است روح
 که از قشر بر آید و این طوره از جنس ابو دیکه پیش نهاد است می تواند غیر از این
 طبع امری دیگر مخلوق جالظ مانده مناسب می نماید * استال * پیش رفتن برای آوردن
 چیزی * موقوف * بازگردانده * استعمال * ششانی * ششم * نوبه *
 راد * است * فسیح * آینه * سبب * لایق * دوستی و محبت با بعضی
 * و داعی * جمع داعی حاجت باید داشت که خدا اله خان عو اب خطا اگر کجایکه مشعر صف
 و دینی و جهل و نیکان اگر بود * است * نوشته * و پس * اگر در خط به این عبارت
 ایندای طوس و حجر * و در آن می کند و میباید اثبات مقتضای و دینی با اختصاص
 خود و قلمی نماید و می بیند که هرگاه اشیاء قویه مانا بر سر مکان چنین باشد پس مانا که

که اس قدر باعث دوستی در میان است چرا که منی مملو در دماغ خواهد شد و اسما
اشاره * توان * جمع مانع * ریح * فسلت * اعصاب * چشم پوشیدن و
آس کردن در میان * تولد در دماغ طولی * درس قول لفظ در دماغ در میان
من و ماسه است و اسبی است که مردمان گمشده عده ها را رسانیده بود که اگر
دعوی حدائی و پناهمری در سردار دعدا عده ها را باصغای اس حال بر ملا حل می تنبوی اظهار
قطع رشته محبت و مایه در مات ارمیال رسل و مسائل یا کرد و شسته و سپس ایگر
برای دفع شبهه عده ها را در حواصط خلاصی نویسد که اگر چه در آن مایه نمی ماکردن
نیابت رسی کردن داشت اما بکل چشم پوشی از آن امر صریح و اذی کلام کبی الحقیقت
بر دهنده رشتی و صبح آن اظهار است مالا لقی پیدا شده انکسایین قطع بود و شعر * میل این الاله
در و لک * میل این الی رسول قد کفها * گفته شد که حد صاحب فرزند است و گفته شد که
رسول خدا در است و گفته شد رسول صلوات الله علیه و سلام درید * ما تسی الله و الموصول
معه من لسان التوریه کیف آتانا * حد او رسول محات ساقه از زبان حلاقی * سپس
بگویم پس عاب مام * مد و اندیا * کموس * هست کردن * شسته * پروا فتاب
* تنهج * حای دمر * قوله یح ای و کموس * ای از اندای پیدایش پس * قوله *
راست * تت * دس * سیک * راده التک و لیدس و پناپای * مک و دین هر دو
بهر اید می باید مکه آن رحمت آن دیگری بر پاست و قاعه * اگر * اس * است * اگر
کی هر ادی میر دآن دیگری هم را داعم میگرد و قائل بر پس معنی دمر کرده مکت و دس را
نوامین قرار داده زیرا که ظاهر است که تنای مکت بر دس موقوف است و شاست و دس
مستمر بر تنهش صوری به دس ملس شاست و قرار داست پس اگر بر اطلال شبهه
عده ها را اس قول را رسیده آورده و دس بود که اگر دس ماحلی را دنی بامت یگویم
مکت با نراید و نری می بد رست * تولد و بل قانع و جتی مایه * ما بد فسلت که کسره

لام آخر لفظ دلیل به جهت توصیف آن به لفظ قاطع کتابت میکرد و همین طور در لفظ حجت
 اما از اینجا که بعضی فقها در امثال چیس ترا یک حرفت با جمع تنظیم و تنجیم زاندمی کند قایل بنیر
 نظر بر آن درین مقام آورده به راسخ استوار خواص جمع جامع گرد آورده به نام
 جمع است جوامع بهم برکت متناوب یعنی بهم جوامع بلند به نام موصوفات جامع صفت است
 است یا قن حاد است یا منسوب بطرف حاد است مصدر معنی منقول است آرایک
 جمع او یک تحت کاف به بدایع جمع مدیده مادر و عجب بدایع جمع
 و دیگر امارت حضرت درگاه صمدیت بی یاز شدن بیایع سیاه
 و سیه کشاده نسج کشاده مقرر جای قرار آفرید جمع مکان
 محال جمع محل خوار جمع حارسم سوره خیرول جمع خیل اسپان کلمات
 جمع لیه روشنی سیوف جمع سیف شمشیر خواقین جمع حاقان کبایس
 جمع کبیه عبادت گاه نرسان کرد و هد ماسم گر حادثه دارد خذلان خوامی
 ایقان بی گمان شدن ائمه لله تعالی و نقل من احسان برای خدای سر و
 پاک جمود جمع حدشکر هود ماشده نامک هند و بعضی گفته جمع بندی انصاف
 درست است صدق تصدیق کیده چیری قوله احسن کما احسن الله الیک
 یکی کن چنانکه یکی کرد خدای سویی نو نمید گسردن رانت مهربانی کردن
 ناسبس بیاد کردن اشاعت پرانگه کردن آمانی جمع افسیه آرزو
 شکات جمع رشو آئیکه از جائی بکشد کتاب ار مطرات جمع مطر
 باران استنان نعمت دادن و سب نهادن بد ذوق رابر گنار جمع کارفر
 سکر حارر جمع حریره تاپو تندی ظلم کردن زائران زیارت کنندگان
 حرمین الشریفین که اودیه بزرگ راد هما الله شرفا زیاده کند اند بزرگی آن
 بر دورا شکست راه مانع و مزاحم توله پیش نهاد طراوه ای چون اندیس

ارس مهتاب خراج حاصل شود و از آنجا که گنار در یک در حرارت در نای شور در آمده دست
 نهی در ار کرده سبک راه زائر و ناچر شده اند پیش نهاد خاطر ام آن بود که مدد و رعایت
 الهی و دوشمن ایردی سرور شده آید و از آنجا که در حس بی ار ظلم و ستم گنار و کورس
 پاک سربیم * عراق * نام ملک معروف که در کنار دجله و فرات واقع است * مُحَرَّرَةٌ
الْوَقْفَةِ * حای گریست اسرار * مُدَوَّلٌ * در گشتن از راه * بی امانیها * بی
 ادنی * مَارِقَةٌ * روشنی * رُشِدَةٌ * راه شدن * رَاجِحَةٌ * حساب یکساله
 سیمان * مُرَّهَنْ * طهر * مُصَادَقَتٌ * مدد بودن * مَوْلَا سُلْطَانٍ * روم و جود و جوده آه *
 اگر بعد از آن حال می بود که از آنجا که در مولا سلطان روم موافق اعدا وجود را که ما بعد از
 والی عراق بود و ناو دالگاشته نظر بر صف ظاهری والی عراق کرده سست گردن ملک او
 شده است قطع نظر از آنکه والی عراق مرد شنبی است بکن محسن لحاظ این می گویند ما را وید
 یکی است می خواهیم که مساعدت او در تمام علی الخصوص و تشکله ملاقات آنساب ما با اسلاف
 والی عراق سطر می آید آوقت زیاده را غایت او در خود لازم می نام خصوصاً در س نظام
 دریافت رسید که والی ایران ابلی خود سعی علی قبی و امامت دهد ایا حضرت اسعد هائی
 کمک والی عراق در نگاهار و امه بوده پس مرد رست ما و احگر وید که لطف عراق
 دجود و دیم * مَكَانٌ لَمْ يَكُنْ * گویا آن بود اصله گاه * لَمْ يَكُنْ * بود گاه برای تشنه و آن
مَحَبَّتٌ * آن که معنی تحقیق است * سَبَبًا * خصوصاً * أَسْلَابٌ * جمع سبب پدر پیش
نَحْبٌ * جمع نخبه * مَدَائِبُ * جمع مدیه هر دو معنی چرب که از روی محبت برای دوستان
 در سست * أُدْعَى * لَقِبَ * علی قبی ابلی است یا نام حائی که ابلی مذکور باشد *
 آغا است * عَیَالٌ * دوال * سِت قَرَامَتٌ * باید دانست که از آنجا که
 عدالتهای - حج واسطه تا امیر تیمور که اگر یکی آزاد و اد است می رسد بعد است
 قراست ارقام بوده * بَدِيدٌ * و کردن * سِبَادَتٌ * پشوائی * شَقَاتٌ *

میرزا محمد قزوینی : نام ایلچی عهدنامه طاب : «تیم» جای را با کردن خیمه * مردان :
 جمیع میرادقی آنچه بالای رختی حاکم کشید و آرد در بندی شامیه گوید : «مقرب» جای
 نوبت : «چشم» جمیع حیمه را : «تیم» الحرجی : حای جمع دو دو یا یکی در یای ذوسن و دیگر
 در یای دوم که در آن جای می و مقرب خیر علیها السلام با قات کرد و دود و ایجا از آن برود
 یکی اردات خود کنایه موده فردی از دات عهدنامه طاب : «مطلع السعدین» حای
طوع و ظلمه و یک ختی : «بالمشافه» رورود : «والت» در میان شدن
 : «یها» حای و زیبائی : «استنداد» طاب و قوت : «فاست» حرم سایدن
 : «میاض علی الاطلاق» بحشه : «مراد» از آن حدای تعالی است : «مجلس» الس
 مجلس : «مجلس» معنی مفتول : «مجلس» جمیع مجلس چرخ و پسته بد : «حقایق»
 جمیع سبقت ثبات و سردار : «سند» : «جمع» شریفه مزدگی : «دقایق» جمع
 و دقیقه نیز بار یک : «اشباح» : «جمع» شبح جسم و شخص : «مواست» با کسی انس
 گرفتن : «تولمذونی» که در مات قصیه در مشا هر خ میرزا آه : «دانسی» است که شاهرخ
 میرزا و فرزند او ظاهر از اکرم باغی شده تا م غفر و تسکد اکثر حسرت مغالیه و محادله عهدنامه طاب
 ایبای اکرم بطرف تو را و فیه چند بار مافوج طغ موح عهدنامه طاب جنگ و مقاتله مود
 از قضا کار هر و فیه هریمت و هریمت خود و و فیه فیمای عهدنامه طاب حطی محتوی خود
 مذمت اید و ذلت و خواری که از دست لشکر عهدنامه طاب در اثنای حال دقت است
 شاهرخ میرزا و فرزندش رسیده بود اما کرامت فرموده و سپس اگر در خواب مدد
 عهدنامه طاب می نویسد که هرینه او تنهایی که مادر رسیده هر یک فعل ثبات است و او مقتضی آن
 بود که حال انسانی و انانی جا رسد و هر تنهایی که مادر رسیده از الهام و مانی بوده است
 و شاهرخ میرزا چون بعد از آرد و آرد گهای چند در چند التیام و نگاه امن پناه آورد و دیگر از آنکه
 تقصیر است و او حقو فرمایم تقو و تنظر در بیان و امید از شما نیز آنست که از حراجم او و مگذرد

گدرد * اخراج * گمراه کردن * آموزاد * جمع ماده اصل ترکیب جری * تسابل *
 کاهلی * در لالت * جمع زائرش * تواضع * جمع قاعده بناد * مذخبات * جمع
مذی * مطلب * مزعی * نگاه داشته شده * مکالمه * نام سنی کردن * دائمه * مادنه * خوان *
 آمر مدگی حاصل مصدر * بر صوا * حوشودی * اسکندر خان * پدر عبداله خان
 یا کسن از خویشان عبداله خان بوده است * انار الله برفا * روحش * گدانه *
آخرت * دنت * حواف * و سوال * دلیل کنی * اداس * حمد * دائمه * استدلالی * مهرت * نصیب
اوداد * آب * حای * مار گشت * فناست * مهر و مهر دار کردن * و ما گستره * تقینی * و مرداری
بصاف * حای * مار گشت * تو که * مصدر * خان * باید دانست * که میر * باشد * بهای * است
 که دبی است از توابع لکهنو و پنهن عالم و حوش طبع بوده است در سده سی و یکم از طوس
 مقدس پادشاه اورا امانت محکم بهام حوت ندرت اسکندر خان بر وعده اله خان بساوت
 رسانده بود گوید میر موصوف اول در ریه مشیج عبدالهی استاد پادشاه بصیر و انهای
 مهاک محروسه سردار بود و در وقت شاهرادگی عرش آشیانی نظر لطیفی ماه
 و در هنگام شاهرادگی سلطان نهایت اودا دوست مدار و روزی ماسیه بد کور جهه
 می فرامد که اگر دست پادشاهت سبایر سه برقه و قرض که در شماست ادای کم و یا هر سببی
 کمی و آید می دهم نه از طوس میرد اودا مرد که و میخامی کند میرا ادای قرض مرد و خود
 گرفته مصعب چهار براری در خواست عرش آشیانی بر مصعب که کور خدمت صد راندای
 مهاک افروده عرت و اعتمادش را ادای فرما صد و بیست سال عمر داشت و اصلاً
 در هوش و حواس ادعایی راه یافته بود گوید مشت استخوان ماده بود در راه همیشه بر ساط
 ناتوانی نموده می داد و دست به راه و بیست مرغ روحش آشیانی حوت برداری کند فقط * آچار طم *
جمع اعظم * رو گز * یکبار * جمع کمر * زرگ * آشیا * جمع قبی * برایر گار * مراجی *
 دیری * آموزج * مور * توبل * سپردی * حاصل مصدر * مقتضا * پسندیده * عرا *

و شوی و این حمار از ان عبارت فصیح و واضح * بها و قوا * یکدیگر را بهر و بید نام نام خود را
 دوست شود * فرغاه * نام شهر معروف که کبوتران خوب بازنده در انجا می شود * طائر *
 پرند * زوی بال * صاحب باز * استناش * بلند شدن * راهنراز * جنبیدن
 * قول از فرغاه آه * باید دانست که در زیر لفظ از که بر فرغاه واقع است دو مصدر و یک کور
 است یکی طلب داشتن و دیگر فرستادن و لفظ از که بر فرغاه کور است بر ای انتراع در آوردن
 و خبری از حای آوردن یعنی چون از ان طلب نمود و دیگر لفظ از که بر فرستادن می باید و به حست نکرا و
 حذفت کرده از سبب است یعنی از فرغاه طلب داشتن و سبب فرستادن کبوتران و آمدن
 حبیب عشق باز طائر زوی مال شوق در استناش آمده است و اگر لفظ آمدن نمی بود اگر چه ظاهر اعمادت
 در سبب می شد زیرا که در زیر فرستادن داخل می گردید اما چون خیال آن می شد که شاید حبیب
 شوق باز را هم عده همان از فرغاه طلب داشته فرستاده باشد آوردن لفظ آمدن مناسب
 نمود * قول از استنهام * مورد * عقل * مورد * اگر است * کوه و کوب * بازی کردن * ارباب
و حد * صاحبان * عشق و عارفان * دستانگان * ممداء * آغاز و مراد از ان * این * حاجه ای * تعالی
* سماء * جمع * هر بره آنچه پنهان کرده شود * آجیان * جمع چین گاه * طلماب * چادر
* سلاسل * جمع * سلسله زنجیر * قول و گره آه * یعنی اگر خر و مازی آنها یاد از نسبت
 شوق ندهد و موجب توجه بممداء شود سپس حضرت واجب تعالی بر سدا بر آگاه است که اشتغال
 صوری نگاه بآمال این امور به کمال توجه من که ممداء هست به هیچ نوع مانعی نیست یعنی
 اگر این چرخ کبوتران موجب از یاد توجه می شود در توجه کمال من بسبب مفرات هم نمی شود
 * تشریح مکتوبه سیوم *

که بجد الله خان بر قوم گشته این مکتوبه است مشتمل بر اظهار آشتی و صلح کل و ایام و محبت کل
 و امر از پر بهر گاری و دید از بی خود و دلائل آن در جواب مکتوبه عده الله خان که مستعمر غیب
 و تحریص اکبر لظرت آغاز و یگانگی و تمسکین طبع و تنبیغ نعت ظهور صفت در دین اکبر

اگر دو * استغفار * آگاهی * آیات * حاتم * گیتی * کیاں جمع کی
 پادشاه بر رگ دور گیتی مایست است * چار مالش * سد * امر آوری *
 امر ماری * قول استقام گلدسته آه * سند او قول پیرانه حوصلی و جبره حراں
 بی و در دستان محب خوشی و شادمانی شد * و بهم * نوح * قول
 سخاں دلا ویر دوستی آه * بی هر چه غار عریں شام و دماره ناکید مالی سخت و
 تشدید کال موت سخاں دلا ویر مرقوم فرموده بود و لوصوح پوست و نبات پسند
 حاطرم امتا چه اران حا که اس یار مد در نگاه الی ار اندای سلطنت رانی باورده ناکس
 و ناکس مراد دوستی و آشتی منورده از پس ما آن برگزیده طایفی حرا و دو داد
 چه مر که حافظه و مظاهر خواهد شد * قول و آئمه و در حسادت ما مهای گزافی آه * باید
 و است که عدالت حان آد خارج و عوی حدائی اگر دو بافته مدتی ارسال و سن و تریال
 موقوف بوده بود اکثر طوط از طرف اگر مشر استقام و عدم الماع ایلتخان و مکناف
 ز و عدالت حان و انچه می شد بعد الموحان پس از مدتی دو حواست خط نوشت که بگوشش باز شده
 و دو که شما سودای و نری حدائی و پیتری در سردارید از من ممر در ارسال قاضی و اطهار
 دوستی قصودی و ایهاب اگر اس معنی و ریاضه و دماره اختان و اخرا از آن دخی
 بعد الموحان می نویسد که هر چند دماره و ریاضت و عدم اطهار لوازم دوستی که در مکتوب
 شما نگاشته بود حصص مودم لکن اصلاً مرسوم و معلوم شده چه آید و حصص لی معنی است
 * قول ساخته بود * بی گشتی ساخته بود که مالید کور شده * قول که دهنی از ساده
 و لاس * مراد از ان عدالتی و مودم الیک و موصوم حان و عرم ار امرای ما حجان که
 در مکتوب بود * فیراک * شکار شد * سالوس * یک و در * قول اگر چه بی از تپانهای
 در نگاه آه * شرط و قول سدا و در دوستی الی آخره حرا ی آن * حرم * ناز
 * بررس * آفتاب و مهتاب * اعصاب دانه * بی مقرر شده * پیل * جمع یاب

مذہب: عقل: جمع محلت مذہب: آسمان: جمع مثال: معنی حرمان است و رسوخ
 مطبوعه غلط طبع است: عیسیٰ آسمانی: مایه نوشت: وقوع: سرنامہ: وقوع: وقوع:
 مرتز و بلند: فصلیہم: کثیر من: حلقہ: فضیلت و بزرگی دادیم آسان را را اکثر
 آن کہید اگر بدم: کوہر شب چراغ: گوہری را گوید کہ در شب مانند چراغ روشنایی
 دید: اصحاب عقل: اہل شرح: دگاہ: عقل: ارمات: عقل: حکما: قولہ
 و اکنون کہ داستان پناہ پیش دستگاہ مولا میرزاخان: باید دانست کہ میرزاخان نامند
 توران شخصی فصل فہرستہ دین و مذہب بودہ است اولاد مسک بلازمان عدہ امہ خان
 مسک بودچون عدہ امہ خان ضعیف دین او در پناہ از مارگاہ خود او اید و ساخت بستر
 بجناب دولت نصاب و بر مارگاہ غرباناک محمد اکبر مادشاہ مشرف می گردود و ملاقت
 بہ انکاش می نمودگاہی مخزات اکبر ملاک نامت می کرد و بگاہی تر اینین الوہیت او مابیات
 می آورد و رفتہ رفتہ این خبر بعد امہ خان رسید عدہ امہ خان مدعی است این معنی رسم شدہ
 ایمائی و باب ممانعت از سال و سال و رسائل باکر و شنبہ بود پس اکبر بار دفع شہسہ
 عدہ امہ خان می نویسد اکنون کہ داستان پناہ مولا میرزاخان کہ چندین صفات موصوف است
 ہر چند بادشاہان دانستہ و اہم شہسہ مابین نوع مردم فی باید اما پیداست کہ جائیکہ خرد و در بین
 شما خواهد رسید فہم میرزاخان تہ کوہرمان نخواہد رسید ازین جهت شما از ملازمت خود او را
 بر طرف فرمودید شرف ملازمت ما مشرف کردید و عار است ازین جهت تا لفظ مگر دید
 در رسوخ مطبوعہ فرو گذاشت شدہ و چون بر فطرت صاحبان عقل و فہم لازم است کہ دین
 و بت عقل را مطلق نگذاشتہ ہوا رہ اسناد از عقل طلسم خصوصاً در وقت صحت
 یا جوہر می سیر دل کہ از برای خواہش خدای از آیات قرانی تغییر می کند ازین رہنگہ
 دل داستان گزین من ہوا رہ مدد میرزای موصوف در تحصیل مرصات الہی و جہرہ می باشد

[illegible]

پیاپی حاصل مصدر . حجاب . درگاه . کمرپا . بزرگ . امکان . مخلوقات
 . عقاب . دس . محاسن . جمع محاسن . احتمال . ششده . بی ضرر و گم . بیو و ده گو
 * مشرب * جای آشامیدن * عذ * شیرین * واجب الوجود * هر چه در وجود
 خود محتاج فخر باشد مانند ذات ماری تنائی که در وجود خود محتاج عبریت * کونه دستان *
 کاینکه بسبب بی مساواتی دست ایشان متعاضد و بی و دیوی نمی رسد * مرایم *
 جمع رسم دستور * قاموغ البال * خاطر جمع * مرایا * جمع مریه خلی * خاقانه * حازه
 عبادت خان معنی خانه و قه معنی عبادت * ناقوس * چوبکه ترسیان و قنن ساز خویش
 می نوازند * قوله مایزسد نیاز آه * ای چون این مردمان مانا چنین اطاعت کردند مایزسر
 نیاز بر زمین حاکماری و تارک امید در نگاه خداوند کاری باده آرزوی آنها را بداد و
 ایشان را آوردیم * قوله این کار و مار سدا تمام یاند * ای هندوستان از بنماها و دهنها
 و قیریه پاک شود * قزل ماش * در ترکی معنی سرخ صدر قزل معنی سرخ و باش معنی ضرر و
 آن قوی است که گلهای سرخی پوشیده ازین جهت آنها را قزل باش می گویند * قوله
 بوالی خود * مراد از آن شاه عباس دالی ایران * قوله حقوق اسالت ساقه * حقوق
 منافع اختلاف منافع الیه ساقه صفت اسالت است * قوله سلطان روم آه *
 باید دانست که در میان پدرو حد سلطان روم واحد و الی عراق عبود و مواهب این معنی
 بود که همیشه میان خود را اتحاد و رزند و مایکد یک معاد و بددگار باشند * قوله و درین
 وقت مسجوع آه * درین قول و ادعایه است ای حال اینکه درین وقت مسجوع می شود
 * قوله در دل چنان می گذرد آه * اول و شیه در دل چنان می گذرد و باز می نویسد
 می خواهم ظاهر این محسن بکار مطری آید سابر و مع آن باید گفت که در دل چنان می گذرد که
 شرح آن می کند و آن اینکه از آنکه آئین یگانگی و یکدلی که بآن والا و دو مان سالها است
 که است و به تبه و جنب و چنان شده می جاییم که چون نزدیک خراسان رسیده شود الی آخره * قوله

* خورشیدی است * ای حقیقت است * حکیم بهام * برادر اول الفج گیلانی است به این
 نام داشت و بنده خدمت سلطان مشرف می گردید اول حجت لماط ادب نمایان حتی محاط
 می شود بعد از آن باسم بهام عرت می نامد و در خطوط ششامی و شعر همی بکنای زمانه بوده است
 و بعضی و دانش بهره وافر داشت هر چند اول به مصحف ششده و حدیث نگارانی مخصوص
 بود لیکن در مبادیست و قرب پادشاهی مرتبه بلند حاصل ننموده و در سال می و یکم از جلوس
 ارامی که بهوشیاری و عقیدت او در حاکم حقیقت آسناه نامت شده بود و باطنی مگری رود
 حد اندام حال و حسی می یابد و از طرف در حق حکم که در این فقرات چند و نام که بعد از حال
 مرقوم شده بود صورت تحریر یافت و آن ایست اقامت و حکمت بنده زنده و مرقوم
 بهوا حواه عمده مهران کار آگاه حکیم بهام و سوای این القاب مثل محفل راست گفتار و جیره
 در نام مدعو است و در زمان عت او عرض آشیانی مکرر و مودت گماران بهد که
 حکم بهام از خدمت ماحدا شده و در طعام لذت نمی یابم و در سال جلم سه مکرار و چهار مری
 بنام صفت مرغ و خوش پرواز ننمود و پسر یکی حکیم صادق و دیگری حکیم خوشنمائی نگه داشت
 * توابع * جمع مودت شریفه شدن * تولد بهدا اشغال صوری آه * یعنی این بازی حواه
 یاد از ادب و ذوق دید بامده هر طور این اشغال صوری نوعی مایع مشاهده می کردی که
 مرا حاصل است بیست * تشریح مکتوب چهارم *

این مکتوبیت بر حسن نظرها و دوسوی و اتق و دهنده ادبیم الهی و نصائح داند زور و مملو
 مودت ارسال مدد و کمک در جواب مکتوب شاه عباس که مستنیر الظاهر و دوستی و دفاق
 در جواب است کمک و مبادست بود * آذینیت * بردا * حلی خلل قلید * هر که است
 بر مکی پاک او * آسناه * ماسد * یشاط * جمع تظ * عقول * جمع عقل * پروا دل * جمع
طردل حی و در این حمار و از آن خطوط است که هر که در کتاب پی کشند * توم * جمع
 نعمت دانستگی حاصل مصلو * مذرات * جمع مذکر و بدیده * مکتوبات * مودت

نسیب و در هر یک از این مذکور لفظ مفرد که در نسخ خطی مطبوع شده مناسب نیست بجای آن زبانان
که جمع است باید نوشتند قول که از زبان بی زبان مرآه آید یعنی از زبان حال مستند
گویی شده و همچنین غلبه نیست درین بیدار صراحتی در آن در تحت و گویا باشد
که گفته از محراب شکلی که مرینه صواب است کند قول اگر جمیع نشاط آید یعنی اگر همه
حقول و انبیا با ملو مات خود داده همه با کس جمع شود یک حرف هم از آن ادا
نواشد کرد اگر چه در حقیقت جمیع ذرات در حد ایزدی صرفت اند که از زبان حال خود
بده که هر مقلد کس از و تعالی سبک گرام شده مشتاقان شای پاکش را آرزو دارند و مشتاقان حمد و ثنای
او تعالی دارند اما از عهده اند که از آن سیر و آن آمدن بتوانند قول هان بیما و علیهم
السلام بیما مراد بر پیما تران دیگر رحمت و سلام خدا ایا و این جمله دعای است
که جمع نیل بر رگ خطبات جمع خطبه بخش سایر جمع سرهای بلند
که از چوب دکن ساز ریان پایان دوره بالای بر هر قول رحمت تازه آید
تا اینجا ملاحظه شود که نام می شود و پوشیده نماید که بطریق اولی نامان بهتر میباشد آن
بود که در پیشانی گفت استغاثی و رحمت تازه مکمل و غای ادا نموده تیرا و یکم می آورد پس
به رستی و توجیه این مقام اظهار می کنم که غرض قائل از آوردن صید مصارع آنست که
اطلاع بر آن معنی شود که این حجرت قصور و در حمد و تعالی در عرف در حق پس بهتر است بلکه در حق
نامه گشتن بهر است که در حمد و تعالی معترف تقویر خود شود گویی دیوی الی
آخری آتش ذاتی آفتاب کسی سنگ بیت شونده تعالی مطلق ذات
ماری عرا بیت مطلق میان جمع سنا بشن و اعیر حوال بشن
مقاصد میان ذات بشن نصایح و مواج حکمت حکمتی علم ما حوال نفس
باطنه مشتاقان ازین رو که اقبال نموده و مذکور یا دست از و صواب را شود و بعضی از ان
را است گفتار می و از این است که از امار می نم تغییر کرد و از آن بر بیت قسم است و بیت

بند یاب اطلاق در سرمرل سیاست مدن * مسند انگلی * مسند موجودات
در ساج * آغاز بحری در مسار و مسار مدرست است * قول چون دید انصاف
آه * بی چون مد مایل و امان نظر مظنی و د اطهار بیان نیت م مثل محدوث و آرو
حال است * گرم روان ساک دین * ماد شایان و مد و سراپ دلال مایل
نفس حر د آن * اد و سراپ کردن * دست آور یاز * وسیل دست
قول روان گرم روان آه * من د قول مسجد سعاد آه * حر آن * قول
الک نه قد کس * از بی حان میک چه است که در آن مقصود دست * مقصود *
امراه * اد و سراپ جمع و نظم بیان * یل * شب * نهار * دور * اع دال *
میا مدن * نکست * دوی حوش * نظم * مشتن * مایل * جمع نمایل
در مسند طوع عل طبع شده عاش ام نیل میل مای و شت * قول آن چو در وقف آه *
شده عاش در حاج و شکو عدم ار سال مثل در سائل ما کر و شده دو ا کر در حاج
آن می و سدر کمی ال واقع روان طوع بیان اقتضا میک و کاس به دیر یک شده انی و حر ال قول
دست و نکست * حاج * رایان * جمع رای مفنی راح و خر و خر * سراپ * سراپ
کشی کردن * نکست * کردن کشی کردن * قول شمول و است لا آه * بی مایل و سراپ
و بیر و سراپ در قل اطاعت مادر آمد * قلب * جمع قلب دل * سراپ *
جمع مسند کوشش * مسند دل شده * بی مایل آمد * مسند حای اقوال * رایت *
شان * طرز دالان * واقف کاران * مسند * جمع شاکل * آیادی * جمع آیدی
آیدی جمع ید دست * یاد * کرده * مسند * عالم * مسند اد * بسته شدن
اد نکات * سوار شدن ری جری * نکست * جمع مصب کا شده د نکست
استیاق * استواء گرم * نکست * پاک * آینه * جمع امام پیشوا * مصب *
نگاهان * مرد * نگد مشتن * قنع * مرد کدن * قطع * مردن * چند نکستی

دست دورانی * توسیع * فراخ نمودن * آفریده * جمع روانشان * استدلال *
پناه * جشن * سایه * گل * زمین * زمین * گل * ترکیب * متلوب * تنت * مام * شهریست *
متمم * کنشیر * غریب * مام * شهریست * عاصب * عرب * گل * یساع * جمع * سبع * دوره *
قلاع * آی * قلاع * الطریق * کمعنی * دهران * است * نرودان * آیندگان * دور * دو * دو *
تبارک * جمع * تباب * دوباه * ل طریق * استراد * ل طریق * فریب * عین * جمع * عایه *
غرد * بهشت * شاه * عین * مکان * مرا * دازان * شاه * طهماس * صدت * عاس * مخرج * مخرج *
در * نیم * بر * م * لاطمیان * آرام * گرفتن * دیوار * جمع * دار * شهر * خانه * ماض * حقیقت *
تاسیس * ماض * حقیقت * سرسخت * فوت * خوانندی * نقشه * نور * دور * ین * انگام * بنی *
دور * ین * محرک * نقشه * مهم * قد * دار * آه * ماید * داست * که * از * فحوا * ای * کلام * معلوم * می * شود * که * دور * ین *
و * تبع * نه * قد * دار * در * نقشه * شاه * عاس * است * و * نه * مدخل * میرزا * ایان * قد * دار * دوره * تصرف * اگر *
لیکن * والی * قد * دار * باش * شاه * عاس * نار * فقال * می * افروز * دو * میرزا * ایان * قد * دار * طرف * دارنی * والی * خود *
می * کشد * و * مبادست * شاه * عاس * می * نماید * و * خرم * اکبر * آنست * که * فوج * ظفر * موج * سوی * قد * دار * روان *
ساز * و * قد * دار * را * نقشه * مخود * دور * آرد * دو * میرزا * ایان * قد * دار * را * نیز * ادب * دهد * تکامل *
سستی * نمودن * تقاعد * سنی * نگاره * جمع * مکره * سختی * مخرج * استطلاع * اطلاع *
بجارت * آزمودن * قطعا * باطل * تاسن * جای * پناه * آفریده * باید * تر * بیم *
نست * نقشه * مخلوط * خواشی * آه * ظاهر * از * ین * بجارت * چنان * هویدا * می * گردد * که * در * میان *
انواع * اگر * دو * میرزا * ایان * قد * دار * شبه * جنگ * شتمل * است * و * میرزا * ایان * هم * نخاکت * باش * شاه *
عاس * کس * دا * بند * امید * اگر * شاه * عاس * چین * می * نویسد * که * مخلوط * ماض * ما * دو * که * اولاد * قد * دار * را *
از * میرزا * ایان * قد * دار * مدخل * خود * دور * آرد * مرا * دازان * اگر * میرزا * ایان * از * نافرمانی * مادام * گشته *
ایمان * بست * شمال * زم * شهر * دور * ین * صورت * فوج * ما * میرزا * ایان * مقننه * هر * گونه * امداد * ایشان *
نار * آه * لیکن * بسی * از * و * توقع * الاعب * میرزا * ایان * ما * زی * نویسد * که * چون * میرزا * ایان * اولاد * از

از مناسبتان باو بد و مافصل باشنازنگ و قتل بطهود و ساید غنی آید از شتاب استند و شود
 بجز آنکه شناظر از طرف من مدد کمک طلب نمایند در سادین خوشی مرصود و در طرف
 من در امان در نظر عوام مختلف بر منابه و محاد کس باشما می شده اند از من اراده مافصل محو
 کردم * قناده * طاحه * طس * جمع بقت پاک * طاهرین * پاکان و مراد از این
 برود و لغت و از ده امام است که گویا شاه عباس قاسم مقام آنها داده است * ثرة
 النس * حکمی چشم * بادم * شرمه * خوشش * جمع خوشش * رستم میرزا
 و مظفر حسین مراد * برود و از میرزایان قد اروده * حکم * مقام بر با کردن حمد
 * عازم * قنده کده * عازم * اسوار * اینهاص * رحاس * تولیاس * اورا الهی
 مایه است که ما در الهی در وقت قصه عهد الهی ها داده است * پلاذ * جمع مکه شهر
 * بست * شان و دایع * مدبر * یادده * ماموس اکبر * بتدبیر و این ها
 لوط شدیت که بعد آن دایع شده دل و مندر آن توان گفت * عرا * و خوش
 * قنطاس * مراد * نام * گالی * اصلا * جمع مثل استخوان پش کهای
 طعم است * کرام * جمع کرم عشنده و جو امرد * حرم * پوشیاری * آکادیس * جمع
 یکد * در دوع * اقدام * جمع قدم * موردنی * تدبیری * بدم * ویران کردن
 * لاجناب * پوشیاری حاصل مصد * حواس * حواس * خرب * ویران
 کردن * شستار * عاریت گرفته شده * مرصات * خوشبودی * ماصد و
 ماس * برود و معنی مدوکار * اشتقاق * مبرانی کردن * نصب النس * و در وی
 چشم * مبالغ * جمع مبالغ های مبالغ * دل نصب النس مبالغ داشت * ای هواد
 و در وی چشم اسباب دولت خود را باید داشت * حلالی * تحریف انگش *
 مردمانه مدب و دس حد انگانه دارد * حلالی * ترنوی الا خالی * کسانیکه احوال آنها از
 مکیگر عانده است * محض * بخشش * زنت * پروردگاری * نظر * ووش * وادار

مد کنده • عرض • حسب و شرف • مانوس • پنهانی • مشاهله • آسان گرفتن
 • تو که آدمی زاده و زبانه • بی آدی در کار دنیا که پایدار است دیده و دانسته
 نقصان خود بگزیند در کار دین که پایدار و قائم است چگونگی سستی و غفلت نماید پس هر گاه
 از دو حال بیرون نیست یا حی محاسب اوست درین صورت راه راست جویدگان
 را باید که پیروی او کند و یا حی نظرت او نیست پس درین صورت آن بچاره خود پیما
 نادانی و حمل است لایق ترحم و شفقت است نه سزاوارده اوست و راست پس بر تندی
 ثبوت این مقدمه نماید که دشمنی و بغض نامردمان است اختلاف ادیان نباید • شمشیر •
 حاصلست • تو که از تانج این شمشیر • بی از فوائد این نصیحت فراخ فوصلگی آنت که
 وقت غلبه غضب دوستان یا دشمنان پایمال می شود و دشمنان دوست ندارد
 دحل که در حبیب می ماند • قول مست • ای باید نیست • تو که در دایره ای
 باید گردانید • شملوی • پیچیده • حریم • گرد اگر دهان • جریده • تنها • بمنزمان • لازم
 کبرندگان • اعصام • چنگل در زدن در کاب سمادت اعصام را کاب چنگل زده
 سمادت مصدر معنی قاع • ملهم • جریده • غیب • تو که هنوز آیات آه •
 یعنی هنوز کشمیر نرسیده • و دیم که مادران فواح با که کشمیر متعین بودند و بحسب
 صفت و قوت شریک ماغبان شده بودند سر آن مایه قادر اند و گاه ما آورده
 • مهبط • حای فرود آمدن • استسما • سمادت حاصل مصدر • انقیاس • امال آیین
 بی حوت شوند • کبره • امال یک الف بادل گشت آیین • سال • خلاصه
 • انتاس • قمره • گرس و آنتس فرا گرفتن کلمات خیریت و اختلاس کلمات خیریت
 آینه مصدر معنی منقول • تقویص • سپرون • حلوت انس • حلوت مانوس مصدر
 معنی منقول • هر چه امید کرده شده • شاکل • جمع شاکل عادت • مکاید • جمع
 مکیده • تمسک لیدن • نماید ات غیب العیب • نماید ایت عاظم و پادشاه • مکاید •

* تشریح نامه اول *

* مؤید مذکرده شده *

این مایه است که بعد از فتح کشمیر شخص اسد غای ارسال دوشل و رسائل و اظهار مقدمات تخریب
 و تر حبان والی کاشغر مخوم شده . کاشغر . نه نیست منحل کشمیر . شکر آفتاب *

دیا . شکر . مهات . نهس . گمان . داور . پادشاه عادل . مهال *

استاد دوشل . انگلیس . ماح . قوله سید آمدگار های شایسته آه . اکبر والی کاشغر و پسند
 که هرگاه چنین تر از کار های لایق آن است که تدریس و معارف هر کس مشاهده موافق آن
 دوستی با آن کس می آید و بعد از این ایدار آن تداوم و دوستان است که هم چنان که مادرشان
 و در کار دین و دوزخ عیادت ابروی که در ماه و ماه است سلسله معانی دوستی شده همیشه
 در ستادان قاصدان و مباحثات سیرت بهیچانی خاطر می شود آن گوهر انگلیس هم لطیفه در
 و اظهار قدیم زیاده تر از همه طریق مراسلات کشاده بهره رساند نموده و هیچ کجودادی را
 زیب و بدست عیادت * صنوت که * حاکم گر گزیده منکر کین مقلوب * بی حیایانه *

لی ناکه ولی نماند * استیفاء * قوت و پشتی حاصل معده * رستگار * برادر گتر

* رایان * این لطیفه در مطوعه مطبع شده که ای آن ربایات مایه و نیست . قوله

دوم هنگام آه . یعنی درین هنگام که کشمیر از سیدیم معلوم بودیم که حکایت ادب شایسته
 محمد مراد در رسم رسالت رسانده بود بدین معنی یا عیادت مرید طاعت صیرر باشد . قوله

چون در بیرون او حادثه نروده آه * یعنی چون بالعلی شاه مراد ایلی شایسته دوست ظلم و
 بعدی تر اقص نهاده در دگرگاه مرید در حال ادنوارش کرده و او به طرف شام می رود و
 * ترالین * جمع سوزن های گاه * قوله بر تو می رسد بهر * یعنی ظاهری شود . قوله یکی از طرز
 و اما آن آه . یعنی یکی از دین بیان خود را . دوزخ . درخت در دگر . دیده و دری .

دانی . سواج . جمع سواج . شمع . نقیض کرده شده . قوله با که آدیر من دارد .

بنی با که دوستی دارد . دو قون . صاحب قون . عازده . گاه که است که زنان

[illegible]

[illegible]

* انقلاص * جمع قطعه گوشت زمین * الامکان * . بیت مکان لای نادیه مکان جای بودن و طرف لامکان
 قیام توات ماری دانست کند زیر اگر اگر رای او توات مکان ناست می شد حادث شدن
 وی لازم می آمد * اخراج * نو آوردن * مَدَّیَر * ذخیره کرده * قطرینه * آوازده
 * افتراج * آمیزش حاصل مصدور * استیاس * محبت * ارواح * جمع روح
جان * هکته * پاک * منابشه * جمع معشر گروه مردم * اصوب * داست *
 * ادیان * جمع اودی دینها * اضلع * بهر * شسل * جمع سبیل در راه * قولیه * مسابین
 آه * مندا * و نظایر آن * بصائر * جمع بصیرت بینائی وزیر کی * مقتسرس * نورگیر
 * ولایت * خمرت کردن * دست یافتن * نهیجی * روشش نموده * درایت * دانائی
 حاصل مصدور * عالم ماموت * عالم چاراد عالم ناسوت عالم اجسام است عالم مفلسی هم
 آرا گویند عالم ملکوت که عالم ارواح است عالم حجروت که عالم صفات است عالم لاهیوت
 که عالم نواست * خالق * فنیات داده و برگزیده * مار * اموتوت علمه * کلیف *
 پس بگویند * بناوعلی بنا * ای مانرمان * تمت * فمد * قیاب * جمع قیه بنای گور آورده
 چون گیند خلافت قیاب جای قرار حلافت * نمایات * دویشی * نخی * نزد *
کیده * المستعنی من الثور صیف والثعرب * آن کس که بی نیات دانی پرواست از
وصف و تریف * تتوق * رتری و الرونی * تجاده همسایگی * تاقت * ماهم الف
گرفتن * تاتس * آرام گرفتن والین خامرا ازان محبت * غظمی * بزرگتر * واقع *
جمع دقیقه کارزار * گرمی * بزرگ * اجراز * جمع کرون و این خامرا ازان تخصیل
حقت * قائم مقام * نخواست * جواب دادن * طی التواری والتواتره * پلی دوبلی
آواب * جمع باب در جوازه * ببین * آشکارا اشده * مدلل * حجت آورده
شده * مُترَین * دلیل آورده شده * فغلا * جمع حائل * کمر * جمع گیر بزرگ
توله چقدر آورده بنی هیچ قدر ندارد * ساعی * جمع بنی سناوه کوشش * دواعی *

* و دواعی * جمع دواعی حواشی * خرشله * مررگ * آلهاد * جمع عمر * مقاصد صوریه *
 مقاصد دیوه * مسلمات متریع الروال * کلمات زد و دست شوده * مشتبهات تحریب
 الانعزال * حواشیهای زد و دانه دوشه * فصل * میت و محشوده * مهیک * کوشش
 کده * بد است لم برمی * بد است الهی * متعل * جمع مشعل کار * ماهوالتی *
 آن خر که حی است * صدمه مطالب * متقدم مرهمه مطالعت * حاجه * شروع * آقارب *
 جمع نایب حاجت * بر نه * علقه از دهن * قندیه * جمال و حر آن در گردن کردن
 و اسیر رفته عقیده ادبی گرامر * دوشین آما و طبعه خود ادا * آقارب * جمع
 آقارب بر یک بر * عارف * جمع کمر بر دوشانده طرف است معنی مصول چنانچه
 مقصد معنی مقصود * دلال * جمع دلیل * پیراهن * جمع بران حجت * قوله طلب عالی
 مامه است که عات چاره ادا * عات عالی * عات قاطی * عات مادی * حالت صوری *
 عات عالی اگر گوید که سبب ایجاد هر باشد و آن در تصور بستم باشد و در وجود موجود چنانچه
 شش بر بخت که عات عالی است و قبل از نیای آن * تصویر می شود و عات عالی یار یکده
 نیت را گوید مثل غامه و عات مادی ماده نیت را گوید مثل چمن و عات صوری صورت
 و هیأت نیت را گوید * مستند * قهرمید * کسب * مع گیرده * سبب *
 میرت و معاشرت * قوله بر این عربی در آورده اند * یعنی ترجمه آن بر این
 عربی در آورده اند * صاتی البیعت و الاخلاص * راست نیت * والسلام
 من اتبع الهدی * و سلام بر آنکس که پیروی کرده است و راه درست را نماند

تشریح و معانی اول شاهین شاهیه

شاهزاده مراد در وقت مراجعت از کش میر این گرامر است مثل بر اطباء کیفیت و حقیقت
 وقوع نیت کش میر نیت در نیت ای الهی و منقسم است بر تخریص شاهزاده صوری
 ادای شکر اس چنانچه حلقه * شاه مراد * پسر اگر کرده است * تقوا و زی *

[illegible]

[illegible]

نام کوثر مار * صیحه * مراد و شابل * عشق مار * این جامع کوثر ماز مرجیل *
سرداد * چرخ * قبح ماری * مُری * پرورده * مُری طبیعت * طبیعت * روح
جَرائی * حان * تالیوس * نام یکمی * شاح کوثر * نایه و نرس * کم چاکه ماری دیگر
حادر این لفظ قطعه می آید ماری کوثر ان نگاهان لشاح برنی ویسد * قیس حان * شخصی
وده است که در شاح دات مردم مهارت کامل داشت * آسان * جمع
سب دات * قل علی * نام کوثر ماز بست که در اوقت هندوستان سه آه کوثر
باز ان بود * تولی * و علی س سنانام یکمی است مشهور * ام حان * نام شهر بست از
یر کسان که آنها کوثر ان جوب پندامی شود * ما ور الهر * نام ولایتی ست
رمان * جمع رمان حان و مای فصله میان الف اصلی و الف جمع دار آوده در ریدر اک
و روی روح قاعه است که هر طی که آخر آن الف باشد و وقت جمع آن میان الف اصلی
و الف جمع بای فصله در آدم چون دانا و دانا و عده * پر و ش * شش ساده
اندیک حادر روح و جمع شده * گوی مردن در ماری * سفت مردن * ادلی
آخ * صاحب ماز و آخ جمع حاج ماز و این آه است که در قرآن تو حبیب طیران
مانکه بازل شده * میان زمان * سر زیر و پای مالا کمان ماری کردن * سوا است * بر ماری
و لور جلال اس حال آه * بسی کوثر ان در میان ماری گری تو م حاشش شاد و خی خود
کا طرح و پارس سده رمان لی رمانی گدا ار شش پیام می خود مودد * ا نحنا ما المشیر سایتیم *
از حقت قبول کردن عرض آنها شایسته می شود که اولا آیه گروه کوثر ان سلام خود و نمایم ساده و
نایا عرض می کند که چون اقبال سب حلو حقبت که نسب پادشاه داریم و بعلت دعا می
مهری ما رحم مرا حال نموده مدد آسمانی دارد رگاه حضرت اکرم و نمایده از مرد مذکی شده است
ما ان عرض ما ر ا حوا ان در رگاه خصوصا از حاکمان است که در یام خود میدان ما باشد و هم
نجان ماد طلب نمایند * فول هر که مطلوبه شده آه * این شهر نمایش ما را نات هم خود زمان کوثر ان

آورده یعنی ماکه بنفرو رسلیمان بستیم چگون زبان مرمان را نهیمیم و چون که حضرت سلیمان علی بنیاد علیه
 البسوة و السلام زمان بسه جاوران و پریان می دانستند لله المظالم آورده * قائد *
 از پیش کشنده سنور * عائله * شور و خوغا * مرمره * اشاره * ایماش کنایه مایه دانست که
 عرض اگر ازین کتاب آنت که خانان کشتاق کوثران است دریافت حرسیدن کوثران
حب در حواست آنها و بنگان آنها مذ دارک * دریاض چیزی رقدر ا * ملانی * یک دیگر
دادنیان * قوله تدارک و ملانی عمر گشته ما * یعنی کوثران میگوید که تخصیل و وسی عمر یکه
بسیب نه حاضر شدن در گاه داشت صانع شده است نمائیم * سبر کمی * محض سرگامی
نام کوثر نامه * اکتاف * جمع گفت حائب * دختری داسته * و دختر حقیق * مشهور
فی الاکتاف والاطراب المستعین عن الأوصاف * آیه مشهور در اطراف ولی پروا از اوصاف
است * سرسر * نام مادر سرسر کمی است * قوله که دختری واسطه آه * یعنی
سرسر کمی که دختر حقیق سرسر است سلام حشوق البیام میرساند و قوله مشهور فی الاکتاف
والاطراف المستعین عن الأوصاف صفت سرسر که مادر سرسر کمی است واقع شده
شنیده * مهادت یابده * آنا * جمع این پسر * مورث * پیدا کننده * است راح *
خوشی حاصل مصدر * آریاح * شادی حاصل مصدر * قوله سرا اددت در دامن
صبری آه * ای کوثران می گویند که از طرف ناصر کرده خواهش طلب ماکن و بهر مادر
سازد * سرجیل * سر گروه * کلمه بر * زمان مادر الهری معنی کوتاه پرس است لیکن
این حانام کوثری حاص واقع شده از خس کوثران کوتاه پر * مشعل کلاں * کوثری
که در دوم از چند بر سفید باشد * لبتی * لغت مازی گروای و طت است در ان
کناره و ای * نام کوثریست که ماز و سینید داشت * قوله از ره پایس * ماید داست
که نصورت نوریه در پای یک کوثران برای نایت می اندازند ماین لی طآن از ره گفته
حکال * زیر رها * قوله اشفاق دارند * یعنی مایک بگفت اند * قوله بهری * این لفظ

نظر ایای و عدت باید خواند ای بر یک روزمان حال کونرا ان است * سائر * جمع سره
 پسرزاده و در عراده * عشر * جمع عشره جمله و حیثان * پروس * چند ساره
 کوچک باشد که جمع شده در کوان فور که نام رچی است * صحت العیش * منت
 ساره مشداده که چهار مثل نفس اند و سه دیگر تابع آیکه های مات تو قه پروس مارا
 مات العیش بکند یعنی جمیع مارا برگرفته بکند * مهران * کنایه از بر دیگر و دشمنان
 باشد باید دانست که آن و نفس حاتمان طایفه بوده است پس پادشاهی و پسر که
 در مات و در مردود و اینها هم مسا که است و الله در امور دست همه آن فرزند از کونرا ان
 و رسید و جوان عاست خواهیم نمود * و اما اگر در ان مات نایجری آه * یعنی اگر در
 نوله در دنا عمری و وسایدار آنچه شاحال کرده اید کمتر خواهیم داد

بالتشویع مشور و م حصوف شاه شاهی *

* بحکم همام در و انعه حکیم ابوالفتح گیلانی *

حکیم همام گیلانی برادر ابوالفتح گیلانی است اول نام او با بون بود و وقتیکه سلازمت حضرت
 اکرم مشرف شد از روی پاس او ب ادلا خود و اما بون علی مشهور گردید از آن نام حکیم همام
 حرث و ناموری بایست صاحب عقل و فهم و مرد شجاع و خلق و بلند است بوده است اگر چه
 * منت شش صدی و نه بیت کا دل نگلی سر قرار و مماناز و اما است صاحب فن سخا
 بهایت رقی دعا بست و تلمذ پیدا کرده تا آنکه کار دانی و اخلاص او در عرصه نبیت و یکال
 خدمت پادشاه و کاه مات و منتش گردید مائده او را طرف دوران خدمت ابایی گری
 مقرر گردید و بر عهد الله جان حاکم تو را ان دوار فرمود و ابوالفتح * ماس سنج الدین پسر
 مولانا عبد الرزاق گیلانی بوده پس تین و دمانه دوران زمان حکمت نظری و عملی و
 سهم خود داشت و میان اقران و همسران در محله خاتمی میانتر عرب و ترس پیدا کرده
 بود * کلمات * و اما فی حاصل مصد * موارث * جمع موقوفه های اسناد

* خواهری * جمع خامش می پوشیده و مار یک * نقته است * مهر یا نیا
 * مجاگشت * سیر * کار یا مرد * ترکیب مقاوت ای مار * معدود حقیقی * حد
 * مناو و مشو * معنی پر * شواخ * جمع شاخ بلند * طیور * جمع طیور بند * مال *
دل * خط * حتمه * بگردان * اس * منازق * جمع فرق سر * ما احس
ادل * نام حای * روز امرداد * روز هفتم هرماه شمسی و هفتم شهری در بیان آن واقع
شده * ماه الهی * تاریخ الهی ماه و تاریخ اکبری زیر اک اکبر خود را اول و د ام بگو بایند
پس ماه و تاریخ اندای طوبس خود را ماه الهی و تاریخ الهی نام تهاده * نمک زیر محس
اس * زیباش محس مالوس * میدار دل تسنان صبیر * وائف را از د اما
تبار مرا محس سرا * آگاه از امورات پوشیده * شش شمار * مشورت خواسته
شده * ظانی * نایک * اشمال * شکم را دن وارد * نیک عصری * نیک جسمانی
توله نیک عصری آه * یعنی اگر چه صورت جسمانی از نظم غایب شده اما حاصل داتی او بجسته
و به پیش نظر حاضر و دیگر ایکه واقدان عالم الا اصل را از دن عالم مانی گفته اند و حق این است
که آنها خوب گفته اند و ظاهر کنده حقیقت شده * توله نظم عالم اساس آه * یعنی در دنیا
هم غایت آه زودی و فاکشان همین است که رو روی آقای خود جانب باری کنند و آن بطور
شایسته و وقع یانت * مستبار * عاریت گرفته شده و مراد از ان ناپایدار * خرع
و فرع * لی صری و هراس * خرام الاس * حابلان * دآب * دستور * توله
بش از و * یعنی زیاده از شما * و ایب الطایا * دمده گفت را و مراد از ان حد
سماعب * جمع تف رج * حتمه * اندوه و لال * رو ز رو دین * نام رو زیست
از ماههای شمسی * علامه اکرمالی * بسیار دانه دانه من و نای علامه برای منالیه است
و رو ز سب ان علامه آرمان را یک نقطه گر دانیده لطف یای متکلم مضام نمود
تذکره * یادگار * کهای مناس * کما و قسم اند یکی مناس و دیگری است را قیس

اشراقین شایسته آئینه سنی و دود و دود مطر و استلال تحصیل علوم سپاسد و اشراقین
 آئینه صرف بصائی دل و نور قلب و مطالع و دار سند و از هر یک قسم بعضی متقدم
 اند و بعضی هم متقدم شرح نعمه * مترقب و مشاماسه * علاهی * مبحر * بصای
ر دوست * مجموعه * کنز * حریده * دفر * ملکات * جمع * نیکه * عادت و کردار
 * دوموی * صاحب * مهاو و اوان * نقص * صاحب * کمال و بای * سب * است * دران
 * تول * سور * د * ایع * دوموی * حای * مرد * و * آمن * عجائبات * غریبه * نکته * کشف * کشاده
 * نما * نقد * جمع * متقدم * کره * نقاد * امکان * کیده * حواهر * محموس * مندوم
امور * ظاهر * باطل * عبدال * اول * قوت * دولت * تول * که * واقعه * یکم * معمود * بش
 آمده و درین قول یک مباحثات است که بعضی نگاه * سخت * می * شود * ای * آن * تخصیص * یکم * فتح * الله
 ناره بود که ما * گهان * خا * ن * نعم * اول * الفتح * بیش * آمد * مقننه * آمزیده * شده * ع * اد * طی * اد

صحر حاصل معصود * اسلام * لوسدن

* تشریح * دوران * حضرت * شاهشاهی * که *

بر ماه علم جان کو کلتاش نیورین یافته *

این مشهور نیست مشتمل بر ملا * مات * و * اند * وز * و * صالح * علت * و * من * اعظم * خان * کانت * یک * معمومه * د * و * ن
 احاطت و حکم پادشاه * کو * کلتاش * بر * ادر * و * صائی * کر * آن * و * کو * کم * گو * بید * شده * اگر * شیر
 مادر اعظم خان لا شیده و در نایب است که حظ * حان * ممدوح * حان * اعظم * است * و * مرد * را
 هر را است * بر * رنگ * اد * بهر * حد * فصل * المن * محمد * حان * انکه * است * معر * س * آشیا * بی * هم * مرد
 هم ماری بوده است همیشه سرد یکی و مرگت و قریط اطراف و حمایت شایسته خصوصیت
 میدارد و والد و مادر داشت جسمی چسب و شب شده داد و شاه نور * ار * مادر * حقیقی
 زیاده تر رجا * بیت * حاضر * ادی * تر * ماید * و * نایب * سب * است * که * عرش * آشیا * بی * مادر * حظ * و
 شو جهای * اعظم * حان * اعراض * و * چشم * پوشی * زار * اه * مید * ماید * و * قبحه * بنام * از * نعمه * یکم * میل

بر آورده شد پیاپی پور و غیره محال های گیر مادر میرزا را که همواره در محرم حرمت مشرف
 ملازمت می انداخت محال میدادند و تکیه کوچ پادشاه مقام حمیر و اتع می شود و میرزا از
 غایت شوق قد موسمی به حضور حاضر می شود و در کس آشیانی گاهی جدا استقبال نمود و میرزا را
 در کار می گیرند و در سال بیست و پنجم به هند و هندوستان و بخت با گامیکه حرشور و نوغای
 سمرقند و دیار شرقی و قتل شدن مطروحان صوره دار بنگال و سید میرزا را که سابق ازین بمنصب
 پنج براری اختصاص داشت غلام حال اعظم سه هزار و زوده مانکر کثیر کاتب بنگال و وانه
 می فرماید و اگر در محاربات دکن و غیره از میرزا کارهای نمایان و حررات و بهادری شایان
 ظهور می رسد و در سال می و دوم عتد کاج و قمر میرزا امات زاده سلطان مراد ستمی شود
 میرزا در سال می و پنجم سنه هزار و یک که ظ حضور می گردد و سوار المراجی پادشاه لطف
 خود در ریافته اراده محار که دگویند که چون سکه ماسده و دیگر مراسم نو ایجاد و سکه که دسور
 در گاه خلافت پناه شده بود عمل نمی آورد بلکه برعکس آن ریش و راز میداشت ماسران
 رفتن خود در گاه نامناسب پنداشته و در اقامه بوده عرش آشیانی و در حوال آن
 نوشته که این همه قتل و قتل و در محاربتن دارید ظاهر ایستم لاجیه عثمانی گیتی می کد میرزا اسم
 در باب دین سکنان پوست کنده و در دست ارقام نمود که اگر بجای عثمان وطن میسی و اول الفضل
 و افراد داده اند کهای شجین کرامت فرموده اند و جز آنکه بعد این گفتگو میرزا کسایسند و
 او را که رای آن رفته بود امیر اداخته اند که گردید و ما فرنگی دوستی بهم رسانیده از
 مد و ملاول که نزدیک سوسات است بر حراز خود که بنام الی مشهور بود داشت پس رجوع
 خرم و انور و عهد الله و عهد الطیف و بر قننی و عهد الغنوه و شش دختر و ماکان آمان و عهد
 کس از ملازمان شسته فکر میزدند و بعد از آن عرش آشیانی افسوس بسیاری فرماید گوید
 در حرمین شریفین زدهای کثیر حرج نمود و ما سرفا و اعیان که عظمه ما کرام و تعظیم و تواضع پیش آمد
 و از روی حساب معترف پناه با که رومیه مبارک حضرت و مسالت مآب صلی الله علیه و آله و سلم

مرآة و حاشیه مشرف که نمود و نامزد که بر مهرانی حدید داشت و سارگی اطلاع می یابد و ریاوردی
در آمده بحال مدد و و کس شده و آواز سه برادرسه، بشرف ملازمت داشت و در حرم می یابد
از مشیخ حدائق و در حرمی ناریج و واگی او طرف که معظمه یافته شد و آن اینست: چو پرسیدم
بدان ناریج اس سال: گفتا مردا که که منج و ست: در احمد آمان سال بود و دم از طوس
حرف مکانی در سه برادری و سه بهری ماحل طبعی فوت کرد و در دنیای طبع و خلاف لسانی
حدیث و بهمیم داشت و در ناریج و ایلانی مثل گاهی شرم میگفت و دست: بیت:
چون شد حاصل مرا کام دل او ناموس و سنگ: بعد از این حواصم درین برشت ناموس سنگ:
و خط سبیلین سیاه خوشی داشت فقط: قول منشی او عاقلی بی رصای والد آه:
اس حاشیه مخلوف است و رحمت بی رحمت مایمی بی رحمت و او بی رصامدی والد که همه دس
داران و در جمیع امور مخصوص: و چسین طاعت بی رصای والد که کاری کرده اند بگو: مویه
اس مطلب می شود: قول او طلب کار ثواب شده آه: سابق و شسته منشی او عاقلی و
ماری بایسد که او طلب کار ثواب شده ظاهر اس محض نکر از مطری آید لیدر جهت
و بی نکر از عرص سکیم که دستور اهل اشاعت که چون حارنی منشی کنی و در واقع می شود
جهت تو صبیح معنی ریاده و یکر از صحر حرات بی ساسه و اس تم از ان قبل است:
تعمق یکر جری و سبد: آخار: جمع خطر بلاگی: مومات: جمع مینه
باداش: حصران: قصان: واپس: گهان: قاسه: امروزل: مکار: حصول: گمبای
حاصل ممد: عقل و خلا: ار روی عقل و حرم: نار و: در حش: حد:
کشت: گفت: نگاه داشت: قول که در مدان عاقل آمد: درین قول کاف
علت است معنی رای: قول حاضر او را: یعنی مخلو و در کوزه شمار این حاضر معنی
مخلو است: قول بر آید از آکا آه: حای قول اگر نا آمدن الی آخه است
درین: استوار: جی: دایه که طفل داشت بری نوشت: قول از آکا که حد

سپس خاندان آه * اگر با علم مان می لایسد که از آنجا که مدت خویشان شما خصوصاً خدمت
جیبی با نظر مار که دانست اگر بت این چنین احوال باشد بسته شما بنظر ما آزاری رسد
آتم زمانی بیش نخواهد ماند * تو را اکنون قسم شده است آه * ای بخت آینه شمار اوده
کوثر شریفه کرده اید و دالی که نائب مادش روم است لنزه اما و اعرم حرم شده
است که نظر سلطان روم ایلی فرستاده شود * سکن * کاغذ مینوله مامور حاکم
تو مستوب قل آه * ای فرستادن ایلی همراه یکی از و فنیایم راه میس نخس که این احلا
می رود بنین فرایم * تو را چه خوش باشد که پیش از رسیدن ایلی آه * ای از آنجا
که مقصود از او سال ایلی است که قبضه روم * محرور و دایلی شما را این طرف و آن
سازد اگر قل از رسیدن ایلی مادر آنجا شما این حارسید چه خوش باشد

مشور العمل شامشاهی بمالان ممالک مصر و س * مشور العمل * آه

* مستند یان * جمع مقصود یا کار * مظلمان * بزرگان * مهام * جمع مهم کار و بزرگ
* امصار * جمع مهر شهر * قربات * جمع قریه ده * گنرات * جمع کتره احاطه که در آن بازاء
آباد می شود * حالت دوست * گوش شین * تو را که کثرت کثرت آه * یعنی
به کثرت بسیار گردیده و طقت حرف اختیار کنند * سر رک کرده ای ایردی * انیا و
او لیا و باد شاید ان بزرگ * مبجیات * جمع منجیه نجات دهنده * مهاکات * جمع
مهاکه هلاک کننده * اجبا العلوم * نام کنایی است که در آن چیزهای مبجیات و مهاکات
مذکور است * تویات * جمع تویل آراسن و در اینجا معنی آراسن حاصل مصد و
* تزویر * مکر * فداع * فریب * هبت * دعای خیر * تو را بمان له رو لا ما شند *
فاعل ما شند ستلا ظن و جریم است * مستع * شوده * حکم که ست احمر * بنی که کرد
سرخ و مستوب ذالست که از آن اسلیر نیامی شود * تو را ما شند * ای مذگان و دشمن
ما شند * دیوان * اگر چه معنی پیکری است لاکن اینجا مطو و مجاز معنی صاحب دفتر است

است . اسامی . جمع اسم . پیش و سان حد مت . آنا که در حد مت پیش اند . مخفی
 در دوح گو . منت . خاموشی . قول سوگند خوردن خود را آه . بی هر کسی که قسم
 می خورد گو یا خود را . پیش محفل دوح گو یا سته سار دوح یوم محافل سوگندی خورد
 در . اورا حجت قسم حجت . آخواب . جمع حاف مرد مسک و مدح . تنادی
 دادن . رعایای تنی دست و سامان را از طرف پادشاه برای حرد سامان زراعت
 رد بر تن دادن . قول جان آسان گرد . یعنی آن قدر محسوس کسر متور کند . حسن کامل
 مراد از آن محسوس کامل و تمام . کوشش . قول جمع رعایا آه . ای حال آ
 هر یک از رعایا در یافته از قول و قرار داد محسوس مهر و هیچ نوع هر گرد و تمام و نه نهاید
 . قول اگر ساعد . بی اگر داماری از خود ساعد نامادان مشورت کند و بعد لطف پادانی
 لطف را در رسم بطور زائد قطع شده . حد و ک . پرانگه گی خاطر . قول . بخواب
 دست دهد و در و بگردد بام . یعنی محفل دست نماید دان . علم و محفل حاصل
 می شود . و نه داری هر مبر . قول بخوی او باشد . درین قول صمد را بیخ طرف
 مخاطب است . قول اگر حق با دست آه . بی اگر آن کس بر دین حق است پس ترا
 خود محفل حاجی بیا و اگر دین حق نیست و ادب مادانی و ادب خلاف حق اعتبار نموده
 و بصورت آن بجا و بهار نادانی است حای آس که مراد تم کبی . بلکه او را صبر ریش
 کنی . شد با عدوت . سخت دشمنی دارد و مصد و معنی عدل . قول بر روی هر طرف
 سازد که در نفس الامراه . ای آن گرانی را بر روی او دل دور کند زیرا که در حقیقت
 کرده همه کار را حدای نیالی است . ح . حصه . خصوصیت و سناست . بر تن
 مسخرگی و خنده . قول سرشته حساب آه . یعنی حقیقت و متد ارشاد است و مدانی
 هر یک در یاد نه باشد . نهمیت نهاده . پیشه . کار . درار معنی . زیاده گوئی
 . در دوح . روان کردن . قول سدرایم نماید و هر گرد آس . ای دوستی نماید مسخر

است و در هر چه گفته است وصل : « یراق » ساز جنگ . مشهورست : « فریخته
 تو که در وقت تحویل آه : « بینی و تنب آغاز ماه : « قولار و سبایه : « ای ماسه
 دهنان مازان گذر کو توانی را حقیقت آنست در ایام کار کو توانی عار و سبک ندانند
 : « کادوسن : « چیست و چو : « آخ و حر : « کز قش و کشیدن : « اعلام : « آگاه
 گردایدن : « عهد : « ذر : « موقوف : « مرده : « قول چایچه در بوم و بوم آه : « یعنی
 چنانچه در زمین و دم و دم است که اگر کسی غایب یا مرده می شود متر و کاه و حاکمان
 آگاهترست خود در می آورده شود : « فروردین : « آروى بهشت : « حور داد
 : « شیر : « امر واره : « شهر یوز : « مهر : « آبان : « آذر : « دی :
 : « بهمن : « اسفند یا در : « این دوازده لغت نام ماه های فارسی است

« تشریح و زمان حضرت شاهشاهی نه شهنازخان کسو »

خان مذکور در نسب تشش و انطه بجای حال که مرید منیدوم تنها الدین ملتانى بوده میرسد
 و در ابتدا ای حال در ویش میگذراند بعد از آن در سبک ملازمان عرش آشتیانی
 مستک شده اولاد و عهده خانسین کو توان عرب یافت و از آنجا که در آن حدست ماحیط
 تمام کار بنویسند با بران منقولر ما انظار الامت حسروائی شده اند از مصیبت حدی پای
 امارت مرقی گردید و بدست میرزا تونکی مخصوص شد در سال شانزدهم که لشکر خان
 میرنخشی در معرض عتاب شاهی و رمی آید صاحب او خان مذکور حواله ای گردود و در شنبه
 قلاع سوانه و جره کارهای دبیرانه و مهمات مردانه از و بظهور میرسد و در حمله آن خدمات
 در کمال و جیره سرفرازی می یابد در سال چهل و چهارم از جلوس اکر سینه هزار و بیست
 انری دفعه داعی اجل را ایک احاطت ببرد گوید که شهباز خان وصیت کرده بود که در
 احاطه مرقد منورخواه معین الدین چشتی خدس سیرده مشش گفته چون مردمان وریلی
 با آوردی وصیت خان مذکور شد بمجاوران تقیه شریفه سران زده بگذاشتند با جا و اورا

ساختن از مراوغ جمع مروغ گشت زار * قلم * مرکدن * قلم * خوار کردن * خره
 در سستی تغفلان حاصل مصد * مکسران * ششگان * فلود * خورش * نایبان *
نمیداران * خار بنام * شش * نصب * مقر * مسک * درست
و آراسته * منسجم * جاری شونده * او امر * جمع امر حکم * آس * نباد * نیان
دیوار * شاعت * آشکار کردن * اعلا * ملد کردن * آحم * جمع هم ساره *
نواقص * جمع ثقیب * درخشنده * تدی * ظلم * قضا * جوانمردان * مضا
و دانی حاصل مصد * حکم قضا امضا * کسی که روای آن مثل روای قضا باشد * اصطرار *
بهر ادی و این خامعی بفراری که نعم شکست و بریت حاصل شود

تشریح فرمان حضرت شاه شاهی بعمال

ممالک مصر و شبه در منع رکوع

زکوة * نخشی از مال که به حساب یک صیه از چهل صیه کل مال در راه خدا صرف می کند
و این جامه از زکوة مجهول و غیره است * سه ساعه * سه ساعه بنفتم * ناموس اکبر *
شربت * حکمت باله * حکمت گانه * سلطه حسان * باقی دارنده * تعمیر بر از *
آراسته کننده * کن نکن * مراد از ان امور ایت * دایره کون و قباد * دینا
و سیناری * مد گاری * مد ارلیه * حای ترار * حارسان * جمع حارس نگاه بان * بیج *
فروختن * بشرا * خریدن * چادسوی چون * چرا * ماز از بار دوید که در ان خرید و فروخت میشود
صیاست * نگاه است حاصل مصد * و یاست * دیداری * احساس کولی *
احساس یک به دیگر پیدا می شود * احساس الهی * احساس یک صرف بند دست الهی بدون دیر
پیدا می گردد * مقومان * قیبت کنندگان * اعراض * جمع عرض منازع و حخت و هر غیر
از و سیم باشد * جو امر * جمع خو بر سپک نیمی و خیر یک بذات خود قیم باشد
جو امر اسی * جو امر یک بند میر بر دین حاصل می شود * اعراض و جو امر آقای

آفتی * اعراس و چه ابرقردی - * محله جمع مجده حسنت یک بانه اصالت * و دیش
شدن * لوان جمع لایع در حسد * سواد اعظم - اقیم ایر رگ - * بایس * های
پاه - * توسه * جراح کردن * مکده * نهام کر واسدن * کارم طری * کارم
دانی * ساده * حاری - حارم * سیکلم * نوبات * جمع عده دانه * آفریه *
جمع عده * آذوبه * جمع جوا * خطریات * جمع عطر حشونی * یک کرباس * حار
مارک کار ریسمان بانه * ادوات * جمع آداة الاحصول بحری * آئینه * جمع
ساع درخت * آلایک جمع بک * آسله * جمع سلاح * آینه * جمع فما شس
ساع درخت * مروغ القلم * مساب * تادول * ظلم * آقویا * جمع قوی
* ضیاء * جمع صیف * مورده * ریاده * سنتی * مرآوره شده * مناج *
اطاعت کرده شده

* تسریع در میان حضرت شاهشاهی که بواجی *
* علی حاکم در میان روای حال پس و قلم یافته *
* * *

باید دانست که اگر احوالی علی حال در مهم و فتح و کی مناون و بشیر یک عالم لاوده بیدا
در خلدوی جیر حالی اداین حرمان متمن ارسال خلت فخره والطوار هایات لی عیان
* سب اوع تقد ادیم الهی الطاب مانسای والطلاح روانگی شاهراوه و میس طرب
و کی جهت سد دست و انظام آمال قام یافته * مفساده * خوت * آلانت * جمع
الع برادر * داع الحقد * سیار داست گو * واسع المران * شخص قوی دلیل
* ایضات * جمع صفت دو چند * نعم * ررگ * ظبر * ماند * دلاست *
دامل * ظلم * حای افان * زایچه جیاست یک المهمان * شقوت *
پدختی * ظلم * تومیکه چاند طرب تکر حی ظامشده * تول چون ظلمت و شوکت
و سنگاه شاه عاس آه * شرط * تول چاپ استخلاص امرای دوم آه * داستی

[illegible]

امام میفرمودند - قوله ما سئد فانی او آه ای در صورتیکه کار دیگران در خواست شما سئد
 می شود سایر آن باید که هیچ گونه ادبش ناموده بر روی کی شاه داده را از اسباب برقی دولت
 خود بدارد و در اثابت ماگوشیده خوشحال باشد و اعطاء المالك العطش الجياد
الجلالة الكور فوت سلطنت ای بر برگ معتر علیه پادشاهت بر برگ قد وه التواوين
اعطاء جملته الامراء الكور ام ركن السلطنة العاليه مناور الكور پشوا ای پادشاهان بر برگ
عبد امیران بر برگ سنون پادشاهی بر بنود لهر در اجرای امور دوس قوله آید در اخلاص آه
 ای سبب عدم ملاقات اعظم خان باشد در نظام دادن لطف دکن است که در اخلاص و
 محبت اعظم خان که به سبب شما است منوری رفته باشد قوله لند ای بیعت صم افغان
 ملاقات اعظم خان باشد در تاریخ شما را اع. عنا مات فرموده ما ان عالمان اسبار محشیدیم
قوله سنی عجله المالك مسبقا رالك قوله مؤمن السلطنة عجله و رده ملک
 بشوید گرفته شده ملک اسبق یکم جمع کاست اتم کامل تر قوله
سبب تراست باید است که پادشاه شیخ عبد الرحمن بود او القطن را ماد خردا می
علی خان مسود فرموده بودند محریت رازدان ش صمیم التلب
حاجت دل قوله کسی باشد یس بسی کسی نامر فانی و نوانت شلی حاجت مقبول
و مقبول جمع رکنه علم منطق و فقه و جره حادی فرودخ و اصول جمع کیده علم
مختصر است و طول است اقتضا ط ملک الشعراء خطاب داده شده ملک
اشهر ابی پادشاه فیثا حران اد الیمن صاحب قنده و این خطاب
مصحی است ر مورد جمع در اشاره بهائی کهای چنانچه است سعادوت
امانه سعادتمند و فوق اعتماد و دقایق جمع دقت چرماریک و کلام مستعمل
قوله بر این نظام الملک آه بر این نظام الملک از طرف اگر کجاست دکن مورد شده
بوده چندی ملک متفاوت حال خود تفاوت و در زید لند شاه اگر بر این حال می نویسد

که چنان بدین سرشت رسیده و کار بر دگر بران نظام الملک از جاوده اغایت آخرات و روز
 به تو که حاضر اشراف می رسیده. می رسید در سحر مطوع طایرا غلط شمع شده بجایش می رسید
 باید نوشت: تولا با آنها ای ماجیم دکن: تولا آمد یعنی آن خدمت سننارت که
 اکرمی راجی علی خان از طرف خود عاتب جنگم دکن میفرماید: قرصع آنچه
 در بلاد و جا بر شایند: و اهورا: آسیب فراح جنگم: کافل: صامن: تولا چون
 همواره تو به حالی: شرط و جرای آن تو که ماکل مدد نگاه مملی رسیده نکست ماب تا حق
 شوند: مرضات: خوشنودی

تشریح مرمان حضرت شاهنشاهی که

در برهان نظام الملک تحریر یافته

باید دانست که این فرمان بعد از فتح ملک و کن متمس تقویص حدت تراست و حفاظت آن سران
 نظام الملک و اطلاع و او انگی شاه زاده بطرف دکن است نظام آجایع اوقام نصائح ارجمند
 و مواظبت دل پسد مرتوم گشته: آشوبه: پیشوا: مفتخر: مازده: ممان: فخرکننده و مازده
 ملحا: حای: باده: تو که چون شوکت و دستگاه آه: ماید: است که شاه اگر بعد از عطلای ملک و کن
 بران نظام الملک ارقام می فرماید که چون توساسی ازین بعد از سرکشی و نفاوت از خلوص و
 عقیدت مایه باده نگاه حضرت ما آورده بودی ساران همواره مرکوز ضمیر ما می گشت که اگر اتفاق
 شود و لایست دکن شما تقویص یابد بعد الحمد از اعا که آن علو و فنی که حاضر اقدس می خواست
 ما تمام راجی علی خان صورت وقوع یافت حسب مرکور خاطر حکومت آن ولایت شما سپردم
 پس ماید که ره نموی تحت قدر آن عطلای بزرگ داد: چیز: زمین: حای: یک استوار
ولاست: جمع و الی حاکم: آمصار: جمع مهر شهر: کر: بخت: فریب: دگر: شمار:
 حاکم که زیر جامه دیگر پوشند: میاد: سر: تصا: جرایان: جاری: شدن آن مثل حکم الهی
 است: سوالفت: جمع نالفتن گزیده شده: مادو: جمع نذر حریره

مشروع در میان مصروف باشد می در طلب یکی از مصلحت‌های دیگر

۱- اسام ۲- مردم ۳- جدیدن ۴- واس ۵- جامعی ۶- ظاهرشن ۷- اعوام ۸- جمع عام سال
۹- آزمنش ۱۰- پهل ۱۱- مربوب ۱۲- در سوسن ۱۳- عظم طبع شده ۱۴- نمایش تربیت ۱۵- ناید
۱۶- نوبت ۱۷- نمود ۱۸- جمع محدود ۱۹- مطالب ۲۰- أسس ۲۱- مطالب مرعوب ۲۲- محدود ۲۳- مردم
۲۴- مردم ۲۵- مردم ۲۶- جمع متلازم ۲۷- مردم ۲۸- در قدر و منزلت ۲۹- کالات ۳۰- ویدی ۳۱- کالات
۳۲- حلقی و دانی ۳۳- مرصی ۳۴- اشمال ۳۵- پسندیده ۳۶- حصائل ۳۷- جامع ۳۸- انکالات ۳۹- جمع
۴۰- کنده ۴۱- کالات ۴۲- قائم ۴۳- از پیش ۴۴- شده ۴۵- سوز ۴۶- سابق ۴۷- ارباب ۴۸- داده ۴۹- سوز ۵۰- محمل ۵۱- کلاه

۵۲- تمام ۵۳- شرح ۵۴- و فرادول ۵۵- لصله الاحول ۵۶- والاقل

۵۷- مردم ۵۸- مردم ۵۹- مردم ۶۰- مردم ۶۱- مردم ۶۲- مردم ۶۳- مردم ۶۴- مردم ۶۵- مردم ۶۶- مردم ۶۷- مردم ۶۸- مردم ۶۹- مردم ۷۰- مردم

۷۱- مردم ۷۲- مردم ۷۳- مردم ۷۴- مردم ۷۵- مردم ۷۶- مردم ۷۷- مردم ۷۸- مردم ۷۹- مردم ۸۰- مردم

۸۱- مردم ۸۲- مردم ۸۳- مردم ۸۴- مردم ۸۵- مردم ۸۶- مردم ۸۷- مردم ۸۸- مردم ۸۹- مردم ۹۰- مردم

۹۱- مردم ۹۲- مردم ۹۳- مردم ۹۴- مردم ۹۵- مردم ۹۶- مردم ۹۷- مردم ۹۸- مردم ۹۹- مردم ۱۰۰- مردم

۱۰۱- مردم ۱۰۲- مردم ۱۰۳- مردم ۱۰۴- مردم ۱۰۵- مردم ۱۰۶- مردم ۱۰۷- مردم ۱۰۸- مردم ۱۰۹- مردم ۱۱۰- مردم

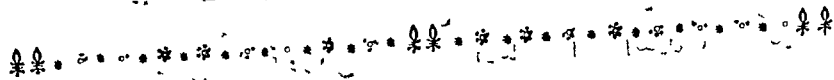
۱۱۱- مردم ۱۱۲- مردم ۱۱۳- مردم ۱۱۴- مردم ۱۱۵- مردم ۱۱۶- مردم ۱۱۷- مردم ۱۱۸- مردم ۱۱۹- مردم ۱۲۰- مردم

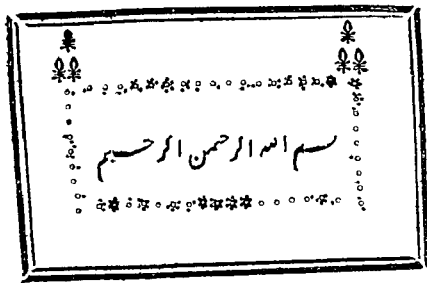
۱۲۱- مردم ۱۲۲- مردم ۱۲۳- مردم ۱۲۴- مردم ۱۲۵- مردم ۱۲۶- مردم ۱۲۷- مردم ۱۲۸- مردم ۱۲۹- مردم ۱۳۰- مردم

۱۳۱- مردم ۱۳۲- مردم ۱۳۳- مردم ۱۳۴- مردم ۱۳۵- مردم ۱۳۶- مردم ۱۳۷- مردم ۱۳۸- مردم ۱۳۹- مردم ۱۴۰- مردم

۱۴۱- مردم ۱۴۲- مردم ۱۴۳- مردم ۱۴۴- مردم ۱۴۵- مردم ۱۴۶- مردم ۱۴۷- مردم ۱۴۸- مردم ۱۴۹- مردم ۱۵۰- مردم

ص	س	خ	ح	ص	س	خ	ح
ايضا ٩	١٠	جمع مسني	جمع مسني	ايضا ١٩	١٩	نمزل	ممدون
٢٢	٧	مستحبات	مستحبات	٣٨	٢	واستنه	واستنه
ايضا ٣٥	٣٥	جمع محزون معني	معني	٥٠	١٩	عشمر	عشمر
٢٤	١٢	ماورقان	ماورقان	٥٣	٨	مارا	مارا
٢٠	٣	م	م	٥٤	٩	المستعني	المستعني
ايضا ١١	١١	صلوة	صلوة	٥٥	٢١	فلايت	فلايت
٣٦	١٢	تقدس	تقدس	٥٧	١٠	وصائي	وصاعي
٢٩	١٣	ممنعي	ممنعي	٥٨	١٨	حمد الطيف	الطيف
٣٢	١	نخل	نخل	٥٩	١٠	نملاكي	نملاكي
٣٣	١٠	الباطل	الباطل	ايضا ٢	٢	خدا	خدا
٣٥	٣	باسم	باسم	٢٢	٨	ساعات	ساعات
ايضا ١١	ايضا ١١	نخل	نخل	ايضا ١٧	١٧	خدمت	خدمت
٣٨	١	توسيع	توسيع	٦٧	٤	خلافة	خلافة
٣٩	٢	اسارل	اسارل	٦٨	١٩	ولايت	ولايت

* آغاز دفتر دوم * تشریح عرصه داشت اول که ششاد رقوم شد *
 باید داشت که دقیقه در ملک دکن به گامه و فساد بر پاود جهت تصفیه آن و هم سایر تنبیه دکیان
 اولادش هزاره ملک دکن رفته بودند ازان که درستی آغازش هزاره ظهور و رسید و شاهزاده در انجا
 ازان همان قالی رحمت رحلت مرست ابوالفضل بدان کار مرده شده روانه آن طرف گردید پس
 ازان حاوال آن ملک درین عرصه است می نویسد * قوله و حمایت ایزدی * درین قول بعد
 لفظ ایزدی حرف کاف و زینحه مضمومه فرو گذاشته مایه نفست * قوله به حوش هشتابی آه *
 مبتدا و قوله دکیان لی دوست بحال بناه گرفتار خبر آن وصل لفظ دکیان و او در سه مطبوعه
 زائد طبع شده * تحت * غرور * باد آفراده * پاداش * روز و روز * نام روز
 یازدهم است از بهرام شمس و بعد آن یازدهم خود داد بیان آن * مرمان * محف
 مرمان الملک که صورت دارد دکن و ده است * بتم و پتلا و آسوره * هر سه نام حایست
 * روز گوش * تمام روز چهاردهم از بهرام شمس * چاه ملی * نام ملک دکن * سای
 ماگیر * اینجا مراد ازان مرگش هزاره که بطرف دکن واقع شده بود * علامان حبس * اشاره
 لطرف و سال حبس آن که همراه ابوالفضل در جنگ بود * قوله هر چند عادل خان آه * ای هر چند

پیر چند عادل جان و قلب الملک که هر دو جایان سواد ملک و کن اند کس رسانده بود ملک
 طیبم اما آنها باس اساقی کرد در "تخت تار" قوح دست چپه "تخت تار" قوح
 دست راست "تخت تار" قوح در آمدن سنا ماه سسمل "تخت تار" قوح در آمدن سنا
 یعنی در اول ماه کولار چاس پس بر می آمد و ارا کا که تا بیست است آن ظرفت پس بسیار
 است به آن را سسمل مانی گوید "تخت تار" قوح دانی و حوله "تخت تار" قوح دانی و حوله فقط
 "تخت تار" قوح دانی و حوله

ناید است که این عرصه است و نسبت مراجع افاضل اردو و کن و در و انگی دیگر سنا کرده
 در ایام مناسبت حقیقت اناسی راه و میره تحریر یافته "تخت تار" قوح دانی و حوله نام و در و حوله
 از راه شمس آید "تخت تار" قوح دانی و حوله نام جان "تخت تار" قوح دانی و حوله نام جان
 قتل اردو حواس و در ایام اطلاع شکر اردو و کن کرامات آید "تخت تار" قوح دانی و حوله
 حر و لطف احمد گرو میره بکار کتان صادر شده بود "تخت تار" قوح دانی و حوله
 "تخت تار" قوح دانی و حوله یعنی اردو کلا که تا بیست است "تخت تار" قوح دانی و حوله
 حالا در سنا و کن شکر میاست است "تخت تار" قوح دانی و حوله
 از لطف احمد گرو میره بکار کتان صادر شده بود "تخت تار" قوح دانی و حوله
 می خورد و نسبت حاجت بادشاه و در و حوله نام جان "تخت تار" قوح دانی و حوله
 "تخت تار" قوح دانی و حوله یعنی اردو کلا که تا بیست است "تخت تار" قوح دانی و حوله
 نسبت به و کن و در و حوله نام جان "تخت تار" قوح دانی و حوله
 "تخت تار" قوح دانی و حوله یعنی اردو کلا که تا بیست است "تخت تار" قوح دانی و حوله

دانشی سفت که وقتی کشت براده و انبیا لظرف و کن مراجع طری و سنا و شکر مانی می بود
 از افاضل این عرصه است و نسبت مراجع افاضل اردو و کن و در و انگی دیگر سنا کرده
 در ایام مناسبت حقیقت اناسی راه و میره تحریر یافته "تخت تار" قوح دانی و حوله نام و در و حوله
 از راه شمس آید "تخت تار" قوح دانی و حوله نام جان "تخت تار" قوح دانی و حوله نام جان
 قتل اردو حواس و در ایام اطلاع شکر اردو و کن کرامات آید "تخت تار" قوح دانی و حوله
 حر و لطف احمد گرو میره بکار کتان صادر شده بود "تخت تار" قوح دانی و حوله
 "تخت تار" قوح دانی و حوله یعنی اردو کلا که تا بیست است "تخت تار" قوح دانی و حوله
 حالا در سنا و کن شکر میاست است "تخت تار" قوح دانی و حوله
 از لطف احمد گرو میره بکار کتان صادر شده بود "تخت تار" قوح دانی و حوله
 می خورد و نسبت حاجت بادشاه و در و حوله نام جان "تخت تار" قوح دانی و حوله
 "تخت تار" قوح دانی و حوله یعنی اردو کلا که تا بیست است "تخت تار" قوح دانی و حوله
 نسبت به و کن و در و حوله نام جان "تخت تار" قوح دانی و حوله
 "تخت تار" قوح دانی و حوله یعنی اردو کلا که تا بیست است "تخت تار" قوح دانی و حوله

باشند آزرده اند. فوله عرائض در گاه آه آی عرائض در گاه پادشاه مستمن این مع
کشته شاهزاده را مغفور خود طلب فرمایند سالی می دادند تقریب حکایت * فوله
حاصه نزدک مستمنان و دست گزاران بر دیک را آه ای خصوصاً به ای پای مداحان
کردن این مردمان و برای دست آوردن سرمایه دل ایستان چند خراست و عداوت
بعد این قول تفصیل آن یخراست است فوله توبش * جمع انفس آنچه از پیش ملوک
وزیرگان طعام رای و کران نخ دهد فوله جمع اینها ای جمیع امورات مذکوره
فوله و بعضی داد و حور ای در خی بعضی مردم لائق او از امورات مذکوره ظاهر باید تقریب
و اوقات بامری نام کتابی است که در ان احوال شاه میر مردم است
نیایش نگری و عاز روی تفریح نمینات یخراست نش آور فوله گذر ایده اند
ای ترکی والا اند * سره کردن * جید و با کینه کردن فقط

تشریح عرض داشت چهارم که به بیل ارجحت
والا اقبال شاه داد د انفال نکارش باجت

باید دانست که این عرض داشت هم در راه ترغیب شاهزاده سوی دوستی احوال خود
شان و به اذا حال عالم مردم گشته فوله خود دهان قد پرو داختن شایستگی دارد
که بیکر استخوانی مستلزم باشد ای رای آرام خود دهان مقدار اوقات مقرر کردن
شایستگی دارد و بیکر استخوانی که عادات از جسم لاغر است دوست ماند
شمار و زی * شب و روز الف منزل و اعطافه است * پاس آیان * گذشتگان
فوله استخوانی که کلانان آن را سرمایه خواه داند یعنی نه آنچنان مشیدنی که
امیران و تو مگر این وقت بخت برای آمدن حوا مال افتاده می شوند * رهبران
دردی خیالات زشت و بد * رهبران بیرونی * مردمان فنه انگیز مستند * مثنوی
مثنوی * مثنوی مولا ماروم کیبیا معدات نام کتابی است فقط

۴ تشریح عرصه داشت پسجم سائر ادو علمیاں ۴

[illegible]

فمن برتر و مراد از آن شخص بادشاه : یوحا حسن : بطور بهتر * العاقبة بانتهی

ایکام بہ بخیر ما و ایں حمد و عائدہ است فوٹا

نشریح اعمدہ دوم مفہودات احادیث میں

فقد اورد ايده داستا، احمديت، گريز و دگر رهوزد ابناي

! د قايق دين عرف كامل استيع مدارك بن شمس نصيره

ما بعد آنست که این مادر شیخ مستحق خرائی حالات خود و اظهار مکر و حیله مفسس اماره خود و دیگر حالات و رجو اب نامحبات پدر خود تحریر نموده به مددوی خدمت کرده شده

من ویائی استم است ذران : قلم گاہ تو مرا ذرا نپرو کار بیان خلاف

قاعدہ در لغت فارسی گاہی یا سی سہ گونہ خوانندگی یا رسم و اسباحت اکثر استخوان آن یار المنزل حور

کلمہ ہی پند اور تدبیر از ان یابی تنگم یعنی کمد و دریں ہم یا از ان قسم است . مد ظلہ العالی :

دلم از بکند از بهر بسیار و دور / تجیر / آگاه / قدیر / قدوس / وایده / و حیم *

در حقیقت، کینه‌داران به شدت به سختی - از راه حاکم فزاینده عیش - قول آزادی را که به تنه آه

وہرین قبول اگر بجای متضمن۔۔۔ خمس کہ بعض عرق ہونہ اسبت نواستہ شود خول است ای

از اینجا که مشایخ طراز مات و اعیانیت برتربیت میسرند، بقوله اگر چه بمنظر عام، آیه ۱۰۰ سوره محمد

دیگر ملا علی نقوی است اسامی معنی که اسمن الیقین است نیز در ذیل ای دیگر و بعد از آن است آنکه

کرم، منظر کے رستمہ قافلہ، حقیقتہ: (اسرا) شالوہ و شکر است کرم، گو کہ یہ فصلی ہی تھا اور است بقدر، امر اہل است

در مورد حقیقت آنکه ما با اینست منسوب به کارگاه ۱۵۰ ساله است و او را در این کتاب

وَأَمَّا الْفُلُ فَأُرْسِلَتْ بِرَحْمَةٍ مِنَّا لِيُبَيِّنَ مَا نَالُوا لَوِ اتَّبَعَ الْبَشَرُ الْإِنشَاءَ لَفُتِنُوا وَلَئِن لَّمْ يَظْهَرِ لَهُمْ الْآيَاتُ فَذَرْهُمْ حَتَّى يُلَاقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي فِيهِ يُصْعَقُونَ

روزگار کی حالت و چون و چرا (تجربہ) یوم سیرج الوار یعنی سیرج حالات

پیش روئے

ساعت بخت: حقوق انکاست: نالی نظام: قول و روش: ضروریه مدیم: ۱۰۰

[illegible]

مودود : ممدوی * خدمت کرده شده من و یای منجم است در آن * ممدوم الامام *
 خدمت کرده شده اعلیٰ : مَدَّ يَدَهُ الْكَلْبِي * در ارکیده ای سبزه برادر ابی سبزه * شمارا * طمایت *
 مار یک حاصل ممدو * قوله شهرستان صباد گلستان در امت * مراد از آن نیست
 * لنت * پاره آور هر چه * قوله کار مردای شای طشی عصری داشت * بی مرگ والده مرا
 دست حراش طیب عصری که آن حراش در حالت عمری قراری ولی نانی خواهد بود
 داشت * شطر * پاره آور هر چه * قوله نصر تاج کام دارد * ای نصر محمد دارد
 * وختابی المثلث * بامده * مثلث و دعدان ممدو است معنی اسم قوله دمای سست است
در آن * نسیم * کردن دادن نغمه بی و اسی شدن هر چه پیش آید * قوله طاهر است که آن
 و مورد آن آه * ای طاهر است شمارا که واقف احرار کار حار * پیدا شش حسد دارد اندای
 شهر و دنا بیل وقت و ریاست کیده * حققت مرگ که دارد * آباد حلی بیت * بوده * بیت * بده
 حور دارد * شودی * عمر * مودود * عمری * ارمن * حادثه * شده * ماشه * گو * رمین * بست
 * قوله * جمعی * را که در شب طیبیت * و گوسفند * بیت * بامده * بی * جمعی * که در جمیع امور حرف
نایع * طیب * خود * اد * حق * خود * اد * صل * بده * عَلَّمَ الْيَقِين * علیکه * شک * اند * اض * کسی
رائی * شود * بنوان * خواری * سباج * سیار * سیر * کرده * مرمت * آزمای *
سر یک * مقلوب * ای * آزمایده * میرب * مراد * از * ان * مرد * عادت * عبار * گیر * گیر * کرده
 و آزموده * سار * عالم * قدس * مراد * از * ان * مرد * باید * داست * که در * دین * اسلام
ناست * است * که * کی * صری * و * گری * مرد * و * اض * ر * می * باید * لید * اشیخ * در * ین * مقام * ار * گری * و
نی * صری * پدر * و * امیر * بی * فرمان * محققان * بف * و * بخت * انبیا * و * اولیا * ایها *
اشاره * کردن * قوله * چشم * امداد * در * ین * قول * چشم * معنی * امید * است * حادثه * و * راه
بر * رگ * غیر * مصری * باید * بده * سدا * بر * جمع * سدر * بیت * آچه * بها * ان * کرده * شود * قوله
و * ای * یاد * سرایر * معنی * آه * ای * دافع * و * از * ای * آسمانی * بها * حادثه * نشیبت * بها * حادثه

[illegible]

فصل

در تشریح مامنه پستیم که بشیخ و شارک ارقام یادند

« قول سلای چه اطلاق نمیشد و اس قول سندا است و حران » قول ماں قله »

و اسان مرسام » متبهم » حران

در تشریح مامنه ششم که بعد از فتح فتحا با نیکارشی یادند

یاد داشت که اس مامنه از فتح دکی و غیره که با کما با نیکارشی یادند و متبهم اظهار است و
صحت و مملوئی از اراده و اس و انقلاط رماه که در انشای جنگ با مظاهر حریف و بصرت
روم بوده بود و حران » شریک لک الشرف الیقین صواعده » کونک المحدث من اقی اعلی صعدا »

ترجمه مترجم اول اشارت مامنه به تحقیق بخا آورد و اقبال آن چهره اگر و ده آن کرده بود

« ترجمه مترجم ثانی و مسنده در رگی از کاده رومی مدتی یعنی فتح عظیم ظهور و مسمد

ورده » روشنی سیاهی چشم » نور حدقه » شکوه ناع » قول مقول مالوت

است آه » این قول قائل میگردد یعنی کسی که در یک برادران نیست و میره است

و از ان اشاره به است خود بوده مشهور خاطر شامی گرداند » قول اللهم حصل آمالک و

یسر و صالک » ای خدا حاصل کن امید های او را و اسان کن ملاقات او را اصل اللهم

والله » بوده حرب بداد اکیلا است حذف کرده دعوی آن هم آورده » تلاطم » ریگد بگردن

موجهای دریای » تالی » بپانی شدن » تراکم » اسوده شدن » قول شش خواه » در س

قول بعد از شش اساطیر سه مملو و روگه است شده مایه نوشت و مراد از ان شش مقصود

» اللهم كما بورت العالم الجسماني بنصر و نور الملك الروحاني بطول عمره » ای

خدا اجنا بحد و شش کردی و یار اسب فتح او هم چنان روشنی کی آحر » اسب و یراری

عمر او » فار » است » قول و درین مدت آیام داشت آه » ای داشته بود

« قول از آر زدی نوسانی قسمت و در ری را سار و در ری شامت حد سال » ای در وصل تو

یکسال مثل یکروز است و در حراق تو یک روز مثل صد سال » شامت » شاد

شدن بر کوهی که یکی رسد * کَنْبُورِ لَا اِخْتِلَالَ : بسیار جزا است * آعدا جمع مد و دشمن
 * لائیل * سیووده * اشتیاق * جمع شتی مدحت * تُولَ کَلِّی بِاللَّذَّ شَیْدَا * کافی است
 مداک گواه است * تَشَقُّت * پریشانی * تَوَزُّع * پریشانی * مَمَات *
 موت * تُولَ بی شائبه تکلف بحدین وجوه آه * ای بی شک هراسان و در موت مریجات
 نویت و نصیلت حاصل کرده مروح طبعیت من شده بود * تُولَ یَهَات * این کلمه در بحر
 معنی دور شود در قاری حامی افسوس استنهای می شود و هرزه دوائی * پیوده گوئی * تُول
 یَهَات یَهَات آه * باید دانست که قائل ازین جاگزینی فرماید از تو می که از کلام سابق
 او متوسم می شود و آن قسم اینکه از کلام سابق تسس فهمیده می شود که شاید بسبب توحه ماضی
 و غلت رج و محنت بی شمار و ایزد تعالی چنین فتح کرامت فرموده است لهذا اقول جائی که
 اقبال شایانی آئی احره ازین قسم گویری فرماید * لَظیفَةُ وَ دُخْنِی * یعنی این فتح مبرائی پوشیده
 خداود * اَشْرَع * زودتر * شَدَ اید * جمع شدید سخت * نکاست * روح
 * مَمَّه * جاری ماند که عروس راران شاد و حلوه دهند * تُولَ یامد دست آه *
 این حادثه معنی قدرت * محاسن * جمع محسوس * تُول * دراز شدن * کنگاش *
 مشورت * صواب اتمان * منسوب نظرت صواب مصدر معنی مقبول * اولیای دولت
 قاهره * این حامد ازان خانمان و هراسانان او * دما * هلاکی * تَجَّار * جمع
 فاجر کارده کننده * نزول اَحْلَالَ * نزول تعظیم کرده شده مصدر معنی اسم مقبول
 * عارفان * دانایان * کَبیر * مینا * بَرَج و مَرَج * تند و خلل و مرا ازان این جا
 شکست خانمان و غیره * اَنکَا * بیکه کردن * خیامان * چمن * قَسَم * حصه
 * وانی * کامل * قَسَط * حصه * اونی * بزرگ * احتیاط * بهره حاصل مصدر
 * بیک نحو * بیک قسم * بیکت * پیروی * قناب * جمع قنای گرد بر آورده چون
 گند و جیره * رگاب نصرت قناب * رگاب نظرت مد * بَدَد * نزود

نزد دو حسن * احوال نه طلب آه * احوال سوخت بر نزد و تو بر لب * طیب *
 سرشت و خلقت * مراد دل آن طیب * مراد را این حقیقت * آلاء و جمیع الی
 نعمت * عقلت الاله * برود که است نهایی خدا * بقدر رنگها * * سلج آه * آه
* نعره * ناریج اول برده * سوا یک * جمع نمیکم گرد و سوا دل * به سوا یک * اعم
 توان * گروه سواران * که هم چو سواران مرص * اتم * * کوپه کها تم * * پور * * بام های * * تولد
* چو دهری کشته * * افسانه نام شیمی * که صاحب * لاجار * بوده است * تولد از میاس
* محاسن انصافات * * آئینه * * آن قول مندا * است و قول * یک * مرز * در سلج * * پس ماه
* رقاصه * * آن چو دهری کشته * * اس مرثو * * عینی * * رسیده * * حیرانی * * تولد * * دهن * * کمال * * بخت
* دوست * * دشمن * * سادات * * پدا * * کرده * * بود * * عینی * * این * * قدار * * بخت * * و شادی * * حاصل * * است *
* یاد * * که * * در میان * * دوست * * دشمن * * امتیاز * * ماتی * * ماده * * آینه * * است * * و است * * این * * بی * * سلسله * * چنانچه
* علامت * * غایت * * شادی * * پس * * است * * تولد * * علی * * التمس * * اللمیر * * کوزه * * ای * * نمودی * * کو * * نام
* بر یک * * کرده * * شد * * علامت * * چستی * * و جلاکی * * آن * * آفتاب * * این * * شک * * کوی * * و مراد
* اران * * حسین * * است * * قول * * الحمد لله * * الحمد لله * * می * * ویر * * و شکر * * مبتدا * * الی * * متکلا * * بشیر *
* سار * * سار * * سار * * سار * * است * * مرای * * احوال * * جمع * * این * * بران * * تولد *
* که * * مدتی * * ار * * شام * * هم * * آه * * آن * * شکر * * حد * * که * * آید * * این * * الی * * شام * * هم * * و سید * * که * * اینان * * خدمت
* از * * برای * * بر * * رگی * * نفس * * شمشیر * * بر * * آوران * * زمان * * و خلعت * * خسته * * مراد * * اینان * * و ریح * * که
* حسب * * ظاهر * * سنت * * شمار * * تر * * بلند * * داشته * * باشد * * لی * * ان * * تمام * * حیات * * و جره * * تولد * * ترین * * وجه *
* صورت * * است * * بایر * * و خراج * * آسان * * تر * * این * * نمود * * است * * منها * * بهایت * * است * * منها *
* آرد * * و * * پنهان * * بای * * که * * سب * * و رگی * * آید * * این * * پناه * * و سوار * * که * * معین * * باشد *
* تولد * * صبیحه * * آن * * ای * * همراه * * اینان * * خدمت * * است * * تولد * * این * * طیف * * بود * * آه * * ای * * خطاب * * حاکمانی
* مهربانی * * پوشید * * حد * * که * * کی * * این * * عالم * * آورده * * شد * * تولد * * در * * عالم * * اسباب

صلح حکمت پادشاه شد : ای کسی که در عالم اسباب مداند
 حکایت شاه نام حکمت پادشاه یعنی حکیم ابوالفتح شد یکبار آمدند : قول اگر چه در اسام و
 اسرار آن بعضی دستان صمیمی دیگر را مدخلی باشد یعنی اگر چه در مدبر ظهور نامان
 جلالت مراد ذلی باشد لیکن فی الحقیقت حکیم مدبر باعث آن شده اند : در وقت راه
 قول که من نهان است آه : ای فی الحقیقت در وقت تو بیانات الهی مصدر امری شد که آن
 امر و پیدا کردن شفاست و شرافت و لذی مرتبه و بر و گوارای شماند و اصحاب حقش و شرف
 بهیج و احتیاج این چنین حریمات مثل خطا و غیره بداد و آن امیر ظهور نمی داشت که کسی
 شفا ظاهر شده : احتیاج گم راه شدن : قول همانا وقت آن رسیده آه : ای
 گویا حالا وقت آن رسیده که مدای بقای ماطهار چنین فتح الهی است بشما ظاهر ساخته ایل حبه
 و احتیاج را که می گویند پادشاه ادبی کسین را الین چنین مرتبه عظیم ظاهر فرموده معتبر من
 این معنی که خان خانان واقعی قلل این رتبه هست نموده غیب دانی پادشاه و آن اینکه پادشاه
 اولاد از بستره خان خانان فضیلت و جلالت او در یافته بعد منسوب سیر فراز کرده بر
 دوران و نزاد و نگان خاطر نشان ساخته و حقه و تقرب شاید بگاه سلطانی بر ستار
 ارباب دولت واضح و مبین سازد : مصدع : در دست و پند : کشنده : مکر
 فولاد دیوانه : امام غلام خان خانان : مویش : آراسه : ملاوی : جمع ملوی
 پیچیده : فجاوی : جمع فجاوی : ابویاح بالا کلام : راحت سار : قول
 به تمضی الحرام کاتبه الکلام رسیده شد : ای از تمامی مدعی کاتبه حاضر رسیده شد : عطاء
 برده : قول از مضمون آنکه مویش تاکید است آه : باید دانست که خان خانان به مجرد وقوع
 فتح خلی حبت آمدن خود خدمت شاه بشیر ابوالفضل بانگیدایت و رساله تمام نوشته بود و شیخ
 آرماسیاب و ملازم پیدا شده ماین ظهور ابوالکبار آن می فرماید که هر چند در آن مات نامان نظر
 ملاحظه شده اما مقصود آن واضح نگردد و از آن امری که کشف پرده از چهره همان

استند چنانچه در این مبحثین می بینیم که ذاتی ناقصه محمد شاکر مسیحی علی امین امر شده است چندان
پرسشانی مطلق حاصل نشد که خارج از بیان است سید علی عامه ملائک و مقول مشهوره
قول اعلام روحانی و الهام و ذاتی ای مطلق عسی منه حای و زین ماد
و ریاض جمع و قطره عرار روح درخت بزرگ ارزار جمع زهر شکوفه
لغات تازی صانع ازلی کاری گری هدیه گلشن حای پنهان شدن مهرکت
جلالی مهرکت اکسری مهرکت جمع نقد خوشبو رنگ تولید هر چند از مادی عالیه اه
ای هر چند در انکام ملک ملائک نسکین من میداده که چون از قدیم سلطنت اکسری را با
زیب وزینت داشته اند بر آیه مخلصان حقیقی این دولت عظمی از حوادث و دز گار
و رباه الهی بود و همیشه شکال خواهند بود اما نسب لی خوشگلی از روح مات می یافت
یک نظم جمع مکرم بزرگی قول داد از مکارم احقاق آه ای فریاد از زهر گیهای
اخلاق و یکوئی مای المشفاق شما که دست ظلم در حاجه آما د ضمبر من دور از کده نفوذ جهود
مغرب را که در حادثات و طاعات سالمه ر گاه الهی هم رسانیده بود م و از
چند روز دور زهر که زیاد دار ان متامل شده ام ساز اح مرد یعنی اخلاق شما صفا کی مطلق
بر نفاذ بر آید و در امور ات دنیا سفر نمودند و لا حق م حرم حوادثی حاصل
میدر م مطو ا هر ظاهر کردن عبد الرزاق متموری عبد الرزاق شیرازی
زیر ا که متمور شیراز را گویند قول چون مان متممات معرض داشته آه ای چون
در ما که چند نندگان شاهی و عمر م سائنه زبان موده بود اند تجرب خاطر ناقص خود را
م طرف باده ماتاق دوستان احاط دست ایهام بنا کردن آن مقاصد زده ند
گفتگوی بسیار که تقصیل آن از حلقه نفسی دوستان معلوم ایشان شده باشد رای یاد شاه
ساز نوع رایات بطرین مالوه ند حش بور و و زای فرستادن حرانه و غیره آر ای بافت
مالوره محمود قول را حاج خلل مواهب آه ای امید از مخمسهای زوال الهی توسیت که

که من ارد و انگلی داشت و عصبه مخونه و لغت صورتی بد اند که یک نمایی طرف
 لاس حس آمار و اعصاب به کشیده در نظرش و عشرت حلوه گری مایه و دوستان
 از بار ترق آشنائی قارح شده از تکالیف جمع و در حاصی یامد ۳ ماه ششامیده
 «مرت» «گری» «گرفت» «رنج» «اسداد» «ندش» «مرست» «لجائی»
 «امری» «لمت» «سالمه» «لایبی» «نی بود» «تو» «سیار شدی» «شد» «ام»
 «رومانی» «مدنی» «تکالیف حای» «مدنی» «کسب» «ادکار» «امراض» «لاقی می شود» «تو» «چه از»
 «ردگه» «دلاست» «و غلو» «تعب» «آن» «تاری» «حالی» «مرت» «آه» «ای» «چه از سب» «بر اکت» «و پندی»
 «و» «آن» «مقاصد» «حالی» «مرت» «و چه» «سب» «مکاری» «زمانه» «و چه» «سب» «ثمرت» «کار» «و دیار» «و بیاض»
 «عروفت» «امام» «آن» «مطالب» «دینی» «ساد» «مَنْطُوقٌ لَا رَمَّ لِلْغُفُوقِ» «سعی» «گما» «اعتقاد»
 «را» «لازم» «است» «و آن» «این» «است» «مَا لَا يَنْزَكُ كَلِمَةً لَا تَنْزَكُ كَلِمَةً» «آن» «چهر» «که» «اکیلی»
 «گرمه» «شد» «دگر» «اشتی» «می» «نمود» «مالک» «سعی» «عین» «گرفته» «می» «شد» «و» «عشیره» «عائلی» «پوشیده»
 «تو» «حَافِظُ الْقُرْآنِ وَ مُتَكَبِّرُ الْفَخْرِ» «نمود» «ای» «آنچه» «تقریر» «و تحریف» «آن» «روایت» «نمکن» «و» «تو» «طی»
 «سرد» «دلا» «ای» «لی» «ناگاه» «ولی» «توحاه» «و آن» «در اصل» «سرد» «دل» «و آن» «که» «رای» «سب»
 «است» «و» «تو» «در» «ار» «هی» «ای» «آه» «ای» «در» «ار» «سعی» «ای» «ظاہری» «سب» «تأثیر» «سب» «بر» «شمالی»
 «حاضر» «شما» «که» «آن» «بر» «یشانی» «سب» «اس» «و آن» «سب» «آمده» «احوال» «آدمی» «می» «شد» «و باعث»
 «مطالعه» «که» «مالی» «نحوی» «است» «گردد» «فای» «المرح» «نهاد» «مراج» «تو» «که» «بر» «چند» «گما» «اعتقاد» «آه»
 «سعی» «اگر» «و» «در» «شما» «نحوی» «آن» «بیت» «که» «درس» «امراء» «که» «عمارت» «ار» «المنات» «نظر»
 «مطالعه» «مطالعه» «است» «ام» «شد» «که» «لکن» «و» «در» «مراج» «داع» «اس» «ام» «یت» «بر» «مگر» «می» «نمود» «و» «مرم» «اس» «داع»
 «که» «آن» «تاری» «سب» «احورات» «دوی» «است» «می» «عش» «سعی» «خر» «حاصل» «می» «شد» «و» «کسب» «آن»
 «و» «جمع» «امور» «حاضر» «جمع» «ما» «شم» «طوبی» «تَلِ الْبَدَلِ» «در» «ار» «کالات» «ار» «سام»
 «کالات» «گیر» «ده» «صد» «د» «معنی» «فصل» «تو» «پیش» «ار» «ان» «کلمات» «آماده» «م» «که» «جملات»

عالم مقتولات آه. ای پیش از آن که در عالم غیب که عقل را در آن وصل نیست مرد و پستی
 میرد. * چو دهری کشاید. نام نمی که صاحب اخبار بوده است. * شهاب الدین احمد خان *
 پسر گلان محمد خان یازی است مرد سخی و دیر و مواعص و صاحب خصال ستوده بوده است
 اولاً بمسب پانصدی پانصد سوار سردار شده بود بعد از آن در سال نهم از طو کس
 شایب جان * که ما خواست مسب پانصدی و دهرار سوار عزت یافته در سال سی و پنجم
 سه یک هزار و شصت و هشت این همان قالی را که داشت فقط * نادوت * نام حاکم
 * ریاریان * جمع و بیاری قاصد * علی نسفی المستور * ای مرتب مرتوم * قولا این
 وید بخت بخش * یعنی فتح گجرات * * فراد * * اگر چنین * * ملائین * جمع مانون دور کرده شده
 از رحمت خدا و کفایت * نام جانی که در انجا عقیق پیدا می شود * * نوادی * * نواد دل و بیای
 مرتکم است در آن * * تَكْمِلُ لِلْمُبْعَةِ وَتَشْمِدُ لِلْمُسْتَرَةِ * از رحمت کمال خوشی و مسرت * * بول و
 انست * * ای آن رفیت * * قولا دینی زرد آه * * نزد در متن سخن میگوید عطا طبع شده بجای تس مرد باید
 نوشت و اگر بطور استبهام الگاری معنی نزدیکان کرده شود شعر آرمسانی است زیرا که در آن
 معنی استبهام الگاری بتدبر است * * نواد * * بسیار بخنده و او ملین بسیار بخنده در هر
 زمان * * مسؤل * سوال کرده شده * * لِلطَّعَةِ وَطَعْفَةٍ * بهرمانی و مهربانی * * و دای *
 جمع و ابر * * صَادَةُ اللَّهِ تَعَالَى عَنِ الْآفَاتِ وَالْأَهْيِ * * بجا دار و او را در ای مرتز آفت و مانا
 * * کَمَا وَكَيْفَا * ای از روی چمدکی و چگونگی * * سِرَّ وَحُجْرٍ وَحُلْوَةٍ وَرَحْلَةٍ * هم از روی پوشیده گی و هم
 از روی ظاهر * * اَللَّهُمَّ فَالْهَمَّ * اول کار سر و مرتب پس از آن کار فرود * * قولا کرات و مرات
 حضرت فرمودند آه * * ای مادر ابادش فرمود که ماعبندگان تیار کرده فرستاده شود لیکن
 بواسطه لوازم سلطنت که رعایت ضابطه الامم قلاسمندگان پیش دید نظر سائمه انصرام
 بهام می فرماید ازین جهت فرمان خاغانی ما و خود و رت آن چه قدر در پرده * * قف ماده
 بود کبف فرمان ثانی حصو صاده چنین مجوم اسورات برودی ارسال کرده شود * * قولا روز سار کی

و از سوده کاران از قدیم معلوم می شود است اِقْتِفَارًا ثَارِ ثَلَاثِ السَّائِقَةِ الْعَالِيَةِ
 و اندک مِلْحَاتِهِمْ به جهت پیروی آن گروه و به جهت خوشبودن آنان و مراد از بهمان
 دوستان حقیقی که ملامت قوم گشتند قَوْلًا بِسَمَاعٍ و در بیان مقام اسماعیل در متن است
 مطوعه طایع شده کابتن اسماعیل که معنی شود این است باید نوشت مبایب جمع
 تمییز عجب قولا سار آن اقتضا آید ای سار این که دوستان حقیقی عیوب و دستان
 خود را بنابر کند هرگاه که ماضیات حاصل بسته بهاره از اوقات ملاقات برآورد
شنوایان عیوب شما گزراینه و بعضی از زمان مواصبت را در شنودن آن صرف نموده
قولا اگر چه این دو حالت آید یعنی یکی شنوایان عیوب شما و دیگر شنیدن عیوب
 خود چنانکه باید و شاید ظهور نرسیده لیکن چون بست آن کسان تمییز هر دو جانب
 بوده نهایت خوش حالی بودم طریقه ایتمه راه حوس و مراد از این ها
 همان عیوب شنوایان و شنیدن که بر قوم بگشت ملا و حاب حریمه گفتگوی و بسته
 مثل اظهار اشتیاق و خوشامد و غیره بصلی چند فره چند حکمت حلقه
 حکمتی که مسوب نظر و رستی عادت است منفرد مالذات خلاصه
قولا مرقوم سازد آید ای این معنی را مرقوم سازد که از حجاب حواشی روزگار
 ما آن است که ما وجود اینکه علم اخلاق خلاصه جمیع علوم است علماء و عمال نیست و نابود شده
 یعنی کسی اخلاق میداند و کسی می کند قولا قطع نظر از این که این مطالب علیه من
 علیه آید یعنی اگر اعتماد کرده نه شود این معنی که اخلاق و عبرت پسندیده عاقلان روزگار
 است و در حقیقت خاطر بزرگ شما چه می رسد که اخلاق و غیره خوب است یا بد و از آن
 که معلوم شود که مریایا حوی دارد پس از آن ظاهر شود که آنچه خلاصه دوست ماضی و
 ناجی و قبل لفظ آنچه و او یک در متن سمه مطوعه طایع بسته زاید است قبولیم کانه حساب
یک کدام تمییز بسته سبب جمع ارکس سبب بسته جمع

اوالصل به طایمان ابرق می فراید کمی خواستم که از اتفاق آن رساله کوره دار نام
 نسب آنکه ماد و دزشتی منسوب و جارات آن چون آرا مطرانل دیدم خود را در آن
 روحش دوبره که خلاف عادت من است آلوده یافتم و در بر بار محالیت و بش خود
 گذشت نه از انواع محالیت است عاجز یافتم و حق این است که باید حدی منم اس
 معنی که خوشامد و جیره رشت و خلاف فائزیم است من قابل ترحم و سیر و رسوم و اعلم
 ناقص قبح این خوشامد و جیره سزاوارست و نامع و مزاجم این عملی حاصل نمی شود پس
 بسبب دانستی زشتی این طریق از دسومات لطیفه ناز می یافتم پس در این امر یکم و
 پنج جاره سالم دارم بنفهوم مشکله که مشیج در ادسال رساله که در آن می رسد و
 «آچله» «جمع خلیل» «آچله» «جمع خلیل» دو بیت «آچله» «جمع خلیل» و در این
 لبه سیم و نوبت و نایب طبع شده و طرفت بطین که به معنی دوست است و اعداد جمع
 بر دو آمده باید نوشت «آخیر» «جمع حدیق» دوست «ست که آتی» «ست
 هم چیس» «آللی» «جمع لوروم» و اید زد و ک «ستایی» «که حقیقت آتی در میان سیم
 مظهر مد طبع شده غلط است انجایش مثلا لی که معنی در چشمه است باید نوشت
 «شود» «ادا کرده شده» «خرخرف» ظاهر آراسه دیاطن خراب «شتری»
 حیدار «اعضاد امامی» قوت حلی و یای سب است در آن «خره» «جمع
 حره سپیدی» «قول نا آکه معنی آه» «شیج» مالا مرقوم مروده که بجا طامورات مکرده
 می خواستم که رساله مسلووه اده سال دارم تا آنکه معنی از دوسنان سب جرحایی
 من با محال باد استحقاق آشنائی و قرائتم یا ملاحظه آنکه رسالهات منقبض مدح و مای
 شما که آنها نصیب کرده اند دشوار رسانده اند عبات قبیح و زشتی رساله من به معرض
 استخوان و قول در آید یا سبسی دیگر گردد خاطر دوستان مکرور و سیده مات آن
 رساله ام را نه صرف دو مصیبت تمام از من گرفته بعد از این آن پیش آن مشتری رسانده اند

حجت و بجزوی چنانچه جمع شبی خرد دهد را اس و بمس سه گروه
خدا امیر مان عالم ذوق و شهود در یا کشان سه سرم سبی و دود اولیاد انیا و
عارفان و سالکان منزه پاک آمال جمع دلیل و داس مهد الاطلاق و
دزشت عادات نقشه مادگی فَلَقُوا و ایا خلاق الله و ن کنید عادات
خدا قوله اگر از حدیث ذموزی آه ماید دانس که شیخ از یحات ره نظر ست حال
و الوار مردمان ریاکار و ایمانی سوی بکر و زور و و یشان مکار که در مار گاه سلطانی مازار
خود گرام داشتندی کند و خود حقیقت در و یشی و عیره قوله ماتفاق خدا امیر مان الی آخره
بیان می ساز و ینی اگر از قصه پیر حصه خود باز ماده اظهار در دمدی که بسبب جمعیگی بودن
مرد و لان زده تن که مراد از ان در و یشان ریاکار است نمایم و اگر ا کی از حالات
محاسب حالی پوشیده شود و اگر بجز دو ای عاقلان رماه و بیان این معنی که عیان معرفت حافیه
امال و سماوت سمی محال در مار گاه سلطانی بیز مدای دعوی امورات محال
و شوار در سرد دارند نکور گردد و طرز نگاهی که در صحن خورد سید با و آن اینکه هر چه
عاقلان و حاکمان از روئی عقل و عجب دایمان محبت عجب دانی خود و حضرت
پادشاه بیان می کند و آنها قادر بر خلافت آن ظاهر گردید و غرض آنها نظهور نه پیر مست
اظهار آنها موجب قلت آنها است بکار آنها بخشن شمار ستم پس مال نبرد در ست
ا د لایه که اگر تقصیل میسند شود و بر و اینها بطریق احتمال و به مسامح علیه شمار سام
و قوله مذ و ج است نمایان قوله د نظر نگیها است و قوله ماتفاق خدا امیر مان آه و
ینی ماتفاق اولیاد و جزم آنچه و رماده بیان عرفان معرفت عقبی و صوح پوشیده است
که عمده مثالب عارفان معرفت بودن ندم در یانت حقیقت حجرت و احب تعالی و
منزه داشتن و تعالی را از جناب صفات خدا و ث و ایمان است و قدر وقت مهرب
الاطلاق بودن و مشابهت آن حضرت تعالی بهدا کردن است حسب آیه که می فخلوا الاطلاق ان

جمع لایع مورد شس دل . بسماء زک . دو منتهی سبحه مطبوعه عطایع شده های این منهارت
 باید نوشت . قوله اعوجگی های حافظه . ای تجارب حاضر آرزو ده سبب شده نگار
 و دیای مردمان و عل ذلت و خواری اظهار شوق را در یافته بگرداشت که سر و نیت
 اطلاع اشتیاق رفته بگذاشته چند آبجان در و آلود بویسد که سشنیدن آن از جان علم با آستای
 مار بیان بران مالانک در نده و عرش گدا ده بر آید * قوله چون اصباح اوصاع آه .
 ای چون در اظهار حقیقت کنی و حرئی بادگاه سلطانی سائر و وسنان مد فایع مرصعه و وکلای
 شامخاسن عسده و اصناف ادبی که در بیامی خود و انقلاب حالات مردمان زمانه و جبره که پیش
 از من مشهور بود اگر ظاهر شده باشد بحر تفاوت اند که تجارب شده لید اداران باب میر مردوع
 نمی کنم . کوره کفایت . نام حائی . میکوت . مد حال و سختی رسیده . خصایب .
جمع عاصی بگدا . چشمه طالم . فستیه . جمع فاس مد کار . کوحالی . کوحان قومی
است از افا جمع . سبک بواب . ناشیده سبکری . قوله چه از حایت شمار خان .
 ای چه فوق حایت که از حایت شمار خان حاکم فوج سینه محمودیه بجنگ که توفیق تاری اکثر مکت و حر ایر
 آن صوبه را اتمام و کمال تصرف شده است بطور آمده و چه خراب سند ن سیر کشان
 آن اطراف خصوصا الی عینی خان و تفرق گشت او در ریای شور و چه فوق حایت از طرف
 و زیر جان و صواب حان که هر یک از آنها و جبره و آن نواحی را مد ایل خود آورده دست
بندی از ظالمان و غیر هم کوتاه ساخته حالی ای بیت و دشوار و شمنان را داد ای الاسن گرد ایده
را و چه اطاعت کردن قانون خان و فرستادن او پسر زاده خود را ایلی سکشی بانی لائحه همراه
ام الیم مایه سبکری مد گاه یشان و چه حج بی دور بی رشدن چهر مرگ که حکم بزرگ ای کی از
مسئله داران ببینم بفرو شد واقعه خوایان . رو نزد کار گردید قطع الطرز از یک دو سنان و وکلای
مد کور بین یا خیا را دین بجای که کل ببستند سراج چین احضار از فرحت آمار بسی کمال شهرت
اصباح موشن ند ار ف قوله دیگر از حس مد الک . ای رحمت مد ام بر نظام الدین که

[illegible]

بلخی میاید. * قوله لَا تَلْبِسْ این مثال را آه؟ ای از آنجا که مخاطب و صحبت شو ناصح را
 بی در و دانه است. لَا تَلْبِسْ بلکه امثال لَا تَلْبِسْ در و دانه موجب مزید رنج خاطر او می شود. * قوله وَاكْتَفَا
رَوَابِطَ رَوَابِطِي در من آنکه مطبوعه بعد لَا تَلْبِسْ و حافی لفظ ظاهری که صفت آن قوله محض حرفت
 و حکایت قمر ایمن روزگار باشد واقع شده است. بسبب سهو بطبع ذر میاده باید بوشت
 به اگر لفظ ظاهری بوسته شود. لَا تَلْبِسْ محض حرفت و حکایت صفت و بیان که ام جمعه خواهد شد ای
 اکتفا روابط و حافی در و دانه ظاهری آچنان ظاهری که محض حرفت و حکایت بوسته چنان
 روزگار باشد شاید و مراد از آن مثل جبر خواهی و دوستی عاقلانه می تواند شد. * قوله لیکن
 چه کند که سخت مقتضی غیرت است. ای محبت من باعث رشک است و رانکه حلا
 علمه بحکم ابو الفتح را قلم فرمودند و از من دریغ نمودند
 * نامه کاخ امان *

باید دانست که این نامه شیخ شرفین اظهار رنج و الم خود که در بنارفت رفته و بوده و شملوی
 از قلم نصاب حسب خواش خان خانان و اطلاع اینجا متعصب خان مذکور و اظهار
 حالات و در بار و کیفیت مزاج خود را قلم نموده. * قوله أَلَا يَا نَسِيمَ الصَّبْرِ أَيَّ نَجْدَتِي *
 آگاه باش ای باد صبح برسان سلام من. * إِنِّي مَن دَا قُوَادِي وَمُهْجَتِي *
 سویی آنکس که ذای او شده است دل من و جان من. * وَقُلْ يَا وَحِيدَ الدُّهُرِ أَنَا عَدْتُ
إِلَيْهِ * و بگو ای سیم که ای یکتای زمانه از آن وقت که تو غائب شوی تحقیق من. * شَرِّدِي حَدِيقِي
فِي دُمُوعِي وَلَوْ تَقِي * غرق شده و سوخته در آتش ای خود و در سوزش عشق خود باستم
 * فَلَيْسَ لِعَلِّي عَذْرَ وَحِيدِكَ مَقْصِدٌ * پس نیست برای دل من سواي روی تو مقصدی
 * لَقَاؤُكَ مَقْصُودِي وَوَصْلَتُكَ مَسْنِي * دیدن تو مقصود من است و ملاقات تو آرزوی
 من. * تَرْجُمَانِي * ترجمه کننده و یار و همت است در آن. * قوله هر چند آه *
 ای هر چند اراده می کنم که از شوق و محبت که عقل و حال من باعث پوشیدن آن است بکنی

سبحی دگویم اما حکیم کنی اجناس آں شوق طهری شود * قوله لئن عشنا الی رهن اللّاقی به
برابر اگر ندیده ام نام نارمان ملاقت * لا شکوفا فایسی فی الفراق * برابر شکایت
آں چهر کم کنی کشم در عراق تو یقی شکایت روح و الم که در زبان تو کشیده ام کم
* قوله که مار که رسد زمان چشم آه * ای که بای اشک رسد زمان چشم من بار
می کشد * قوله و آنکه ساقه گله آه * باید و است گشتن آں برین شیخ در خطا و در کجایان
و بسته بود در ماده سادات ارمثال و سابل و بسته بود برین باصل و برین خطای نویسد که
آں معاصی را هر که عمل برگاه و شکو نیست بر نماید به هرگاه خود عالم الیقین بیدام که مراملات
صودی دستور بیدان دوم و در گاد است و علامه آن در صواب که گشتن شیخان طریقی هم
صمد آن شده باشد پس در آن مابین چرخهای شکوه است * قوله که خوش طبعی آه *
دانشی است که بیکایک شیخ یا حاکمان و در مابین معطالع خلوط ایمانی موده بود و در حقیقت
آن حکیم تمام حاکمان و بسته بود که سبب معاصی شیخ در ارمثال خلوط یا حاکمانی در روح
است بعد از حاکمان بعد و باعث این معنی حلی میسبب مددیت شیخ و است حسن دانستن مار
شیخ - احاطه حکیم موصوف و این خوش طبعی تیر موده حاکمانی می نویسد که محبت است که خوش
طبعی - سجایای حکیم تمام در دل شما بصورت و اقی موده موده در راه کرم شمار اما حجت
مردان شده است * استسلام * آنگاه حواستن * استسلاح * علاج حواستن
* اما موده موده * شخصی که حکم کرده شده است و در داشته شده است * قوله و آنکه
در مابین مرست آه * سانی آرم حاکمان شیخ و بسته بود که در چیزها بیک مرست
و احب شایان اراں حاصل شود و از آن کتب که حواستن آن بعد از استساق و بعد از اطلاع فرماید
پس درین خط حواستن آن شیخ می نویسد که اگر چه فی الحقیقت در خواست آن امر از
من استسلام از حاکمان و استسلاح از حاکمیت مابین مرست موصوف قول مشهور اما موده
معه و در از نمیدگی ای خودی نگارم * آخیر * جمع برتر در بسیار بیکو کار * اثر آه *

جمع ترک که معنی کلاه آبی است سپاهیان ساده لیراک ترا و از آن سپاهیان ساده لباس
 و ساده کلاه آطلال جمع طلس نشان خایه و ساری ویران مشایر جمع مشهور
 شخص نابویه توله اصل کار آست آه * ازین جا شیخ آغاز همه بدگی ای خود می کند و بگوید
 تنهیم می گوید که باید دانست اصل کار در معرفت خدا و مطلق کتب اخلاق که مطلوب شما است
 آست که بر آدمی بگوشتش بلیغ خود آشنائی بهم رساند که اگر آن آشنائی حقیقت خدا شناسی
 که ذاتی حقیقت آن دشوار است و در فهمیدن تواد مادی و دیر و دردی مردمان حیوان
 نفس او را خصوصاً عجیبی که آن آدمی بسبب کثرت مشاهده آن در احوال بیکو کار آن
 زمانه آن را از اخلاق بیکو حقیقت و آرد به سبب او رسد و او را از آن آگاه سازد
 و اگر آن آشنائی کامل داشته باشد مادی در پوشیده گی حیوان او را مسامح او را سازد
 و این چنین آشنایان را در زمره حاکمان و نه طالبان که نظر ناقص دیدار آن آشنایان
 نایز خیزد اندکند و اگر آدمی را بسبب کثرت اشتغال امور دنیائی که ماده غلب است
 طلب آنهاست و دشوار باشد آنها را در سپاهیان ساده لباس و در اهل حرد کم پایه که
 ناامیر علی بشیران روزگار و این اشاره است نظر من در ویش دیدار نسبتی
 داشته باشند باید جست برای اینکه از آنها در محافل مشایخ و علما و فضلا اثری نیست
 * مرد کم چهار * مردم ناقص و مستند * تشدت * چنگ در زدن * لاخصاصه صفا کردن
 * توله و اگر در حلال احوال آه * یعنی اگر بعد از تقدیم ستر اطلب آشنایان که کورین
 سبب نیافت آنها در میان احوال آدمی ملائی حاصل شود و یا بیماری و نه باید ناچار در
 دست اطیبان و خاطر جمع محاسبه احوال خود و خود مایه که در حسب ظریف و قدرت خود
 بیکو نماید و بنای خود را بر سبیل حکمرانان و تامل خود و نظریه و در مقابل بیکوئی نفس نفس
 و در مثال بدی نفس دست نفس از روی تحقیق باید فرمود * توله اگر حیوانا باشد آه * ای
 اگر خدا نخواهد سبب موانع این مرتبه هم بهر تکرار و امکنی باز عجز گویای برادر شود که باشد

باشد از دست ز نامه خلاص داده آمر احرف مطلبه کتب احاط که جامع جمیع علوم است
ناید بود و قول اگر چه شش این حرت آه ای اگر چه شش صاحب عقل و دینی نفس به مطلبه
کت احاط لائق اعتماد نیست و نتیجه عمل طلب علمی مشاهده است که دهن باشد دلی آینه
بهره داده کند و طوره آن تحریر از طلب کامل امور و در مطلبه کتب طلب نموده در مقام
مطلبه مرعس شود پس بر آن هرگز علاج او سودمند نخواهد شد بکن هر حال مطلبه کتب احاط
بهره آن است که آدمی قند زنگانی بی مل واد در تحصیل علوم و دیگر صرف نماید قول کتب
که عمر عرب آه ای هرگاه مطلبه کتب دیگر موای مطلبه کتب احاط ماساب است کیف
ببینی سارشت و مالق است که آدمی عمر هر را منحصر و موقوف در آراسگی های دنیوی
و نگاهداری نام و نگ اس حالم قالی که در حقیقت آن نام و ناموس عین بی حرانی آخرت
است دارد : قول و آیه در باب عاج آه و اسبسی است که جامعان ماسد و ماسد
رواشن و مقاصد و دیگر مادیان و پوشیدن اسرار و دیگر مطلبه الوالت تمام
شیخ لوشیه بود پس شیخ درس حلا شاره آن معنی می کند و می بوسد که الحمد بعد اکثر آن
موفقان را داده و خواستش شماره آمد و سر حاکمان ارجال مرس و تباری شیخ استنباط مواده
بود پس شیخ خواست آن ارقام می فرماد که در سخت مجدد روز صحت بیافته ام اگر
اراده داد من صحت آید که در طریق حقیقت مثل عبادت و دیگر کار بهر حالت مست
شکر علا الاهی اگر این صحت بر احتیاج از نگاه حاصل گشته پس این صحت
را داده تر باعث بر ایستایی ناقص من شده است و بهر سور الحمد در کدلی از در عمای دلی
تحقیق یافته اگر چه در نگاه مست و عالی م چنان است که دلی حاصل شدن
و ثبات جمع تر بهر حالت و موجود : قول اکنون عایت میت آه ای حالا که صحت
حاصل شده است عایت آرد روی من آنست که در حال بصری هر قدر تیره تر که در نگاه
من است اگر واقعی موافق گوی من بوده باشد پس نامه عمر حوالی بطلب و بطلان مرید

کرده شود. و چنانکه در ملاحضه و در مقام دهنی ملاحظه نمودنست نگاه داشتن که
تا پیش آن مردمان ایستاده بجای برده این لفظ هندی است و در بعضی نسخ و کتب معنی
چشمه گوچک که اندرون حیمه بر یک سرپای کندی دیده شد. قوله و آنگاه مقتضای کمال حقیقت
آه ای آنگاه مقتضای نهایت شوق و عقیدت آرزوی ملاقات و نگاه کرده بودید سبب
آنکه هنوز از احاطه امور احوال آنجا گرفته اید و راعی میگردید این آرزوی شما نشانه و بیان
مایه است که در جواب آن حرام فقط

تشریح نامه که بخاطر آن تصریح یافته در گردش آید.

این نامه در جواب نامه حاج خانان است متضمن اظهار وجه معذرت در باب عدم ارسال
جواب نامحاطات خان ممدوح و نیز مشغولیت و بیسایج در باب رفع اختلاف و حصول صلح میان
حاجان و شاهزاده و تنگی در وقت و کن و غیره برای تسخیر اطراف سواد دکن رفته بودند
و در انجاس طو و اختلاف آنها در همین دو سه روز و مودوده و وقوع و ظهور داشت
* دایره ملی پایان آسمان * نستاین * هر دو جان * هوا جس نشانی * این حا
مراد از این خیالات فتح و ضرر * قوله آن بود آه * ای سسش به آن بود که در دوستی
من خلی و آفتاب فاسد چه در دوستی من طمع استعاج و دفع ضرر که از جنالات خام عاقلان
و از تصور است ناخرجام نا فهمان است ملفوظ مودوده و همین معنی فخره ثانی آینه است
* و صدگاه دهر * کنایه از دنیا * دل * در آمد چری * خاقانی * خطاب و تخلص
شاعریست که نام نیر بهتس اراکیم بن علی شده است * قوله شده از مرد دل آه *
یعنی اندکی از اسرار دل حاصل خاقانی که عبارت از مضامین عالیه اوست و از
ایمان شده دل ایمان خاقانی پیدا شده و در حقیقت ایمان حاصل وجود انسان
است پس دل خلاصه وجود انسان و زده هجتم آدمیان است لکن امامت که از گرد
که و صفای آینه دل را بهره سازند بلکه سبب راستی گشتن و درستی که دار و بلی تعظیم

وسیع آن باشد * قول ظاهر در مراتب آشنائی آه * یعنی از سابقه معرفت که ماضی مدامت
 عولی در مادر باشد که از اسدای میرا کرده خردگر مان و ده ام چون چه شد بر الهی نگار
 دسوی معنی گردیدم از اعم که سوی محروم باشد و دود درین و سب میر همان جرات یک انگشته
 خود و انظر کج جویشی از صحت مردم کناره کرده میداشت هر چند رمایان از دوسوی
 مهراسهای که در من از دوستی دوست می کردم * قاصد بر رگ * اس حار و از آن
 مردمان مازم شایان * مراد در نظرت * را * و طایفه یعنی منضم هم بر آج * سبک کارم اطلاق
 کتاب طایفه بر رگ و بسیده * قول دوم آن گوهر سخاوت سس آه * عا کمان
 می بوسد که اول احوالنج گنلای دوم شایسته دست در زمان حرکت من تخم انج را
 در زمین دل من کثرت کاری نمود و در من سبک مطبوعه که بخای می میدوده طبع شده عطا است
 و را که فاعل اس فعل و همس اند * قول چند گاه آه * یعنی چند اوقات که کج جیش و
 عشرت نمودم من سس کمان دروشن و معرفت که بر مدافع نامه آمدی اگر چه اسوی رنگ و سا
 آوردی مازعمان دل گرفته شایسته کاری من و دودی در من جدیدیت بوی از آن بختان معرفت
 بر شام من بر سده و بخای نامه آمدی و مان آمد که در من سبک مطبوعه طبع شده ظاهر اعط است
 * قول داده خوردن آه * ای به مقتضای این که داده خوردن و سستی کردن مع بیست محرومی
 خود را که از معرفت و دروشن است از شایسته و بیاید بسته اراده و اصلاح شایسته
 دار دامن هر خود را و روشن ماری آمد دید ای که راه دوسوی و اگر آن در حقیقت جبر
 حوائی ماضی است گشتن و کم و چه حاشا که روشن ظاهری است شایسته لایق نیست
 * نشاند * سبک در گردن انکس و دوس حاضی بیرونی کردن غازی * حد و اماره
 * نو که ذکر اگر در حقیقت آه * ای دیگر سب هم خرم آن که اگر در حقیقت از کرده و یا
 داران بودی یا گیر از سال رسائی کردی لکن همان طور که اهل عرض و متقدمان مازده
 هر که در آمده مار از صحت و اگر م دارد من هم بهمان طور مازده ضرورت علامه مراسلات

و غیره اما مردمان سنجیده و عاقل و ذکاوت و تدبیر و قوامی در لوازم آن نمی گوشتن چون کسی
استاد تبحر و از دسترس نیست تا چادر لازم و احتیاجات رسم و رسوم آن مردوک می شود و حصصا درین
و تشریفات که در دولت تعلیمی کلاسیا و این من بوده است ثابت شد * تولدت بشه ناموس
نظرت آه * ای حضرت آفرینش که سبب برگزیدگی و برتری دایمی بود و در مادر رفت و میکه
از و دین آن * دشتم که همیشه تقضای الهی خود رسد و خواهم به بعد وقوع این حادثه آچنان
خود را مصطفی یعنی حضرتی دیدم که بر ده کار من دریده آمد یعنی حالات اعتقاد مردمان فهرست
عول * و یقینی که خود را در نگاه یک در نظر میاید * تو که کنون این مادر آه * ای بعد
از آن که این نفس حول کرد و مراد و خرائی با آنکه ازین دینا کاروان یعنی تا عالم ارواح
رسیدن من خیال دستاوری در زندگی بسبب قصین صفای قلب و حصول امر مست مکانی
* آری گوی * تسلیم کده هر سنی پادشاه و این اشاره فطرت ثابت خود است * تو که
از سز آن جهانی آه * ای از سیر و سفر عالم بالا که بسبب ریاضت و عبادت چندین
سال حاصل شده بود و از داشته خواهی خواهی در گروه دنیا داران شامل نموده
* تو که ای باشه آه * ای کی باشد که ازین قصص حسم فارغ شوم * تو که این دیو سرای آه *
ای سدا دیو نفس تازه که عمارت از حسم خاکی ست * تو که این حامیم کار آه *
ای این خانه نامیام آدم را که تعبیر از آن بحسب ناقص نشان کرد و در عالم قدس آرماتام و
تکمیل نیست و آمد ایش بهم * تو که درین شور و سان ضمیر آه * ای درین خوش و خوش
ضمیر از خان خود بگ بودم و خیال خود داشتم که فرست آنکه گفتگو و بخره کنم * کسری *
پادشاه از هر جری مگو دختان * یکی از خواص حاکمان بوده است * تو که کار سحرش آه *
دانستی است که درین نظام خانانان همراه شاه زاده طرت دکن در جنگ بود و قریب
بود که متوج و بیروزی بصیب ایشان شود که اسانگاز بیرنگی و رنگار و از و قلمونی زمانه
مانهار و طهو و صرسته قناری و عظیم و خلل حسب راهیام و بعد از وقوع این امر خانان

حاکمان عری مشتمل از طایف و مرغی است که پادشاه محض است بمورد جان و رسا و دل سخا
 و بیایب اس مال از طایفان مدبر و در بحیده مناظر شده اند اعدای ان شیخ می فرماید که
 محمود و جهان دشوار قبل کرد که حال در باب فخر اتم شایسته اقدس شاه آنچه لازم
 دوستی و جرحی می باشد در ان کوشش را دان و سعی بیکو نمودم . * قوله چون بقیان
 احوال آگاه * یعنی چون حقیقت اختلاف میان شاهزاده و شاه سلیم حضرت شسته ما را ان
 از جهت تفریط و وصف شما که اکثر در محله اقدس بود و دوم شدت سنگی که کشیدیم * قوله
 روح در زدی آه * ای چراغ خود کردی و از مارگان عاری یعنی از درجه مستلزم او نیست
 تا باید از دپایه پندار مادی * قوله همه حرف در دست * باید دانست که صلیب و دست
 نمیشد حاکمان در عرایض خود در الطاف و دی می نوشت لهذا شیخ آن اشاره می نماید
 به تفسیر فتح نامه که شایسته است این مقام یا دیده اند و آه * قوله

اس نامه است شخص اظهار شکوه و شکایت مع تحریر وجه آن و مشعر اقام حالات و دلایل
 و مصالح و مواعظ در خواب بایه حاکمان و فیکه حاکمان در مملکت گرفتار است و فواظیل آن رفقا
 و در قوم گشتم * قوله که چشم خویش آه * ای حاکمان چون جان دار چشم خویش را
 هم پنهان است * قوله امروز که آن آدم دو سف آه * باید دانست که شیخ از عمده نگه داشته و ده
 در بار خود حاکمان و شیشه و ده از ان حاکمان و ده آن نگه داشته و نهاده پسند و درین حال
 شیخ خواب آن می نویسد که امروز که آن آدم دو سف است و دست بخت بگشتم و دست بخت
 یا بخت آوردی نه هر ان که آنها آن یک اثر از خود من قدر که دست به بشکوه و تهمینه
 بسیار آسان و مملوق و داشته نموده اند و اگر دشوار است پیش نهاد و دست شما که دایم
 روح و در دوشه است و تفریط و فخر خاطر بسیار باشد پس درین حالت بر ملاست که
 بصیر دشمنی هم برادر جگانه دل و دانا و حقین دور اند بخت احازت دهد که دوجه و استیسان
 محله را که تفریط از این در ناست تحریر آن ایامی و استفساری رفیق است شرح دهم * قوله

اگر چه زیاده است آه ای اگر چه بالهام و گواهی دل پاک من که همان الهام و گواهی آرزو
 من است و بشارت و خوش خبری او بیا بی ریای که راست گزاری آهسته من است
 و بیک زبیده که خاطر شما از هر نوع رنج و آفتی باد و بشارتانی و گهرانی هم آتشش گردد
 بس باری من در یافت آنچه بی مالکانه بس نیز محبت و محبت هم در یافت خود و نفس
 خود از دوجو شکوه و خفایت شود پس محبت در نماند نیست ام اولی است آن است
 که دل خود را بر یمنونی تحت بهار از محبت حب کسی آلوده امید و بست بدین کسی آلوده
 یا من نمی سازد و پس محبت بهین عادت بی مالکانه هر چه خواستم بلا تا مل بشمار و ششم و نایا
 سبب آن این است که از اینجا که سبب ازین ماضی شود را مالکانه و خفایت شما درین مشاغل و
 با هم کار دارد و شورش انداخته و دم اگر مالک میزد را بصلاح و حیره آن شکوه گوشتم گنجش
 دارد و در آیین کار و امان به نشامی و فست مطلوب نحو م دو ح ر ت و ا د ق ل و ر
 من مشاغل و در منن نشو مشو را طبع شده و قول که بکن چون دوستی اینکس آید یعنی چون
 دوست من از طرف و درش منافقان غیبه افتاده و ظاهر و باطن من یکسان است ازین ممر
 خواش چند مثل اظهار خیریت و خطای دوستان که عادت طبع مردمان دنیا ساز است خاطر زباده
 گوی من و اهرام یاد که درون اظهار و نماند و آئی آن خاتم آرزو ده می شود و قول آخاکر و ز
 باز از مردی آید ای آخاکر و در منزلت مردی و متاع دوستی است من هم و را اینجا بست و آشن
 مردی و مرد و از پیش خود شرمیده بسیم و نمی دادم و از آخاکر هر چند نظر به عالم و عالمیان
 می کنم و در حرم مردی و مرد و نیک و قرب شما نیز کسی را می دانم بس ازین جهت
 عادت بی اعتنائی شاید و در خاطر همیشه شادان من نیست و نخواهد بود و چرا باشد با وجود و روی
 در پاست فخاق و دور دلی مردمان زمانه از کبر و ذات زمانه بجمده نه شدن که با حق شناسان
 است و قول عاشق خاشاک و ذریه باد پس دور ما بدینی جای که نام مردی باشد امثال شکوه
 و میره که در آن توام گشت یعنی هرگز نخواهد گشت این سی بطور است بنیام اسکار است پس جای که

حاشیه کار از نام مردی در گدشته باشد و شرح و اناس آن مردی شخص مکر دار خود دانست
می کند و اگر شکوه و شکایت محض بجاست از آن عبادت شیخ اشاده خواهر وی خودی کند و
بگویند که ما خودی اعتقائی و این بر دانی شاهزاده که شکوه را در دل مروت مرلی خود داده خواهیم داد
زیرا اگر نگاه مردی می کند دار میر حوایی می و رحی شائست شده پس چگویم ماز شکوه را
بهره آن دلی خواهد بود چرا که شکوه و شکایت خلاف است مردی که عبادت از تحمل و مردمانی
ایست خواهد بود و نه در محنت و دانی و محنت در سینه مطبوعه علف طبع شده بجای این میریت که
معنی مایه ای است یاد نوشتن و تو که در دست آه ای چنانچه شکوه و شکایت دانی اگر ایشان دارد
من بادی این محروم و محنت شایسته دارم و یار مردی و گنایه از نعمت کردن است
و تو که محنت چو مردی بگفته ای و آه ای محنتی خود محنت می گناید که از منتهی تعریف خود بود
دارد و راجع این همانی که اگر در صا ارا و در وی گفته آید مشغریان بود و شیخ به بیان گران خریداری
می کند کسی بر کم و در عطف حای حریب کاف در پیش سینه مطبوعه شده و در مل لطف تشنه یان زاید
طبع بشود و تو که هر چند طبعتم آه ای هر چند طبعتم مرا طبع خود و سبائی و خود سبائی
تیر عیب و نخر پس می کند لیکن چه کم که مرا که مرا افق حانت خود که مقبوض چمن با و است اما با
بست و در عین من عانت است باید کرد و تو که سگان ایما و شکسته میما من سبکت
سوی این بوده است بایک پادشاهی کم خدایه پس لعل را احدی که در دست خود می بیند و ای گوید
و اکثر سگان این در حای نجیب و جبرتی می گوید پس شیخ میله حالتی خود و در ایستگی
سابق خود را و حشی سحرانی قرار داد و می گوید که سحران العبد من و یارید ایتیم سحران
و در زمره و یار ارا و در اصل مودن خود که لایق نیکو کرده شکایت و جبره اما حق چه حکمت
است اما ارا در سبب مقصود شیخ که ما را در خمر میقه است سیاه که درین و چند من سبکی و ارا
و شش و احب آید به به لاله دلماس لایس آید و ای لواریم خود با ویرایت و حره
و تو که از من و دانی حرفی چند آید ای ابا و حانت و لوار است خود و زار است که نیکو

مقدمت ملازمان درگاه و مذاکره امور است بازگاه است منجی چه گفته آید * قول اول و
 التماسات درین قول داخل غلطه میان تو و التماسات در منن سکه مطبوعه ذو گزشت
 شده باید نوشت ای تو و التماسات شای که سه شنبه است * قول دوم همه محراب است *
 ای همه خدمات شما بروائی کرده شده و مقبول ما را نگاهداری است * قول و چگونگی
 محراب است آید * ای نظر و وقعه هشت بسته محراب است زیر اکامیج امر او جرم که حسن خدمات
 شما کرد در نگاهداری و نوشته اند همه موافق شده از خود در دل مهر منزل یاد شده کار کرده است
 دولت حاکم یکی از رفتای خاقانمان بوده است جان بد کور و رباب بیودی او بشیخ
 نوشته و سپس شیخ در جواب آن می نویسد که حسب نوشته شما در حق او سنار منسل ای
خوب گوید شده * قول سوم ای سبب سبب الامر به ای سبب حقایق تو و مرئیت
 * چهارم و حاضران بازگاه * آریان * جمع چندین وقت در روز و شب * قول
 بقدری گران می شوند آید * در منن سکه مطبوعه می شود و نظایر غلطه شده بکای آن می شود باید
 نوشت ای ما و شاه که یاد می فرماید و حاضر می نماید او بمعنی اندکی گران و مزاح مادر می شود
 * قول این حق را و سبب چندین باین می گردانند * ای این صحبت مرا که نگاهداری و ایشان
 درست میدهند بهمانیت کندگان و در زمان سبب من خدمت مادر و سبب گفتن اینکه من
 بود و در حق و عیشت مشغول ام بد رگه ای گردانند * قول نیک ذاتی و خوب سیرتی آید *
 ای بیان نیک ذاتی و رغبت معمر در مادر گرامی یکم تمام است * قول چنان فرد در قه
 است آید * درین قول و در منن سکه مطبوعه نظایر غلطه شده بکای آن گرفته است
 از قام باید فرمود * سکه مطبوعه * قول امروز کار بمشاعل صورت * آریان آید *
 ای درین روزهای محرمه انعام کارماند و دریافت و تحریه موقوف است به نفع و عبادت
 * قول آن سبب گماشته آید ای آن شخص ما بایب است که مصاحبان خود بگویند که چوب
 من پس آشکارا شده آید که گمانش بستی در عصب هم از من بطور و رب لیکس شمارا این قدر

هر چند آن دلی نیست آه * ای هر چند آن دلی نیست از کرده و نیاداد آن که مشغول نماز و نهم اند
 باشد لیکن ملازم را لازم است که با او بنحوص دل محبت و در زدن پس نجات سپاهیان
 و در چنین محنت مستحضر است نه در عبادات مدنی و دینی مثل نماز و روزه و غیرات و
 صدقات زیرا که آن سرمایه سود دیگران است * قولیکه خونی آن آه * ای بلکه خونی
 آن اخلاص که با صاحب خود است در ضمن انتقام عوام است ولی انتقام آنها اخلاص
 پسندیده نیست * قول دومین راه آه * ای در راه اخلاص ملازمان را حظائی می افتد و آن
 حظا آنست که پیوسته نظر بر اخلاص خود دارد و چون درین زمان اخلاص در مردم کمتر یابند
 بر اخلاص خود فخر و تشبیه می کنند و نمی دانند که خدا بدان پنجو مشوقان حقیقی اند
 لی بر دانی ایشان افزون خواهند بود و لفظ عاشقان قتل حیوانات است اندیش بسیار باشند
 سخن بطوطه فرو گشته است شده باید نوشت * منج * دم آهن گران * قول در منج هزار
 نخت آه * ای مجرد زدن شمشیری که کار اندک است برود و دم چون منج بر مالد *
 نه تصور عرض آن کار در مقام خواهش ای گوناگون می شوند * قول سوم * ای سیوم
 پاهای ابلت * قول در ذواج کار دشمن * ای در و ذواج کار دشمن باشد نه در انتقام
 او ستمد باشد * قول اسباب دنیوی و آخر وی آه * ای اسباب دنیوی و آخر وی
 در ضمن اعمال بلا قصد بدست می آید هم چنان که گیاه بدون اراده مزادع از کشت زار
 حاصل می شود پس مناسب که آدمی از سوداگر کمتر باشد و هر بی بهای اخلاص را در برابر
 اسباب دنیوی و آخر وی که پنجو گیاه بلا قصد هم می رسد نفوذ بهیچ بینی اخلاص نه نیست
 حصول اغراض فانی خود نورزد بلکه هر وقت محبت خوشنودی خدا و پادشاه ظاهر گردد
 * قول پنجم از عصب و شهوت آه * ای از عصب و شهوت که هر دو بصاحب و تانند از
 نفسان اماره اند هر چه بسیار باید در درین که قتل را ملائعوب آنها کند بلکه پیوسته آنها را قید کرده

کرده بگذار و که ماعتی و دانش هر ده باید کار عیص کهای میرسد که یک ترک او به شععی
 حاکمان بکشتن قیله مستندی شود باید ششای چه رسد و صبر را سنگ و شہوت را خاک
 باشد که کثرت صفت سنگ و زیادتی فوب جماع چون تغییر نموده : تو که در پوزه دلهای
شکسته آه * بی در خواست هست و دعا از در ویشان هر قوم لازم شود : تو که پهلوان
این راه آه * ظاہر در منی کشیده پهلوان غلطی شده کهای آن پهلوانان باید و شست
ای کسانیکه سار حشاشد ششوا و دلهای حشاشد حشاشد گویان بالا که شده اند
 * تو که می طلب باید آه * ای مخاطب پس که حاکمان است از من دو و دانه نام که
 را داد آمد از من حشاشد پیشه خاطر دارم و نظ

و تشریح نامه که کتبا بیا مان بصریر یا صه نامه آه

باید دانست که این نامه در جواب نامه ایست که حاکمان منضم در خواست از قام بصالح
 و شسته بود تو که در مشعل سار آه * ای شمارا کار بسیار است و اگر حسب ایسای
 شما و خطای و ششم در آن صورت حلا در امری است بهمت و شش بصالح و محتاطی که خواهش خود
 آن کرده اند و بر سران شد بر سبب قوت حضرت شمار ای حاکمان خطایش شمار ایست
 آمد : اولان * جمع اول کج من * سردیر گ * سلمان * تو که امثال این حکایات آه *
 ای بصالح و مواظب را دیدار از در ویشان قبول می نماید تا از امثال مردم که
 سوا می مشاهده و تعلیل و سادی مدامی را بر نظارگی اند که مشهوره لیکن چون که اراده ایک دانی
 و اخلاص شما دیده می شد ما را ان اس و دلکده و نام مذکره بصالح و شست و نظ

و تشریح نامه که کتبا بیا مان معروف گشته اگر آه

باید دانست که این حلا در جواب حلا حاکمان است که بعد از من منضم فنج و شکست واحد در
 از طرف مان و حمره رسانده بود : آعی * نویا * تو که اگر تو ش آه * بی اگر خطوط شمار من
 ضی یاد که رسانده اید از دق آن نا بدین اوان است * تو که دو و گره آه * از این هم ایما

زمان اسم کیده و حسد احوان زمان و در چنانچه قصه مراد از آن بر صفت علی بن ابی طالب علیه السلام
 و السلام مشهور و معروف است محبوب است را محبوب کامل است قوله امروز خود
 که حال او شمارم است آه ای درین روزها که حال من رو آخ مردمی مندم شما است
 هرگز شاید که از ما دید مروت کردی نزد آن حوصله شماستید قوله و اگر ابریکر نب
 بودن آه ای اگر آن تون طبع پادشاه شکایت دارد خود این تون باعث تحقیر و
 ریاست احلاس درست شما که از سودوزبان شما جل پذیر نیست می شود و بعد آن آیه کریمه
وَاطِيعُوا لِلَّهِ وَاطِيعُوا الرَّسُولَ و اولی الامر منکم اطاعت کنید خدا و پیغمبر او و حاکمان
 را که از صس شما امر را در میان ما ای تعالی سلوک داشته برای هر ارادان مقاصد صوری و معنوی
 و اتم گسترده می گردد قوله نهایت محب است آه ای اگر از حدائی و دوسان عرفی و
 زمانه ساز و دور و درخ و اتم اه عیایت محب است زیرا که اگر اس بر حدائی موجب
 شکر گذاری نباشد باعث گفت گار شناسان چگونه خواهد شد قوله و اگر از دودی
 صوری دوست حقیقی آه یعنی اگر از دودی من آزرده دل ام خود این معنی هم از بی نامی
 شما تواند بود قوله هر حوصله کم حوصله آه قوله هر حوصله ما عتاد خلقت و کم حوصله ما عتاد بعض حالت
 عام منی مثل اضطراب از وفیره گفته قوله بسیار پرواز کم پرواز آه قوله بسیار پرواز ما عتاد
 عقل و فکاد کم پرواز ملکا بعضی حالت لاحتی قوله خود دیده و روده آه قوله ای صاحب خود
 خودت همه در نهائی خودم را بجز در راه دهند قوله داغ بریشی نزد گان هاده آه
 ای مخرای مهات مروج خود نزد گان حنان را عجب دار نموده است قوله حاطر و دوسان
 گردید قوله نام غلو گفت مراد از آن نام خانمان قوله کله بجه ای بهمان
 صانع و مواظ که در اول نام مرقوم شده قوله یاد داشتها یعنی لایق یاد داشت که همان
 پند و اندرز که تواند شد قوله بعد از آن قوله فیل این قول لطیف و آه و در بین سحر و طوبه
 سوشه نماید داشت قوله میرزا ابرج و دار اب و قارن قوله این هر شب پسران حاکمان

حائمان باشد مآتی طلب آهانش عایان تلور استقام می نویسد که وقت آن
 نیامده است که اس نامه فرزند آن را رحمت فرموده در نگاه شاهی در سینه * قول او
 رسمیات و حقیقات آه * یعنی از معاملات رسمی و مقامات حقیقی که ایشان و آتش
 دور گرد و دوستی فرستاده باشد فقط

ع تسریع نامه کلامه حائمان هر قوم گذشته دل آه * ۱۵

ناید و است که اس نامه است مهر در حجاب بار حائمان و قریه جان مهر و در مهم
 قدر دارد و جیره دهد * قول او در فرستاده ای او فرستاده بشی دستیره دشمنان قطع
 کم بی آه و اعلی و ساسم * قول او مهر تو میراث آه * ای اگر من مرم و دوستی تو تلور
 او را نه خوبیشان و نگاهان خود بدیم و نگه اوم * قول او طرقدسی را داده * ناید و است
 که طرقدسی خود را در تلور و غیره بود اول طرقدسی را در گفته و مراد از آن طرقت و حیات
 است و نایا طر آله و در قهره دازان طیت که سوای طرقت است و در منس سوم بطور
 کای آلوده آورده طبع شده و بهر اعط معلوم می شود ویرا که نانی و شر است طرقدسی بر او
 و طرمانی درون لفظ آورده مهور می گرد و بی طرقت شما که مرند اعلی دارد و به حاجت بجوم
 بلکه نهایت شما که ششای حال و در نگار است ناید که نگه و بلکه نظر صدها سوم طرقت
 عور شود که در کی نماید و او دست که اکثر در آن حجاب واقع می شود و حجابی طرقت را به یاد
 پس بگو در معامله دوستی کنی با من بر زبان من تلور را در او تو امین که اکثر با من طور کنی با من
 و در روح و روح دارد و هم گدرد به خای آنکه مقامات قدسی یعنی مقامات دوستی حاکم
 را با خود استقام آن سبب و توقع تاکیدات دامنه در زبان ماسروده دست بی خود را
 مثل بی رود دوست شونده دل و طرقت ما چه در میوه دهد که و وادی که قتل لفظ دول در منس
سوم بطور طبع گردیده و بهر اعط است چه فاعل و مفعول لفظ دول مظهری آید * قول او اما چه
 "توان کرد آه * یا ز می گوید که هر چند من در مقامات دوستی حاکم و اقلی به منم اما چه توان کرد که

مخالف من چنانچه خود نیست و طبیعت او را صفت مشهوری نیست و بعد لفظ اولی لفظ اول و صفت
 سحر طریقه فر و گزشت شده باید نوشت * تولد گمانی یعنی بد گمانی و او چی و دوستان
 * تولد او بعد از رسیدن تو ابل جوط آه * ای بعد از رسیدن خطوط سما که متضمن ماجوشی و غیره بود
 * تولد که اگر در خور محبت آه * یعنی رقیه شفا اگر لایق محبت من شود مضایقه نمود
 ما از آن قدری اعتماد و وزگار موافق من نم نمودند بسید جبروت لفظ تحقیق و محشای
 ساقه بشکوه هم نه مقتضای بشریت طیب من شد و گشت و فزرت من بفرموده دست
 بر سید دوش کشیدن * حر کردن * تولد حضور تو یعنی بحرصورت به حقیقتی
 و اصلی مدار و تولد ساست * ای مایه ساخت * تولد و بد گمان شد * ای نایب
 * تولد عالیه سخن برگه آه * ای در ماب گزاشتن برگه که در جا گیر شتابست و در
 مایه و دیر شایای جایگز خود و آنچه عرض آن و وید از آمدنی چون در گذر اند این همه سخی بسیار
 ساینست کرد زیرا که این طرز طبع و صوره کار مردمان جریص و شما از طقه و دیگر آید * تولد از طای
دل آه * ای شش چین معشوقی که ذات مادش است طبع جان و دل کسی نمی که و طبع سیم
 و در هم پیش چینی اسکندرمی کند * تولد مسوع شده * ای مسوع شده گمان حضرت شده
 * تولد هایت آه * ای غایت مکر است که اگر جواهر جمعی دیگر را که درین جایگاه را بد
ازین جایگاه * تولد قبول کرد * ای مایه کرد * تولد و لیماس را * ای مرا بسیار محرب
و آفرموده کار داشته * تولد و در نهایت گاه جالمر آه * ان از حس ساسکی خود و دل من
حار خست تر ساخته است یعنی در دل من محبت خود را احاطی داده است * تولد و لیجان
الودی آه * لودی تو نیست از افتخار مایه دانست که در دست خاین که نزد خایمان بوده
 اگر با مردمان و دوستان خان مری الیه مخالفت می و در بدین شیخ در حق لودی نویسه که او را چه شده
 که در رعایت و حفاظت آداب آشنائی موافق عقل نمی کند اگر مردمان و البته به یقین
 نمیداند که هر کس هر چه می کند پاداش آن می یابد * تولد و شش معنی نه بید آه * شش من در میان

من انشده بطعنه و عیای آن چشم ماد و شست ای اگر چشم می به بید چشم ظاهر می چشمت فقط
و تشریح ماه ۱۰ که معانی آن تصویر یافته دات من آید *

[illegible]

ولایت قدمدار از قوم بلوچ و آفغانان - دلا و شیرین زمانی و انعام تابع و دکرده
 ماراه لشکر خود نماید ساحت * عرو و اوشا * دسته اسوار * قوله متوح قندهار
شده * ای نماید شده * قوله چندان دل گرامی آه * ای بسیار اعتماد و ظرف مردم کمکی
 نماید داشت * قوله ناموس در گرو ایهما آه * ای عرت و آرد و دهری و اذ و هش و
عمره است * قوله آن گفت گوی تحر داشت * ای آن گفت و گوی بی تعلقی است
قوله از حد این معنی آتاره آه * ای از احاک و احادن کنف احلاق صرف بر زبان
 دنیا و ایه این است و این زبان تا وز - نموده اند این خواندن ما از مکرهای
 معین ماراه است که در راهها غارت میکند که عمارت از جیوت و دینج ظاهری است
 کنه ن توانست چاه نورانی که عمارت از دوسری ظاهری و خرابی ماضی است ترتیب داد و
 به مقتضای رَضَن حَقَر مِدْرَا لِجَحِيه مَعْدَوْعَ وَ قَعِ فِیْهَا مَکَاہ و یکایک خود این مس آتاره
 در آن اقمه و کایت که بعد لفظ داده است معن یکایک است * نضرع * زادی
 کردن * موقوف * از حد در گذشت * قوله در یوزه و لهما آه * ای گائی دعای خیر از
 دلهای درویشان عارف و حاضر داری و خدمت گداری ایشان بستر باید کرد * بهرگاه
مرگان آه * ای جمعین سپاهیان آرد استن و حاضر داری رعایا و غیره نگاهداشتن خلعت
 خود سازد * یشیان * بهره و مکار و سلاطین و ابرار * قوله بایه کینب آه * ای مره
ولت طعام راء است کثرت و کمی آن زیاد تر ملو ط نماید داشت و عادت نماید کرد
 * قوله کار بای بکان بر آده آه * ای کارهای بزرگ بر آده جرد و هتوی حاصل شود و مره که
جنت با صاده تر لفظ آمده در پیش سود مشوع طبع شده ظاهر احاط است * قوله باند و سناست
از و کم آه * ای بزرگت و سبک ساری که در باند و سناست بیشتر است از و کم نماید
 ساحت و حلم و بردباری را در و باید افزود * قوله اعتبار در دعوی آه * نماید داشت که ملاقی
 نام واقعه نگار است که پیشش تا بحال بود و با هر کس و با کسی در مقصد یکیش و مذاب گفتگوی

گفتگوی دیگراری بود و این که از هر ج و مرج درگاه و سرکار راه می یافت بعد از شمع
می فرماد که آتش را در دعوی صبح کل و در اساق و اتحاد ما بر اهل مذهب و دین سنگم و در اسحق
و موده مرصیات و مرکبات است خاطر خود را بی نگشاید عالم او باید کرد خود تراکان
و این را اسلط و در منتهی سحر مطهره عطف طبع شده های اس بر رگها نام و شست و ریرا که کار
و انچه لا سس اینست که در محفل امیران و در دهان احبار می دیدند که در محاسن
سپاهیان مهر میخوشی میداد پوشیده سواد که مردمان بیک و نوع درگی در احرای
کار خود است چایهای بلبله می رود سار علیه شیخ می فرماد که بلاشکی و اارده نشد
یابد آید و دیگر هم نگار بهرام آید و هم نگار رزم و پا حرای کار و عیال که مدد او و طوطی و جواهر
پوست و مهر میخوشی و در آن طبعه گویان نهیند خود را مان محبت نگار که در نهجانی دل و در ششده
آید ای زبان من که بر ای بیان نمودن حال دل من که بیان دل و در عیال من است
بجز است حالا از خط و کتابت شیخی ندارد و در مشاق ملاقات شما بی شکی است
نکن چه کنم که ما و آتی بود مرا بر سر سفره داده و در دیدار و نام و شما آید بی تو ای که
بگل گل شکست ای بسیار بسیار داشت و دستور و قار سنان است که و فیکه
و در جوی سالیمی حوامید هم چنین الفاظ را که می آمد چون جسمی جسمی و عالم عالم و میره
و لطیف شگفتی بر این لکایب آزی باد حوام و کلام فامی که در معنی و ایشین
عجب است محض عطف ایشان خود را علی الخصوص استیصال آید ای خصوصاً استیصال
بودن تر کمان شاد و در سید و آهار حایب قد آید و میره سپهر نام صد گویه شادی
بشد خود را قرص ده پانزده آید ای ده قرص گردن و در عیال آن و در عیال ده کردن
وده گردن و در عیال آن و در عیال آن خود را شین که در آید یعنی یقین است
که زرد و در عیال نام بلند است خواجه آید ازیر که در میردی آید نام بلند است و خواهی
و خواهی چهل اعیان حاتم و در عیال نام بلند است چنانچه گناه کشا و در را که بی محبت

دست می آید پندمان ز مردم دل اراده نام باید حاصل می شود و عمارت حقه اقبال که
 در نسو مشهور است مشهوره غایب است بجای آن چون اقبال حاکم در رویدار است
نشر می نماید که بیانی از ارقام یافته دل آید

این بار ایست مخفی مرادها را می رسد و اینکه ما خوشی ها بمانان از طرف شیخ طهر و یاد بود نگارش
 یاست قول در معنوق آید ای دل معنوق من که غایبان است بر من چشم ما کشیده
 و از رخسار زرد من جان می داد شد قول در این بریده آید شیخ خود را می گوید که
 حاضر من باش زیرا که کسی سبکی فهم نیست و اراده کفایت اندکی از شک و شبهه نیست این
 زمانه هم کس چرا که اندک نبرد گفتن بخواهد آمد و ازین هر دو شهر بویید اگر دید که این بار وقت
مانوشی خانها مان مرقوم شده بخواندند اس نامد مانوس مصد و معنی مفتول قول
ازین پیشانی السلامه حرف آید ای از ظاهر عبادت نامد شب بظرف خود و دلیکی شماره یا قسم
له قول او و نیز دانست که از هرزه گوئی آید باید دانست که سابق ازین شیخ در جواب نامد
خانمان چند سخن دلور نمید و تا ویب و نیست بنامه مسالت وقت نست خانمان
خوشت بود از این آرزوگی دل خانمان راه یافت لذا مانع شیخ سبب خاک ساری
بود من خط از ان نصایح تغییر هرزه گوئی نموده می نمید که از هرزه گوئی من دوستدار که
فرط دوستی شما از عالم نبوشتی که در حالت تجرب بسبب کثرت عبادت بود بنا نگاه
بگفتگوئی که عبادت از عالم دیاد ارست آورده است مان دل شده آید چنانچه ما شده
در غش انگنا نموده در حالات از من خواهش بوست تهای نامد بوست تهای من مانان و صاحبان شفقت
فرموده اند گویند ازین فرج رخش نموده اند قول لغات که حافظ یک دان آید ای باید که هر کس خاطر
شما از من بخواه جبال و طمع خوشا لا دارد قول در ان جبال دیگر بنی جبال آزار
و سالی از ظرف من که ظرف اتحق و نا اهل ترین بگما من می رسد بظرف بهمو شما اهل و عاقی چگونه تجرب
مسام و بگویم که بر صبر شما باشد که مقصود من آزار و سالی خاطر شما باشد ایک شیخ درین فقره کمال

کمال احرار خود را آرد و رسانی میان می کند . قولنامه مهربانی آه . اس فزده سبیل مافزده ای
 بر ده گدانه مهربانی است که سابق این مذکور شده بلکه مهربانی حقیقی به سب دوست است
 که عرض برآمدگار و سودی خود را حاش دوست مطلوبه داشت حقن جدا از سهم حش ای
دوست که ظاهر پنج است و ساختن شیرین و اموده شود . لی گم کردن . راه نظر کردن
قولنامه پس کار و شوار آه . ماری گوید که مراست بیشکل شده و آن است که اگر گنج
 دوستی و اعمار لی سری میان دوست و دشمن که سنت انجم عوام و اردحام کارنا
 است می گدازد که مطر انایان رورگار در آرم . پس برای سخی محبت که میان نادشا
 است و در میان نام خود بند کرده آن کرده اند و برای گنگوی دوستی که شهرت در میان
اماده است چه دشمن باید کرد بی اگر انبار دوستی خود سب انجم دور و نایان و نایان
بنام پس علاج . دوستی کسایتی ارین زمان و حلق سده است چشم فوق
سپه سالار حمان روماه ماری بنام آه . ای سر دار حمان که مرا داران طایمان است
مکر و غیب و دور و نی سایم و نی بوده گو بسم کونی عرو در نی قوی چس می بوده کو شوم . فوق
ار شمال مناب آه . ای ار عادت بنا و اوصاف محب خود که دور مانست آن مرا حظر
شعوال است قطع نظری کم می بایست و لایق نی مود که مان نمایان عجب ام و دین عرب عده ر
راستی و مرداگی من نهمیده باشد . قول که گویم . بسی اگر حشا و نگویم و اقوال و
النال ترا است ناش کم که داران و حلا و عجب می بانی و اگر حشا و نگویم بلکه بیا و اقبی
موده ر ع ترا مطلع گردانم فوق حش ار ان نی شوی و د من صورت ناسب است
بر حالی فوق . قول ای را در عرب آه . بسی هر گاه جرو ای م کبان بیش باید است خود دارم
پس شما که باین صفت موصوف استند اگر باید مرا بحد نظری جرو ای انکار ید و حلا طس
حشا و دوست خود باید گما بیش دارد . قول ای فردا ای و جود آه . باید
داست که در و یشان دو کرده اند یکی این وجود و آنان قائل وجود و احب الوجود و تعالی

و سرتی مرا ی طبیعت عم زده بین که سبب ما دانی قائل ترحم است مرستید و مرا از
 اطلاع خاطر جمعی خود خوشوقت سازد . تولد دل و دامن شب . دل شب و دامن شب
 عمارت از نصف شب و آخر شب است . تولد در تحویل صبح آید . ای دل را
 از یقین فتح آید و تصور راحت بالحق نیاز داشته نگه دارد که تادی در آید زیرا که
که در کبان تصاویر دولت و در دل آید و گین می رسد * تو که علومت را در عصب والی
ساخته * ای بهرمانی را در عصب عاقل ساخته تصور را که مردمان چشم ترا اند * قون
شنی * قون سیار * حرکت زدن * سکی مودن .

۲۰ . تشریح نامه که خانها مان تشریح یا فقه ای انقادی آید .

این نامه اینست در جواب نامه خانان بهلولی رسیدن نامه خان مذکور مع اطهار شوق مواصلت
دل پسند و صباح اد حمد * تولای ای تثانی تو آه * ای از دیدن تو جمیع مطالب مردمان حاصل
کمی تو و چنان عاقل مسی که بدون تکلیف عرض همه مشکلات مردمان از توصل می گردد * تولد
ما ایسی شاهراه سکی * ای سبب پر حرف ودن و اه بخشی علت احتمال ظهور سکی * تولد
ما مونس پیام گم اوان منا خانی کون * ای از بی اعتمادی پیامبران دیا * تولد سکی
مرا دول آید * ای سبب موانع مذکور از ول سکی بر زمان آوردن چیزی دار ملکه حرفی
مشهور و نام که در ق داشته ما ش از ماضی ظاهر موان آورد * طعم * مزه * تولد که
مطلب من آه * آی مخاطب من مزه آن کلمه چند ار ماده کی حقیقت ظاهری قاوم منده
جوش و تغیبت گشتی * تولد اکنون که ماین حالت آید . ای بالحق که باساس مسطوره
جبال سکی گفتن بزارم چه توان لشت بهر حال دل و یوانه را اند م تخریر مطالب راضی نموده
می و بسم که خط شمار بسیه و هر چه در ان نوشته بود اگر در خطوط دیگر آن آن مطالب بودی
نوشته محبت مأم آن هادی و چکه همه کسان آن مطالب نوشته بند امام آن نوشته محبت
نه هادی * تولد اگر چه رسیدن این نامه آه * ای اگر چه رسیدن این نامه بسبب اینکه هر چه

هر چه در آن پس از پیشه بودم بدیگر آن هم نوشته بود و در هر سیدی به پیشه آتای هر تو در مار
ایستاد و حرمت شمس یک مشرم ^۱ و در میان مناسبت ^۲ ای ^۳ ای حبیب مدوح ^۴ خیران
منعش ^۵ حباب ^۶ پشان ^۷ مثل ^۸ آورده جواب ^۹ آنرا ^{۱۰} تمنی ^{۱۱} اظهار ^{۱۲} حمایت ^{۱۳} و ^{۱۴} اجراء ^{۱۵} اب ^{۱۶} به ^{۱۷} تقصیر ^{۱۸} خود
و در ^{۱۹} جواب ^{۲۰} است ^{۲۱} خود ^{۲۲} تقصیر ^{۲۳} داشته ^{۲۴} درستی ^{۲۵} و ^{۲۶} در ^{۲۷} کار ^{۲۸} است ^{۲۹} رسیده ^{۳۰} خود ^{۳۱} و ^{۳۲} اجراء ^{۳۳} کرده ^{۳۴} * ^{۳۵} قول ^{۳۶} دارد
مکوشه ^{۳۷} آه ^{۳۸} ای ^{۳۹} مادر ^{۴۰} ما ^{۴۱} شما ^{۴۲} که ^{۴۳} کردم ^{۴۴} که ^{۴۵} راه ^{۴۶} است ^{۴۷} این ^{۴۸} و ^{۴۹} تسبیح ^{۵۰} احکام ^{۵۱} بدون ^{۵۲} پیرو ^{۵۳} و ^{۵۴} مدیکل
که ^{۵۵} از ^{۵۶} قدیم ^{۵۷} در ^{۵۸} این ^{۵۹} درگاه ^{۶۰} اجتناب ^{۶۱} کرده ^{۶۲} و ^{۶۳} از ^{۶۴} دست ^{۶۵} دایره ^{۶۶} شود ^{۶۷} خایران ^{۶۸} این ^{۶۹} بر ^{۷۰} یک ^{۷۱} موص ^{۷۲} ماحشی
حضرت ^{۷۳} ما ^{۷۴} شایسته ^{۷۵} گرد ^{۷۶} * ^{۷۷} بوی ^{۷۸} اگر ^{۷۹} آمد ^{۸۰} و ^{۸۱} بدین ^{۸۲} طایه ^{۸۳} و ^{۸۴} سبکی ^{۸۵} اسرار ^{۸۶} آه ^{۸۷} ای ^{۸۸} ای ^{۸۹} اگر ^{۹۰} آمد ^{۹۱} بدین
مبتنی ^{۹۲} عالی ^{۹۳} و ^{۹۴} حریت ^{۹۵} و ^{۹۶} اصناف ^{۹۷} منافی ^{۹۸} حریف ^{۹۹} و ^{۱۰۰} طاعت ^{۱۰۱} و ^{۱۰۲} ملازم ^{۱۰۳} است ^{۱۰۴} چید ^{۱۰۵} می ^{۱۰۶} رسیده ^{۱۰۷} آنگه ^{۱۰۸} این ^{۱۰۹} است
مسلکت ^{۱۱۰} دیده ^{۱۱۱} و ^{۱۱۲} دید ^{۱۱۳} چرا ^{۱۱۴} هر ^{۱۱۵} مان ^{۱۱۶} در ^{۱۱۷} از ^{۱۱۸} خود ^{۱۱۹} و ^{۱۲۰} پس ^{۱۲۱} کسی ^{۱۲۲} در ^{۱۲۳} اسباب ^{۱۲۴} به ^{۱۲۵} ما ^{۱۲۶} داشته ^{۱۲۷} گفتند ^{۱۲۸} * ^{۱۲۹} قول
اگر ^{۱۳۰} که ^{۱۳۱} از ^{۱۳۲} طرف ^{۱۳۳} آه ^{۱۳۴} * ^{۱۳۵} ای ^{۱۳۶} اگر ^{۱۳۷} چه ^{۱۳۸} بر ^{۱۳۹} طوار ^{۱۴۰} ملاحظ ^{۱۴۱} هم ^{۱۴۲} حضرت ^{۱۴۳} عرصه ^{۱۴۴} است ^{۱۴۵} شما ^{۱۴۶} که ^{۱۴۷} به ^{۱۴۸} بعضی ^{۱۴۹} مذهب ^{۱۵۰} در ^{۱۵۱} باب
قره ^{۱۵۲} و ^{۱۵۳} اگلی ^{۱۵۴} شاه ^{۱۵۵} نوشته ^{۱۵۶} و ^{۱۵۷} دید ^{۱۵۸} و ^{۱۵۹} یافتیم ^{۱۶۰} که ^{۱۶۱} آن ^{۱۶۲} آئینه ^{۱۶۳} و ^{۱۶۴} گلی ^{۱۶۵} سیل ^{۱۶۶} بن ^{۱۶۷} تا ^{۱۶۸} شاه ^{۱۶۹} این ^{۱۷۰} بر ^{۱۷۱} یکی ^{۱۷۲} با ^{۱۷۳} یک ^{۱۷۴} آقا
آن ^{۱۷۵} بار ^{۱۷۶} یک ^{۱۷۷} می ^{۱۷۸} آن ^{۱۷۹} یکی ^{۱۸۰} و ^{۱۸۱} هر ^{۱۸۲} از ^{۱۸۳} آن ^{۱۸۴} به ^{۱۸۵} و ^{۱۸۶} در ^{۱۸۷} اصلاح ^{۱۸۸} حال ^{۱۸۹} خود ^{۱۹۰} که ^{۱۹۱} نوشته

۱۹۱
۱۹۲
۱۹۳
۱۹۴
۱۹۵
۱۹۶
۱۹۷
۱۹۸
۱۹۹
۲۰۰
۲۰۱
۲۰۲
۲۰۳
۲۰۴
۲۰۵
۲۰۶
۲۰۷
۲۰۸
۲۰۹
۲۱۰
۲۱۱
۲۱۲
۲۱۳
۲۱۴
۲۱۵
۲۱۶
۲۱۷
۲۱۸
۲۱۹
۲۲۰
۲۲۱
۲۲۲
۲۲۳
۲۲۴
۲۲۵
۲۲۶
۲۲۷
۲۲۸
۲۲۹
۲۳۰
۲۳۱
۲۳۲
۲۳۳
۲۳۴
۲۳۵
۲۳۶
۲۳۷
۲۳۸
۲۳۹
۲۴۰
۲۴۱
۲۴۲
۲۴۳
۲۴۴
۲۴۵
۲۴۶
۲۴۷
۲۴۸
۲۴۹
۲۵۰
۲۵۱
۲۵۲
۲۵۳
۲۵۴
۲۵۵
۲۵۶
۲۵۷
۲۵۸
۲۵۹
۲۶۰
۲۶۱
۲۶۲
۲۶۳
۲۶۴
۲۶۵
۲۶۶
۲۶۷
۲۶۸
۲۶۹
۲۷۰
۲۷۱
۲۷۲
۲۷۳
۲۷۴
۲۷۵
۲۷۶
۲۷۷
۲۷۸
۲۷۹
۲۸۰
۲۸۱
۲۸۲
۲۸۳
۲۸۴
۲۸۵
۲۸۶
۲۸۷
۲۸۸
۲۸۹
۲۹۰
۲۹۱
۲۹۲
۲۹۳
۲۹۴
۲۹۵
۲۹۶
۲۹۷
۲۹۸
۲۹۹
۳۰۰
۳۰۱
۳۰۲
۳۰۳
۳۰۴
۳۰۵
۳۰۶
۳۰۷
۳۰۸
۳۰۹
۳۱۰
۳۱۱
۳۱۲
۳۱۳
۳۱۴
۳۱۵
۳۱۶
۳۱۷
۳۱۸
۳۱۹
۳۲۰
۳۲۱
۳۲۲
۳۲۳
۳۲۴
۳۲۵
۳۲۶
۳۲۷
۳۲۸
۳۲۹
۳۳۰
۳۳۱
۳۳۲
۳۳۳
۳۳۴
۳۳۵
۳۳۶
۳۳۷
۳۳۸
۳۳۹
۳۴۰
۳۴۱
۳۴۲
۳۴۳
۳۴۴
۳۴۵
۳۴۶
۳۴۷
۳۴۸
۳۴۹
۳۵۰
۳۵۱
۳۵۲
۳۵۳
۳۵۴
۳۵۵
۳۵۶
۳۵۷
۳۵۸
۳۵۹
۳۶۰
۳۶۱
۳۶۲
۳۶۳
۳۶۴
۳۶۵
۳۶۶
۳۶۷
۳۶۸
۳۶۹
۳۷۰
۳۷۱
۳۷۲
۳۷۳
۳۷۴
۳۷۵
۳۷۶
۳۷۷
۳۷۸
۳۷۹
۳۸۰
۳۸۱
۳۸۲
۳۸۳
۳۸۴
۳۸۵
۳۸۶
۳۸۷
۳۸۸
۳۸۹
۳۹۰
۳۹۱
۳۹۲
۳۹۳
۳۹۴
۳۹۵
۳۹۶
۳۹۷
۳۹۸
۳۹۹
۴۰۰
۴۰۱
۴۰۲
۴۰۳
۴۰۴
۴۰۵
۴۰۶
۴۰۷
۴۰۸
۴۰۹
۴۱۰
۴۱۱
۴۱۲
۴۱۳
۴۱۴
۴۱۵
۴۱۶
۴۱۷
۴۱۸
۴۱۹
۴۲۰
۴۲۱
۴۲۲
۴۲۳
۴۲۴
۴۲۵
۴۲۶
۴۲۷
۴۲۸
۴۲۹
۴۳۰
۴۳۱
۴۳۲
۴۳۳
۴۳۴
۴۳۵
۴۳۶
۴۳۷
۴۳۸
۴۳۹
۴۴۰
۴۴۱
۴۴۲
۴۴۳
۴۴۴
۴۴۵
۴۴۶
۴۴۷
۴۴۸
۴۴۹
۴۵۰
۴۵۱
۴۵۲
۴۵۳
۴۵۴
۴۵۵
۴۵۶
۴۵۷
۴۵۸
۴۵۹
۴۶۰
۴۶۱
۴۶۲
۴۶۳
۴۶۴
۴۶۵
۴۶۶
۴۶۷
۴۶۸
۴۶۹
۴۷۰
۴۷۱
۴۷۲
۴۷۳
۴۷۴
۴۷۵
۴۷۶
۴۷۷
۴۷۸
۴۷۹
۴۸۰
۴۸۱
۴۸۲
۴۸۳
۴۸۴
۴۸۵
۴۸۶
۴۸۷
۴۸۸
۴۸۹
۴۹۰
۴۹۱
۴۹۲
۴۹۳
۴۹۴
۴۹۵
۴۹۶
۴۹۷
۴۹۸
۴۹۹
۵۰۰
۵۰۱
۵۰۲
۵۰۳
۵۰۴
۵۰۵
۵۰۶
۵۰۷
۵۰۸
۵۰۹
۵۱۰
۵۱۱
۵۱۲
۵۱۳
۵۱۴
۵۱۵
۵۱۶
۵۱۷
۵۱۸
۵۱۹
۵۲۰
۵۲۱
۵۲۲
۵۲۳
۵۲۴
۵۲۵
۵۲۶
۵۲۷
۵۲۸
۵۲۹
۵۳۰
۵۳۱
۵۳۲
۵۳۳
۵۳۴
۵۳۵
۵۳۶
۵۳۷
۵۳۸
۵۳۹
۵۴۰
۵۴۱
۵۴۲
۵۴۳
۵۴۴
۵۴۵
۵۴۶
۵۴۷
۵۴۸
۵۴۹
۵۵۰
۵۵۱
۵۵۲
۵۵۳
۵۵۴
۵۵۵
۵۵۶
۵۵۷
۵۵۸
۵۵۹
۵۶۰
۵۶۱
۵۶۲
۵۶۳
۵۶۴
۵۶۵
۵۶۶
۵۶۷
۵۶۸
۵۶۹
۵۷۰
۵۷۱
۵۷۲
۵۷۳
۵۷۴
۵۷۵
۵۷۶
۵۷۷
۵۷۸
۵۷۹
۵۸۰
۵۸۱
۵۸۲
۵۸۳
۵۸۴
۵۸۵
۵۸۶
۵۸۷
۵۸۸
۵۸۹
۵۹۰
۵۹۱
۵۹۲
۵۹۳
۵۹۴
۵۹۵
۵۹۶
۵۹۷
۵۹۸
۵۹۹
۶۰۰
۶۰۱
۶۰۲
۶۰۳
۶۰۴
۶۰۵
۶۰۶
۶۰۷
۶۰۸
۶۰۹
۶۱۰
۶۱۱
۶۱۲
۶۱۳
۶۱۴
۶۱۵
۶۱۶
۶۱۷
۶۱۸
۶۱۹
۶۲۰
۶۲۱
۶۲۲
۶۲۳
۶۲۴
۶۲۵
۶۲۶
۶۲۷
۶۲۸
۶۲۹
۶۳۰
۶۳۱
۶۳۲
۶۳۳
۶۳۴
۶۳۵
۶۳۶
۶۳۷
۶۳۸
۶۳۹
۶۴۰
۶۴۱
۶۴۲
۶۴۳
۶۴۴
۶۴۵
۶۴۶
۶۴۷
۶۴۸
۶۴۹
۶۵۰
۶۵۱
۶۵۲
۶۵۳
۶۵۴
۶۵۵
۶۵۶
۶۵۷
۶۵۸
۶۵۹
۶۶۰
۶۶۱
۶۶۲
۶۶۳
۶۶۴
۶۶۵
۶۶۶
۶۶۷
۶۶۸
۶۶۹
۶۷۰
۶۷۱
۶۷۲
۶۷۳
۶۷۴
۶۷۵
۶۷۶
۶۷۷
۶۷۸
۶۷۹
۶۸۰
۶۸۱
۶۸۲
۶۸۳
۶۸۴
۶۸۵
۶۸۶
۶۸۷
۶۸۸
۶۸۹
۶۹۰
۶۹۱
۶۹۲
۶۹۳
۶۹۴
۶۹۵
۶۹۶
۶۹۷
۶۹۸
۶۹۹
۷۰۰
۷۰۱
۷۰۲
۷۰۳
۷۰۴
۷۰۵
۷۰۶
۷۰۷
۷۰۸
۷۰۹
۷۱۰
۷۱۱
۷۱۲
۷۱۳
۷۱۴
۷۱۵
۷۱۶
۷۱۷
۷۱۸
۷۱۹
۷۲۰
۷۲۱
۷۲۲
۷۲۳
۷۲۴
۷۲۵
۷۲۶
۷۲۷
۷۲۸
۷۲۹
۷۳۰
۷۳۱
۷۳۲
۷۳۳
۷۳۴
۷۳۵
۷۳۶
۷۳۷
۷۳۸
۷۳۹
۷۴۰
۷۴۱
۷۴۲
۷۴۳
۷۴۴
۷۴۵
۷۴۶
۷۴۷
۷۴۸
۷۴۹
۷۵۰
۷۵۱
۷۵۲
۷۵۳
۷۵۴
۷۵۵
۷۵۶
۷۵۷
۷۵۸
۷۵۹
۷۶۰
۷۶۱
۷۶۲
۷۶۳
۷۶۴
۷۶۵
۷۶۶
۷۶۷
۷۶۸
۷۶۹
۷۷۰
۷۷۱
۷۷۲
۷۷۳
۷۷۴
۷۷۵
۷۷۶
۷۷۷
۷۷۸
۷۷۹
۷۸۰
۷۸۱
۷۸۲
۷۸۳
۷۸۴
۷۸۵
۷۸۶
۷۸۷
۷۸۸
۷۸۹
۷۹۰
۷۹۱
۷۹۲
۷۹۳
۷۹۴
۷۹۵
۷۹۶
۷۹۷
۷۹۸
۷۹۹
۸۰۰
۸۰۱
۸۰۲
۸۰۳
۸۰۴
۸۰۵
۸۰۶
۸۰۷
۸۰۸
۸۰۹
۸۱۰
۸۱۱
۸۱۲
۸۱۳
۸۱۴
۸۱۵
۸۱۶
۸۱۷
۸۱۸
۸۱۹
۸۲۰
۸۲۱
۸۲۲
۸۲۳
۸۲۴
۸۲۵
۸۲۶
۸۲۷
۸۲۸
۸۲۹
۸۳۰
۸۳۱
۸۳۲
۸۳۳
۸۳۴
۸۳۵
۸۳۶
۸۳۷
۸۳۸
۸۳۹
۸۴۰
۸۴۱
۸۴۲
۸۴۳
۸۴۴
۸۴۵
۸۴۶
۸۴۷
۸۴۸
۸۴۹
۸۵۰
۸۵۱
۸۵۲
۸۵۳
۸۵۴
۸۵۵
۸۵۶
۸۵۷
۸۵۸
۸۵۹
۸۶۰
۸۶۱
۸۶۲
۸۶۳
۸۶۴
۸۶۵
۸۶۶
۸۶۷
۸۶۸
۸۶۹
۸۷۰
۸۷۱
۸۷۲
۸۷۳
۸۷۴
۸۷۵
۸۷۶
۸۷۷
۸۷۸
۸۷۹
۸۸۰
۸۸۱
۸۸۲
۸۸۳
۸۸۴
۸۸۵
۸۸۶
۸۸۷
۸۸۸
۸۸۹
۸۹۰
۸۹۱
۸۹۲
۸۹۳
۸۹۴
۸۹۵
۸۹۶
۸۹۷
۸۹۸
۸۹۹
۹۰۰
۹۰۱
۹۰۲
۹۰۳
۹۰۴
۹۰۵
۹۰۶
۹۰۷
۹۰۸
۹۰۹
۹۱۰
۹۱۱
۹۱۲
۹۱۳
۹۱۴
۹۱۵
۹۱۶
۹۱۷
۹۱۸
۹۱۹
۹۲۰
۹۲۱
۹۲۲
۹۲۳
۹۲۴
۹۲۵
۹۲۶
۹۲۷
۹۲۸
۹۲۹
۹۳۰
۹۳۱
۹۳۲
۹۳۳
۹۳۴
۹۳۵
۹۳۶
۹۳۷
۹۳۸
۹۳۹
۹۴۰
۹۴۱
۹۴۲
۹۴۳
۹۴۴
۹۴۵
۹۴۶
۹۴۷
۹۴۸
۹۴۹
۹۵۰
۹۵۱
۹۵۲
۹۵۳
۹۵۴
۹۵۵
۹۵۶
۹۵۷
۹۵۸
۹۵۹
۹۶۰
۹۶۱
۹۶۲
۹۶۳
۹۶۴
۹۶۵
۹۶۶
۹۶۷
۹۶۸
۹۶۹
۹۷۰
۹۷۱
۹۷۲
۹۷۳
۹۷۴
۹۷۵
۹۷۶
۹۷۷
۹۷۸
۹۷۹
۹۸۰
۹۸۱
۹۸۲
۹۸۳
۹۸۴
۹۸۵
۹۸۶
۹۸۷
۹۸۸
۹۸۹
۹۹۰
۹۹۱
۹۹۲
۹۹۳
۹۹۴
۹۹۵
۹۹۶
۹۹۷
۹۹۸
۹۹۹
۱۰۰۰

باید دانست که آن نامه در حواشی نامه خاتمان است که تملوئی از ادواته که علقه
و کرمی و اختیار نمودن سر و مشیخ نوشته و در آن مشیخ این ^۱ حای ^۲ بعضی ^۳ بصاحت ^۴ و ^۵ در ^۶ نام ^۷ آ
ما ^۸ از ^۹ این ^{۱۰} حای ^{۱۱} ما ^{۱۲} آن ^{۱۳} ادواته ^{۱۴} از ^{۱۵} تمام ^{۱۶} می ^{۱۷} هر ^{۱۸} باید ^{۱۹} * ^{۲۰} حای ^{۲۱} * ^{۲۲} حای ^{۲۳} * ^{۲۴} حای ^{۲۵} * ^{۲۶} حای ^{۲۷} * ^{۲۸} حای ^{۲۹} * ^{۳۰} حای ^{۳۱} * ^{۳۲} حای ^{۳۳} * ^{۳۴} حای ^{۳۵} * ^{۳۶} حای ^{۳۷} * ^{۳۸} حای ^{۳۹} * ^{۴۰} حای ^{۴۱} * ^{۴۲} حای ^{۴۳} * ^{۴۴} حای ^{۴۵} * ^{۴۶} حای ^{۴۷} * ^{۴۸} حای ^{۴۹} * ^{۵۰} حای ^{۵۱} * ^{۵۲} حای ^{۵۳} * ^{۵۴} حای ^{۵۵} * ^{۵۶} حای ^{۵۷} * ^{۵۸} حای ^{۵۹} * ^{۶۰} حای ^{۶۱} * ^{۶۲} حای ^{۶۳} * ^{۶۴} حای ^{۶۵} * ^{۶۶} حای ^{۶۷} * ^{۶۸} حای ^{۶۹} * ^{۷۰} حای ^{۷۱} * ^{۷۲} حای ^{۷۳} * ^{۷۴} حای ^{۷۵} * ^{۷۶} حای ^{۷۷} * ^{۷۸} حای ^{۷۹} * ^{۸۰} حای ^{۸۱} * ^{۸۲} حای ^{۸۳} * ^{۸۴} حای ^{۸۵} * ^{۸۶} حای ^{۸۷} * ^{۸۸} حای ^{۸۹} * ^{۹۰} حای ^{۹۱} * ^{۹۲} حای ^{۹۳} * ^{۹۴} حای ^{۹۵} * ^{۹۶} حای ^{۹۷} * ^{۹۸} حای ^{۹۹} * ^{۱۰۰} حای ^{۱۰۱} * ^{۱۰۲} حای ^{۱۰۳} * ^{۱۰۴} حای ^{۱۰۵} * ^{۱۰۶} حای ^{۱۰۷} * ^{۱۰۸} حای ^{۱۰۹} * ^{۱۱۰} حای ^{۱۱۱} * ^{۱۱۲} حای ^{۱۱۳} * ^{۱۱۴} حای ^{۱۱۵} * ^{۱۱۶} حای ^{۱۱۷} * ^{۱۱۸} حای ^{۱۱۹} * ^{۱۲۰} حای ^{۱۲۱} * ^{۱۲۲} حای ^{۱۲۳} * ^{۱۲۴} حای ^{۱۲۵} * ^{۱۲۶} حای ^{۱۲۷} * ^{۱۲۸} حای ^{۱۲۹} * ^{۱۳۰} حای ^{۱۳۱} * ^{۱۳۲} حای ^{۱۳۳} * ^{۱۳۴} حای ^{۱۳۵} * ^{۱۳۶} حای ^{۱۳۷} * ^{۱۳۸} حای ^{۱۳۹} * ^{۱۴۰} حای ^{۱۴۱} * ^{۱۴۲} حای ^{۱۴۳} * ^{۱۴۴} حای ^{۱۴۵} * ^{۱۴۶} حای ^{۱۴۷} * ^{۱۴۸} حای ^{۱۴۹} * ^{۱۵۰} حای ^{۱۵۱} * ^{۱۵۲} حای ^{۱۵۳} * ^{۱۵۴} حای ^{۱۵۵} * ^{۱۵۶} حای ^{۱۵۷} * ^{۱۵۸} حای ^{۱۵۹} * ^{۱۶۰} حای ^{۱۶۱} * ^{۱۶۲} حای ^{۱۶۳} * ^{۱۶۴} حای ^{۱۶۵} * ^{۱۶۶} حای ^{۱۶۷} * ^{۱۶۸} حای ^{۱۶۹} * ^{۱۷۰} حای ^{۱۷۱} * ^{۱۷۲} حای ^{۱۷۳} * ^{۱۷۴} حای ^{۱۷۵} * ^{۱۷۶} حای ^{۱۷۷} * ^{۱۷۸} حای ^{۱۷۹} * ^{۱۸۰} حای ^{۱۸۱} * ^{۱۸۲} حای ^{۱۸۳} * ^{۱۸۴} حای ^{۱۸۵} * ^{۱۸۶} حای ^{۱۸۷} * ^{۱۸۸} حای ^{۱۸۹} * ^{۱۹۰} حای ^{۱۹۱} * ^{۱۹۲} حای ^{۱۹۳} * ^{۱۹۴} حای ^{۱۹۵} * ^{۱۹۶} حای ^{۱۹۷} * ^{۱۹۸} حای ^{۱۹۹} * ^{۲۰۰} حای ^{۲۰۱} * ^{۲۰۲} حای ^{۲۰۳} * ^{۲۰۴} حای ^{۲۰۵} * ^{۲۰۶} حای ^{۲۰۷} * ^{۲۰۸} حای ^{۲۰۹} * ^{۲۱۰} حای ^{۲۱۱} * ^{۲۱۲} حای ^{۲۱۳} * ^{۲۱۴} حای ^{۲۱۵} * ^{۲۱۶} حای ^{۲۱۷} * ^{۲۱۸} حای ^{۲۱۹} * ^{۲۲۰} حای ^{۲۲۱} * ^{۲۲۲} حای ^{۲۲۳} * ^{۲۲۴} حای ^{۲۲۵} * ^{۲۲۶} حای ^{۲۲۷} * ^{۲۲۸} حای ^{۲۲۹} * ^{۲۳۰} حای ^{۲۳۱} * ^{۲۳۲} حای ^{۲۳۳} * ^{۲۳۴} حای ^{۲۳۵} * ^{۲۳۶} حای ^{۲۳۷} * ^{۲۳۸} حای ^{۲۳۹} * ^{۲۴۰} حای ^{۲۴۱} * ^{۲۴۲} حای ^{۲۴۳} * ^{۲۴۴} حای ^{۲۴۵} * ^{۲۴۶} حای ^{۲۴۷} * ^{۲۴۸} حای ^{۲۴۹} * ^{۲۵۰} حای ^{۲۵۱} * ^{۲۵۲} حای ^{۲۵۳} * ^{۲۵۴} حای ^{۲۵۵} * ^{۲۵۶} حای ^{۲۵۷} * ^{۲۵۸} حای ^{۲۵۹}

سوادیم * قول از احوال که قحط سال آه * ای از انجا که درین روزها نیایی آمدیت و
 حواله دینی است اهل بیت ذاتی که عمارت از حسن سلوک نامبر کس و با کس است
 کما است خود اکر می آید به راه را که عبادت از نیک گفتاری و مستوده کرداری ماکسی است
 که گفتار خوب و کردار مرغوب نام او پیش آمده باشد هم نیست و نامودی گوید * آو میان
 چشم قله * سن پر و در آن و ظاهر برستان و در بعضی از نسخ چشم قله دیده است پس برین تقدیر
 ترکیب این خواهد شد که چشم چشم قله می گویند و در خب عقیقه می کنند * قول این مسئل
 بحث آه * ای را قم الحروف که بحث تقدیر در حای این چنین آو میان افتاده است
 قطع نظر از آنکه گفتگوی روحانی و ماضی که نسبت ششانی قلب طریقی میان ما و شما ظهور می آید
 صرف ذات معنی رکن شمار آغذیت عظیم می داند * قول او در منا و شت صوری آه *
 ای در مد و خیر خواهی ظاهری و ماضی ششانی اختیار ام هزاران شکر که درین خیر خواهی ناو
 حکمت من که جملتش ماضی است ما فخرم که عادتش نیک اندیشی است مدکار است
 * قول حاضر را که در روی آه * ای اسب رسیدن خط شما متضمن آمدن شما و دولت خاطر
 خود را که ما خوشی و غم علاقه داشت و در حالت راحت بود و در سن و رخ یا فتم نیز اگر حریت
 آمدن شما و نگاه و الا نه موافق مضمون فرمان شاهی و به لایق فطرت و زیر کی شما است و هرگاه
 آن فرمان بحقیقت تخریض و ترغیب بر حد منی کمی کند بود پس درین صورت طلب مد نگاه
 و الا از حلیت و اشارت فرمان که محمل بر طلب ماضی فهمیدن بحر نادالی شما چه نام
 توان نهاد * قول این توقف که یک سال آه * ای این توقف شما که در حد و اگر
 واقع شده است بدیده خاطر پادشاه بود بلکه ما چاری واقع شده توجه شاه و ادرتم و کن
 از دست شما عظیم دانسته زیاده در مات آمدن خود می کنند * قول چون ما را می دیگر آه *
 ای چون توقعهای دیگر از دست خود دارند

محسوس است که این ماده در اجزای نامرئی است که حاکمان محسوس شکوه و شکایت روح و
 ابد و رها و در خواستند در دفع آن شلیج و شسته بود و اما این شلیج در اجزای آن
 می رسد * چاره آن در سیر و می طای آه * ای چرا حلق می در زنی و روح می کشی و
 تدریس و فکر و کار خود می کنی * قول کرد مردم می نمی * ای که مردم میگردی * قول که این
 سبک سلاطین آه * ای این سبک حلق و گمراهی سبک راه * مخلصان ما را اودت
 شده مخلصان را از سر راه اجتناب * اجزای و مکتوب شده * قول که در راه مثال * ای
 من در راه و طلب آفتاب می رویم * قول که این در راه آه * ای اس حلق و دیو و شی در راه
 خود را نه تنها صادقان مدعی و محقق و ایشین آمده بلکه صاحبان ظاهر و صورت و اسم بیش با داده
 * قول که محسوس آثار آه * ای محسوس آثار خود را * قول که در یک و ده * ای در یک و ده آنکس
 * قول که راجع را و شی و سرگردانی آه * ای تنهایی و پریشانی خود را که متعصبی قیام و فساد این
 دنیا است معلوم نظر احسان فلک می کند و معلوم خود را و معلوم در مدد از مدد * قول که
 و الا آه * یعنی اگر این تنهایی خود را در نظر فلک است بکند مداند که در حقیقت این
 مردمان نام خود نام چو سماع و هانیم در آویخته در می و بخش آور دلی که عده ترس و مذبحگی او
 حیات است اما پس درین عوارض و بخش چون برادها با کار آسان است و بار سار
 ترتی محسوس مردمان نام خود را معلوم حاشا که تمیز مدکور اخراج می کند و می گوید که اگر سماع
 کند در هم محسوس خود را این چنین حلالی که آرد می از حاشا نیست بر خود می کند می بسند * قول که اگر
 حاکمان این حقیقت آه * یعنی اگر در حاکمان ظاهر می باشد که هر چه تنهایی و حجابی و جبر و پیر
 واقع می شود متعصبی این نفس اماره و دیوان است بر آید و در حال از و شمای یک از
 محسوس این اسم و ارمادانی و دینی استقامت را بر اجتناب از فتنه کوشش می نماید در ای دفع
 دشمنان کرد می و نیست باطن بر خود را و می و می * ما و گرم * قول که اول بیوم
 حلالی آه * از این حاکمان که ن قیاس است می اول حلالی که از او که نظیر و پیرسد اما که حشمت

و اقل اس خود و حکم خواهد فی مردمان تو را که در زمان بیکاری داشت در اجرم دولت و در جمع
 اهل آید نگاه می دارد و در آخر تو را در ورق گردانده چون گویم آید ای یکبارگی آن چنان وضع
 و لغو خود تبدیل بوده اند که یکبارگی هم بایر اجمال حسبه خود داشته شروع دوم سستی کرده اند
 زیرا که بیا ن تغییر و شبیه و بشوی با هر احوال حسه آنها کردن می توانم ماد و این چنین
 انحال شبیه دیگر توقع از هر دو عالم درستی و احتیاج بسوی خود را حایان امید می دارند
 و حاصل است این احوال آن است که ای آید و هر دو در سر تو که پیدا می شود که در وقت
 و حسن اسوار رحمت و از ادب است و گو که با اقای خود داشته گشتی می گرد و در بیان
 و گو که با اولاد رحمت خود که در روشی و در کار رحمت و تابع و بار بی غایر و ماضی می کند
 و تو که بهشتی از آن و ای بیهی از آن داده خود یکای می آید و آید اگر صاحبان آید
 ای است این مستی و مازمانی را اگر چه از این بعثت عزت و آید و از بگان خود را
 نظر خودی و بی حرمی از این دیده خیال اغنازی و عزتی که خود داده اند می فرماید آن
 یک و صاحبان که در نگه خود و در میان تخم در می سوداگری کی اخلاص بر زبان طاهری نگار
 دارند از دیدن کم تو بیتی نماند شبیه باور این گشت و سود خود را در مازمانی و سر کشی
 و در این است که باین زمان آنها است می انگلند و در این است که باین زمان
 و در این است که باین زمان آنها است می انگلند و در این است که باین زمان
 باید دانست که این نماند و قتی نگار بخش یافته که طایمانی است و اب شیخ بطرف آید و میره
 حجت و در شش ناخشان رفته بود و چنانچه کلامی ندانم لچاره و حراق آید بر این می گواید است
 و تو لاش آید یعنی اگر بیا ن شده آید پیدا کنی تو باستم کرد حاشا کی بر زبان من آن شده آید
 آیدی زیرا که نه لایق و جمله است و دشمنان زمانه که بسیار زمانه که در مازمانی است و در
 خاطر شما که متعانی بسوی بسیار دوست است خیال سخی بشیدن دارد و در این است که باین زمان
 تمام هست و یکی و پنج و بر سر است و تو را در این راه آورده که میره آید یعنی در این

زمان را در اظهار دوستی و خیرخواهی در مارگاہ محبت حقیقی که مثل آئینه کجاس هر چه در آن نمایان
 است و خلی نیست بلکه هر چه زیاده تر اظهار شوق و محبت و خیره لعل خطوط ظاهری شود همان
 قدر آن دوستی خیره بشید و محبت می گردد یعنی از اظهار محبت واضحی می گردد که اصلاً محبت
 در دل نیست قَالَ خود طمانی به اندوده چندی پوچ طمانی کرده شده ظاهر آمده است
 و ما ضحاک قوله و سوداگر قلات آه این حامد از آن دوست دوری
 است قوله بشرم این سرمایه آه ای لازم کنده این دوستی مانع می شود از نادالی
 است که عیب آمد اما دانسته ظاهر می کند قوله اما شیره سخی گفت آه ای حرص سخی گفت که
ما شایسته را و تکمیلی اختیار داشته زیاده گوئی مسو و موصوفت میدارد و او یلایه
قدوس الدقیس الامار زیاده و دای از کمزای نفس حکم کیده به بدی قوله اول آنچه آه
 ای قیل از دور و دمار شمای حسب احکام شایان فرمان نام شادوست کرده فرساده شده
 ازین امر موافق جوابش شادوست از فرمان صوت ارقام پذیرفته قوله کشم عین الهمک آه
 ای کلیم عین الهمک نیز حضرت سب ز دشوار و آینه می شود باید داشت که حکیم مد کور متوکل سبیر از
 است و در علم و فصل مرتبه اعلی داشت و هم صاحب مکارم اخلاق بوده است سس از
 طرقت مادی محقق و دانی انهایی پذیرد و در ایند ابشرت ملازمت محنت آستینانی مشرف
 می شود و در خا و ملا به و زم و بزم حاضر می ماند و همیشه کارهای شایسته و نمایان از و معرض ظهور
 می آید و بهده های خنده و صلحت بایسته صبر فراز و پستازی گرد و شاعر هم بوده است و دوقه خلص
 داشت در سه چهار جلوس عرض آستینانی مطابق سند بکبرار و سند بحری نه منصب پادشاهی
رسیده دعوت جی را یک احابت گفت ما مشیر جمع شور فرمان قوله
آچه و ماب ما مشیر آه ای هر چه گفتگو و تحویر در ماب ارسال فرامین شایان طرقت
 ایران و توران نوشته بودند ملاقات من هم در من حاکمان تجیر کردند و دم اگر چه
 در عمارت و لفظ اندکی شادوست داشت اما در معنی یکی بود و با یک فرق داشت تفسیر

« قشربخ نام که حاجیها در آن تحریر یافته است »

دانستی است که این نامه از ظهور فتح دکن که ما تمام طایمان و داده بود در نام اظهار مسرت است. هست و در نامه متبرع راه ای شکر چمن حقیقه طایمان او تمام مانده. « کبر سگرت » مراد از آن فتح دکن « و صبیح و شرب » « باکس و کس » « تولد اگر چه جمعی آمده بی اگر چه جمعی خود پسند آن احمق و نادان و قبح اس فتح را از انعام دیگران نهیب داده و پادشاه مهمله که این مهم از دست دیگران سرایم گرفت « تولد چرا برده آمده است چنانچه او را پادشاه قسود و طبیعی مردمان نمی گم و خود را با بعضی و دل شمارا که در دل ظهور نردیدی خود مملوک شده است آید و در اصطراط ابرام و قتل له و دل حرف داد و در من سینه مطوعه هر گه است ش « تولد نثار مردگان آمده « درین قول بعد نصف قرار لفظ مانده در من سینه مطوعه هر گه است ش « باید دانست یعنی به قرار پادشاه با نصرا بل قرار داده هر دگام تولد که مراد وی انصاف آمده « ای آفرینش طای و حلقه منبالی خود را که هم چمن بر آمد که در ادنی می شمار و مسرعه کامل و حاکم ستمگر گردانده نگاهداری طبع زود در نه شود و ماند که در حد اعوانه در من فتح سناش خود نموده آتی و فساد می بر پاکد « تولد انچه به آمده « ای شکر که کار کمال عجب شمراد علی در میانه و درستی پس داده ای یعنی پس خود را الهوری در دست می کشد « تولد و آنچه از قسم شکایت آمده یعنی اگر گاهی از آنچه شکایت شامی به رسم آن شکایت میان طریت من و طریت شما است و اگر طریت پادشاه طریت دیگر و طبیعت من با طبیعت شما بسیار موافق دارد و بدلیل آنکه می بینم که طبیعت من زیادتر از طریت با ما سنی و از طبیعت شما مائل است « تولد و آرا در وقت آمده « ای باید که آن شکایت مراد و وقت بفرم کرد و است و معاملات دیوی بخواند تا که همان ملائمه شکایت در میان طریت من و طبیعت شما همگسار و

« قشربخ نامه که حاجیها در آن تحریر گشته است »

این مادر اینست نوی در ساج و متدائی که در مع شسته خانیان از آن میوه گردود آن
شبهه این است که مردمان قندهار نگیز خانیان گفته بودند که شیح ابوالفضل دست یازد شاه
دست و عیبت و مدی شکار دهوی که * تولد شاه اوله آلودی حوالم آه * یعنی می حوالم که شاهان ظهور
و اندازد باشد که اگر هر ادکس در حق شخصی گوید که آن شخص در بی بدی شفاست بخور
حقیقت احراز که احتمالی صدق و کذب حقیقت است و در یامه اعتبار و قول آنان در نهی و
بطرف عیبت و دشمنی آنها دل نه اندود متن سوخ مطوعه قبل لفظ اخبار لفظ و اقمه بجای و عیبت
نطق طبع شده و فیه باید نوشت * تولد و مرتبه که صدق آن مطوعه است آه ای در صورت
بدی و دماه بین آن یکی بنایه توب و در آمده باشد کند آن می خدا را داسنه روح و
خاطر خود راه بداند و خوش باشد و نگاه مقربانای فراخی حوصله خود که لازم برزگی و گرمی است
آرا خیال کرد و شاهان باشد * تولد کیف * ای مرتبه بر یک قول هر ادکس بر مدی یکی
اعتقاد و انشاید پس بسیار زنت و خلاف عقل و نقل است که دماه بین شخصی بسمان
بهوده گوئی دور وئی یا صرف جانی که دیاداران از آن حالتی نمانند خاطر شامهم رسد
* تولد و اگر حرت و دشت آه * یعنی اگر کسی سخت بر گرام آرا استی نه اند و لفظ از بعد لفظ
و دشت در متن سوخ مطوعه زاید طبع شده * تولد و آنچه زعم آه * یعنی چیزی که بجان شخصی
مصلحت و جرح او باشد و آنرا بطرز نامحان بد و شستی از آنکه پس اگر از دوشی او در بچیده
تولد و تا دوز که ملاقات گوید یکبارگی نماند خوش آمد گویان ظهوری و رواج یام که باز در استان را
حای نمی نماند * تولد دیگر عزیز من آه * ای دیگر اینکه عزیز است که یک دکن گرفته
شود لفظ اماس که در دادش سپاهیان درونی را که فرما شوند * تولد و یامه و کرانه آه *
ای در صورتیکه به و کران خود را به محض بی التفاتی و یام صرف التفات آشنا کردن بها است
پس بایکگاهها بیک طریق آشنائی کردن بطریق اولی میا خواهد بود پس باید که وقت التفات
التفات عملی در آید و وقت بی التفاتی بی التفاتی ظهور رسد و حرت یادر لفظ آشنائی و

و در نسبت و تیز کند نفس سر کیس و درید الین عطر در حلاف نفس اماره در دل
من می گدرد و بقدرین مرده و دو سب و یک شود حال پوسته او در قمر با خدای تعالی بی
مانده و با خدای تعالی خوب شود. قول مرزا مارحم و کوزه آه * یعنی مرزا مارحم چو
شراب مرگانی در خم و گلابی و دگر زده کرده اند یعنی با حلاوت و حالات و نزول خا و ناس
مرامند و خدای و مار با پیش من مریع و نو اند مرگ ظاهر کرده اما محب است که هنوز هم چو
شراب تلخی مراحس که چو نایت از محبت و یا و مرزا مرگ است مرده و به سحر مطبوعه لفظ باخ
و در اول مریع زان منع شده * قول و مرگه دل چران آه * ای هرگاه نظرت چو در استیاق
بد پایانه بر دست تکمیل نفس وجود و در مائل نظرت ترک و پایی نیم طبیعت تیز خود را که
دو هوا و دوس مستحق است باین نیت خوشحالی سازم * قول آفرین آه * ای هرگاه
بید اینس که عده ترین اشیا است تا و سر تو شد پس تو ما بدر و ما بگان از ان به متع
مشو یعنی سبب به احوال هوا و دوس تو از حلفت و و متع مساوی که طبیعت و بید اینش
و در احوال و جمیل حسانت گای گردان * قول اگر چه مجله آه * ای اگر چه سبیل احوال
میدانم که از مریع حق و در تعلقات و آلام جسمی را مانع مریع نشین و دوستی نفس خود
نداشته سخنان خود را مسخر و بهودی و قلاح حلاوت و صلاح نفس خود چو خواهند داشت لیکن
کثرت محبت من طایب تفصیل تمام آن سخنان است و بعد لفظ جسمی لفظ را در مریع
مطبوعه در و گذشت شده باید نوشت فقط

عاشق خود آدم * آن اشاره نظریه یا همان است که یعقوبی و دیگران عاشق خود است
 و در بین سحر مطهر عقل لطیف دارد و او را بد طبع شده * قوله از عالم طیب آه * ای او
 مقیمای طبیعت که از این پس و در آرد ام محبت آنکه هر چه طیب است ظهور آن لابد است
 پس آرد و در این بیجا است و در میان سازم از من بد خواه تا بر آنکه در حلقه و آرد تصور
 من تصور می نماید که در از من سازم از من بد خواه را آید و سر و میر معنی ستر و از است
قوله میره طیب آه * ای بقی ملک و بی بر و طبیعت شایسته آنکه قاضی نماید تا چشم از من
 رسد * نار که ای بسجده است اندیش بشود و ملک شمایین
 ظهور آرد و گلی گفته * قوله یار کشادم آه * ای یار باز بیا و بعد نظرت دوستی آید
 که در مرص فایات و عروبه مبتلا بد (بنا خوشم) * قوله و ال و ال و بی آتش بآید * قوله با کسی را
 گوید ای ای که با من می شود و این جا اشاره از آن آه از وی بلخ آرد و از وی بلخ که
 حاضرت از بصیرت است دم * قوله و آه خوشام آه * قوله و آنکه که در از وی آتش
 طلب کید آن میره پس است لکن شکر خلق است و او در می کند پس آن بصیرت من مثل
 دایره ای بلخ است که برای مدح مرص عورت پس بسیار مفید و خوش و خاطر آردی همچو
 شکر است که در هر خوش میا است و در این هیچ فایده دارد * قوله از من صبح آه * قوله ای و این صبح
 که در ما و شاموش و میت هستم مانس بیت سار مست می شوم * قوله هم آه * قوله و است
 که دست و پا سیاه است که چون می خواهند که کثرت جری بیان کند آفتاب علی را
 که ماسک آن جرم باشد که در می کند چون هم و بیایا که این خاطر از آن کثرت شراب
 سرور است و این هر دو لطیف ماسک باشد هم دارد * قوله آن یکی آست آه *
 ای و در شخصی امید عده و تعاضا گرفته و آن دیگری ذلت عده و کو تو ای و ای شده
 و این آن می کند پس هر کس بجان خویش حلی دارد * قوله شسته این دو هم * ای
 دوق وی و دوشوق ارد و من شام اگر مینارد و نظرت از قام هر جریت سر گرم مایه فقط

س ۱۰۰ - شرح تفسیر صحیح باهیه که مستند لسانی بحریر یافته ابو دحان آده

و اینست که این نام مشایخ و عوالم شریعت خود در حالت ضعف مشرط اظهار خواندیم
 در بیان بیماری آن و هو و دمار اقام فرمود قول اول از دحان عش آه ای ایز و تعالی نکست
 آیه بگو آثار نبوت بیدارند و نهجت نبوت از آلی تم و بطرف عبادت او تعالی مائل شوم مرا که گمان
 اکثر مردم باین که این دنیا باده لایق دور کردن هست مدت سه ماه و چند روز ماسته ادریس
 مثل بر و فست قه باز در حالت لایق آوری و در بطرف و دور کردن مادی من و دادن قوت
 است و امید که این ماذ گشت از عالم ایستنی مرا حاجت بر آید است یا قس و موح
 راه را است و موی شو و و لفظ کثری در زمین اسم مطوع حرکت ثانی مثله عطف طبع است به حرکت
 سپس جمله ای نوشته شد قول اول از احوال که آه ای از احوال که نکست و نهجت مریض و شدت بیماری
 مبعوث و دحانسی لاجمده هرگز من قریب الیقین بود و خاطر انبیا ماسات و اسو و اب دیوی بود
 و روح و تحقیق بعضی امور صحت آخرت که در زمان صحت به مطالعه کتب اخلاق معلوم شده بود و
 در صحت و جوی آن هزاران زحمت کشیده حال اعلم الیقین همان نفس اسود کمال یافته ام سار ان
 معلوم می شود که این ماذ گشت از عالم مرگ موجب حصول بهشت و نعم آن شود عالم کون
 دنیا قول دوم چون نکامه در میان بهشت آه ای چون در میان ما و شمار مومات عربیه
 مثل ارسال و مثل و ربائل بیست و ملاقات روحانی لطیف کمال است بنا اینی خواستم
 که حال این ماثوالی که مرا بسبب بیماری لاجمده شکانویسم قول اول آثار الهیه بین آه یعنی
 اثر و نشان و یادگار مردمان قدیم که پای مذرمومات بودند و باید دانست که بحای لفظ اثر
 لفظ آثار حضرت کمالی میباشد خواهند که در مردمان قدیم آورده قول اول امره ادخا اش
 او که این جمله دل از حمد خواص عظیم واقع شده یعنی خواستار او اعظم از این تحریر شده فقط

و شرح تفسیر صحیح باهیه که مستند لسانی بحریر یافته ابو دحان آده

این ماذ است شمس اظهار بهشت و مصلحت سبب مشیدن به تخریج قدماز و غیره و مزخمت

در عجب و محسوس جانان نظر سحر قهر و مهره و جواب مادر جانان که مشعر زنده می بود
 و دل که سلایمی و دار آه * ای دات پادشاه سالهای دور آماوی عشیده حرامه و درگاه
 باد و دین متراع لطف سال و دین سحر مخلوقه مکر شده یکی و انکاف مادم بود * قوله بطر نحسین
 و احسان در آه * ای مادر و الاصلوی الخلاع و توقع فتح منه در بطر نحسین شاه در آه * آه
 جمع صبی برگرده * قوله امسال سال کل * ای امسال سال دولت و عزت است
 * قوله ادا ان مادر آه * ای اراکا که امدت پیدایش سالان گاهای مردمان یک
 بیت خوب ترین و در صورت اتمام مادمه است پس اگر آن یک دست و صاحب اخلاق را
 چنین فهمید و نماید چه خوب لکن مرا که مرگنج فی شمار مطالب عالیه قدرت با همه ام و چنین مقاصد
 مشعره کی حرسدی می شود و مای لطف حرسدی * و من سحر مخلوقه دروگه اشت مشهاده قوله نوشت
با سیم * نام مرضی است که صاحب آن هر چند آن خود دشمنی دفع شود * قوله می گویم
 که ضعیف من آه * ای می گویم که طاعت من و یا سوداگر من که عمارت اربابان طبع است
 خوش شده اس گاه شکر و اجتر شمرده بیکه اس قوله عالی من باشا یک سکنی اریدی
 بی اختیاری می گوید * قوله * و زن بهم من * قوله * کما * کافی * قوله * اردخان عش آه *
 این قسم جدا اگر من بفتح قهر دار که از منی و کوشش شما ظهور رسیده شاد و حرم نوم شما را
 بشاحه ماشم در اراکا ار شما ظهور کارهای کل و عظم سنتن است * قوله * امد که حمزه
 آه * ای امد که خور آه * قوله * امد که خور آه * قوله * امد که خور آه *
 ارا ان دین مرصه مدامه ار شده ار سماع صر خود و امد * قوله * اگر بسار مشتاق باشد *
 یعنی اگر بسار صحتگی خود در مادمه کرم حراسان و مره بسار مشتاق باشد تمام ار
 در سحر آن عامل بوده عرائض منقص حرم بدوش حراسان در نگاه ملای امدان داده
 و دوسان را باغها را کارهای یاو کا میا * قوله * دولت حان را آه * ای
 دولت عارادوست مدامه * قوله * آه * قوله * آه * قوله * آه * قوله * آه *
 دولت عارادوست مدامه * قوله * آه * قوله * آه * قوله * آه * قوله * آه *

یک مرتبه نزدی شکار ده و او را دوست میدارم و یک مرتبه بهات فرط سخت او را شکار کرد
نهمین این است که او را دوست میدارم دعا می خوانم که قاهر و داری در و بیشتر باشد
و عفو و پاکو خدای او را دوست سازد و بداند که دولت جان از احسان شاه بخیر
است اول چاکر خان از عظم خان میرزا عزیز که کذب آشپای و دجل عقل و کار آگاهی را دادن
دولت و دنیا بیکه خواهر میرزا عزیز که کذبانی مان مسوگ گردید خان اعظم او را بخاری مان
صبر دمی نماید می گوید که اگر اراده مله و الهی و حای و حط است بدی حوایی این مرد و عزیز و ما
عرب بگرد پس از آن دولت خان ساهی و دانه رفعت خانان کارهای نمایان و عملهای
شایان بجای آمد و او در نبرد زمندی گجرات که خان ممدوج و جلندوی آن محط طحالی عزت
می یابد شریک عالم بوده و در مهم و یوزش تهنه و سیاق دکن خدمات پسیده او زبان زد
خلایق است و مستور است است که در خدمت خانان به مصعب براندی رسیده بود که
تسخیر مراده سلطان دانیال به رخت تمام او را ملازم خود داشته به مصعب و هزاره می نمایان
فرمود و بیکه شاه مراده سلطان دانیال از احمدگره ما دای تهنیت فتح اسر محصور سلطان
می آید دولت خان را ملک میرزا شاه رخ که پاسبانی آن مرزوم بودی گرد او و آخر مس جل
و بیج از جلوس و سس برادر و هم لخری مرض قو لوج در احمدگره سلطان سنی و رمی پیچ و در
تجاعت و هادوی بنگاه و بنگاه زمانه بوده است و در نهان روی و لبری او قبول عجبت و
غریب متقول است چنانچه یکی از آن آیه که زمانیکه شیخ ابوالفضل به ارالهام امورات و
معات دوکن شده کن رسید روزی دو مجلس حاکمان نشسته تقریباً گفت که شمشیر هندی
دراکتب می ویسد نماید اجم دولت خان آن کما به نهمین شمشیر کشیده گفت که تیغ هندی
این است اگر بر شمشیر دم ماورکی خان خانان و شمشیر گزفته بیرون آوردند
از آن شمشیر او را طلبد و در نبرد کشید و یک زیجر فیل و اخانی اذاده گفت که هرگز کما به
حاکم موده و غریب تمام بیکه بیکه مراده دانیال از خانان و تیغ خاطر هم رسانید از

ار اتصای حوالی سکی در رفتاری او ماسس مشش و اشاره کرده که وقتیکه حاکمان سلسله طوری
 پیاویرن کار تکرار بران پیر که مشرف در بای بنی است پائس میند چنانچه روزی این طور را
 با حاکمان ظاهر کرد و آنها قافله دش قانم ماند لکن دستار او از سرامند و پیراده روی توابع
 خود را حاسب دست حاکمان گرفت و در سبب نمود و گفت که در حالت نه شش چنان اتفاق شده
 دولت خان دست در آورده و دستار پیراده برداشته بر سران حاکمان داده که آن
 در آورده و قول بلا تیار آه ای ملا تیار اماند که در ورعش خود را دور دست نموده
 خود را در دواظتات امام اگر مایلین صلح کردن می تواند مانع یک نور آشتی که ام است
 تو که ملا شکی آه ای ملا شکی دست بجوم بدات خود در سردار دگاشکی این عیب
 در و بودی نادر و در مقرر گشتی فقط

ب تشریح نامه که کتبا بیا نای نگارش بلا و الله تعالی آه

دوستی است که اس ما را بپس منس نصاح و اندر زده و حوات با حاکمان که مشش
 شکوه و شکایت اهل زمانه و اسناد عای او سائل با محلات خود و بقول است که است
 کدام می سار عا کما د و قول اگر در فرستادن ماها آه پس شج در حوات با
 شکوه حاکمان می بوسد که در فرستادن با محلات طرف شکوه و فساد است پس میزود
 این توقف قصداً است و سبب آن توقف کثرت کارهای من است چنانچه میسر شده و آنچه
 ارسال کانیک هر کس و ماسس می که لید آرا قصداً ترک کرده ام اما از طرف من هرگز در
 لوازم حرو این عا نه بروگه است می شود و می شود و می شود و می شود و می شود و می شود
 لوازم حاکمت من است نه از عادات طبیعت من است که در میان قومهای و انفع می شود
 و قول چون و پیش من ساسم آه ای چون ظاهر محبت و محلی از خلاصا کاظم و حسدی آن وقت
 الله کاظم را در حالت نوشین حو طر بود و تفرقی شده سبب این آمد که در نگاهد آتش را در قایم
 دگالت از طرف شما سلسلی بر دو و دهانی من که مارتام حلو طر مشش بهاد است و الای شما شده بخوبی

ظاهر شود. تو که عزیزن آه نمی گوید ای عزیز من هندوستان را ما این دست این مارت بهر
 کس از سد بنگان پادشاهی که همراه همایون پادشاه در دگر گزند تو که عزت و حکایت آه
 ای کسی مردم کمی گوید از احاکم غنیمت جو کبیر دارد تو که سوار یک عظیم ماید گشت گوش
 انداخته کار برخلاف آن لازم است تو که آنچه در هر مارت دوستان آه ای در
 هر مقدمه شما آنچه دوستان ظاهری شما کردن می تواند من آن را بجای آورده از اعمال دوستی
 حقیقی خود قصد در آمد کار و سودی شما دارم تو که ایزدی دوستان ترکیب مطلوب
 ای دوستان ایزدی که معنی دوستان جو امر و بامروت است تو که چه روز و شب
 ای چند روز غنای خاطر داشتیم در آنکه آمد کی از دستان مردمی و جو امری دوستان خود بی از
 عادات آنان بر ویسم شود که مری می بر خاطر ادا کار شما هم این بیت مولوی روم را که کار
کنان فضا و قدر من یاد داده و اندر مایه تسکین شما سازد چو پرشکی طاعت تو که لیکن
پزشکی بودن بیمار آه ای هر چند می خواستم که حال عداوت دوستان کاشه شما تسکین دهم
 لیکن به قصد آن قول مشهور که دای الملیل علی فضل مریض ناقص است پزشکی بودن من بیمار
 بر خاطر مصیبت من دشواری آید بینی از احاکم من خود مقرر دادم تسکین دادن من شمارا چه منفید
 خواهد شد تو که یا آیه گرامی مانده آه ای در فکر نسلی شما و دم که مانده شما مشرور و عالم آمد و دل
 پریشان من دیگر شود می یافت تو که درین جز که محکم آه ای درین دم که متوسط مدی
 خانه ایت مرا انسان ده که که ام کس در آزار و مصیبت نیست تو که در جز آه
 ای در جز سر را حد او عیبه توان نمود به جز از سر حد توان کرد تو که هر چند میدام آه
 ای هر چند میدانم که بسبب تجربه و باند خویشگی خود از اقتصای طبیعت که آه و فغان است باز مانده
 در آسایش نرم و راحت و سمرت گذرانم لیکن نه آن مرتبه پیدا کرده ام که از دیدن
 گوماگون غم بیکهتانه ناختره گام صابر شوم و چاره آن کم هر حال تدبیر و مع غم و عالم و تردد و تنگ
 ما و شاییش شماست از بیرون به طلبند تو که و آنچه از تجربه آه ای آنچه از ترک و بکری

لوگرمی بوته اند اس حال لازم فطرت بلند است دکن درین روزها که انصاف مدوم
 ارسب و سلطان زمان سار حوش مغرب و سهوده گویان گرم و در فند و سا و اگر چندی دل باد
 قدمت و تنای خود شود در یک بهین است که سرکشتین قیام آن حوالش بر میسر شود
 که آنا آمدن شما از احوال و امور مسافرتی دائم فقط

در شرح دانه رکنه احوال و امور مسافرتی و در یادیه گزین آید *

باید دانست که این نامه در حاتم مادر است که تا همان منکوی ملکایت نوشته بود و قول
 کرد دل واهی آه بی اگر خود را دیر کرد و ام درین که از تو شکایت کنم و اما انصورت
 قوت مدانی که در هر حالت شکایت تو احم کرد * قول در پرده و دی آه ای اگر
 از تول من پرده و دی نوی شده از آن که با او خطا که تو کرده حکایت و نقل کردی * قول ام
 یک روزی آه بی اگر لک رو در ناراحتی صلب و بیوشی و نادانی بر منی جسم دانی
 پس در آن عظمت مرا ساس است که مرا کرده تو یک ملک عیب بگرم منی بزرگ این
 ارس خواهد شد بلکه مرا آن قدر در محروموشی ارس خواهد شد * قول ای چرخ بر من آه *
 منی ای عرس بر منی و انوگی و انوگی رماه که در حال خود داریم من نادانی آرا بچ قوت بیان کنم
 و ما که بوام گداز لایق گفتی و در غل و شامان نکردم و در خود را بر از شما پاشیده
ماشتهم * قول و در نگاه شما آه * منی هرگاه ما شوم خوشد کیده ما شوم چشم ما که را نهیم
 * قول چون اردی بهمال آه * ای چون از دینی منما را ما محب بساد و چشم ادب که از دیده
 است سارا من بود همین گفتار دل آورد و در مقدمه شما مردان در بار آتش کردم و ماد شده
 و امدها من حال شام چنان که دیدم بر قرآن داشتم که شما آدا احب است که زود خدمت
 شاه آئیم * کشت * و میگ * ارج پور * نام طائی * قول ای چرخ پور ما پیشان آه *
 ای چون ارج پور که سابق ارس در جایگیر شام ارج پور را و دو عزیز شهادت به اینست
 از احوال ما من شما بطرف می آید که ما ساس است آنست که ما ایام رسیدن شما بر صوره شاه

ایرج پور در شاهرخ مسلم باشد * قوله از آنجا که جریت آه * ای از آنجا که یهودی و جریت شما
 می خواهم راجه هر بنسب را که حال ملک دکن خوب میباشد بملازمت شما در سواد سر داشته باشند
 که بیان آن شما در تعلیم ندیدگر قس ملک دکن مرا واجب بودی کوتاه گردایدم زیرا که راجه
 موصوفت این حالات و امور از مردمان آنجا محلی میباشد از دور دریافت خواهند کرد * قوله
 و بشودن دیو افشای بیدلان آه * این حمد بر حمد نماید که فراخی حوصله مطلوب است
 ای مادر که فراخی حوصله خود به نشودن قصص یهودیه و مردمان و غیر هم نموده گارد محلی
 انعام می یابد و ملک دکن به قصص تصریف درمی آید فقط

۳۳
 به تشریح نامه که بحال ایشان تشریف یافته خاطر جمعیت آه *

ماید است که و فیکه در ملک دکن آثار مازنی خانان از حاد و اطاعت شایسته ظهور در
 یوسته سایر آن شبح این نامه بصحن صابج و اندوه زار قام نموده * قوله چون گویم که دوستان آه *
 شاید دانست که چونکه مالا خانان و احرار و دوستان نوشته اند ایضا قبول پس گویم از این
 انکار نمی کند و می گوید که احرار و دوستان چون گویم که دوستان ماید آه زیرا که برای دعوی آنکه
 شما احرار و دوستان مس هسید وجود و دوستان ضرور و حال آنکه دوستان مفتوح و ادعای حلاصه اینکه
 شیخ می نماید که خاطر حقیقت پیرای مرا گرامی تر از بود فتح خانان مطلق نیست * قوله از آنجا
 که آه * ای از آنجا که نظر من یک نبی و احوال ستوده شما نظر من می افتد تصور فتح بسیار
 بسیار دان نمی شوم و از آن مشام در یافتن من واقف اسرار و امورات حنان
 بوی دولت و انانیتش می آید و نظای قس لفظ زده در من سمع مطبوعه فرو گذاشته اند مرا
 در متن ماید نوشت * قوله که الله تعالی آه * یعنی الله تعالی چنانچه شمار این تو فیه کرامت
 فرموده که در وقت شادمانی جنس و دانش خود کای می داند امید که هم چنان دور و
 ظهور حادثه بیشتر شما خوش کن خاطر خود داشته بنابر بحث که می خوان است باشد یعنی مواره
 خوش و حرام باشد * قوله از آنجا که و ان آه * یعنی هرگاه از تحریر طیب محازی حادق که

کمی تقصیر الایجاب حقیقی دارد و دای نیج شیرین معلوم می شود از کجیم حقیقی یک حد است
 دارد و نیج که عبارت از ردول حوادث است از منته بنگو به کمتر تصور توان کرد پس
 دارد و نیج از اولی عطف و مشتمل بر مضمده قول و آنکه سارگی آه ای آنکه
 گمده از احصاء سکوت و دمتد مات مردمان از سر و گویا شمس است آن است که سیلان
 برایش ماده مستمن را درین حال کو که در مود و پس را با چادر از من نکم ضرر ادا داد
 قول در جواب منقصات آه یعنی در جواب فراسس مستبوی ناخوشی شایع برای چه
 اعتقد را اظهار حس و دلال خود می کند و برای چه اینقدر کسی در ارمی کند و چرا کمالات گوی اصلاص
 خود دگر احده مثال با عیان اطراف که شناسای مزاج تا دشت رسیدگی می کند قول در
 دو مسده آه یعنی دل من از دل احسانی و دل پر دانی شهادت آورده قول ترا که تقصیر شده
 آه ای میرا که از من تقصیر شده چیزی دیگر در نگاه تو مسده قول تو نیست نهان آه
 آئی محض شالی احضار مراد و گنگو آورد دور من منمرد و مستغرق و تمذیبای خیرت را کمی
 حال گنگوی مخلوقات است قول همه مل آه ای چون در سنی و خود و عدم گاه های
 عالم بر دو جانب است پس من زیاده گو معرود در کار هیچ احتیاج دارم یعنی محض
 وجود منظر ام پس ضرورت بهم مناسب حال ماست فقط

تشریح نامه که حالتها آن تشریح یافته ظاهر هوش آید

این ماده ایست که مشی معلوم و خود عدم اظهار شوق خود و مضمین اظهار شکوه و شکایت است
 کم تو حی حاکمان رست خود در مود مقالات ظاهر و محاکات صوری مراد
 از آن ماده حسن معوی احلاص و لی اقتضای لطف صوری خوشایند و عماریت
 آرائی قول خاطر پوشیدار قرص آه ای خاطر پوشیدار من بنگو به احازت فرما که قصه
 مش خود را که در بها حرت شمار می رسد در نامه که احلاص و لی و محبت معوی آن را
 از دارالاهک منقصات خود که عبارت از اکتساب ملاقات روحانی و خروج و فرج ماکردن

در بماند تست ثابری است ابراج نموده است الامام یحییٰ زبیرا که اگر همان قصه پنهان خود را نزدش قریب
صدق است و درین صورت راه خلاف زمانه که دور و بی کار است رفته باشیم و اگر هر چه
دیر می کشیم کتاب است قطع نظر از آنکه در مجمع رموز ذالعیلامه اعلیٰ که عبارت از غایب و ایما
است غفلت خود را بی عزت و بی حرمت ساخته نام بزرگ زاده اصالت مستحق خود را که مراد
از آن شخص ناطقه و روح است مانع و مطیع و یار کرده باشیم پس در اظهار تیش و دو قناعت
صریح خود است سایر آن حاضرین اجازت تحریر آن نمی دهد و خود که بمحله آگاه است یعنی
ام که اگر دل شما حسب عادت خود خوان صحت ظاهری من شده بود و مادام که حصول رحمت
مطالب نموده ام از آن چه شکایت کنم لیکن بی اختیار بر صر خود مدح کرده ام که مادام که
را و ای شوق بچو به سکت ام و قول و اگر جایز آمده است یعنی اگر حدیثی است که بر اطلب
نفرمودن شما مخالفش اول که عبارت از صدق محبت مذکور بالا است بوده یعنی اگر کسی
طلب نفرمودن شما صدق محبت که نزد آن بفارفت و وصول یکن است بابت مالک است
آن زنجیر گلی حاضر شما باشد پس در بی فهمی خود که شمار انا این زمان دوست حقیقی خود فهمیده
بودم هم خود خود را احباب بکنده ام و هم بخواب کرده شده دیگران و اگر مخالف قسم
مانی که تغییر از آن بگذر مذکور بالا توان کرد بوده یعنی شما که طلب نفرمودید اگر کسی آن
صدق محبت شما که بخش آن ملاقات و تمایز بر ارامت است پس درین صورت
و در طلب نفرمودن هم شده مدح اید و هم من محمود ام

و تشریح نامه که بخانیان مرقوم گشته سابق آه

این نامه بابت بشیر اظهار محبت و مهرت است و در نامه خانان مع ابراقیم دیگر حالات
مردمان زمانه و تفریباتی یا آه یعنی ای ساقی بیا و شراب آور زیرا که یار از رخ پرده
برداشت پس این وقت شادی و بهجت است و چراغ طویان باز روشن شد
پس ای که معشوق چهره خود که مثل آفتاب است و نمود و مراد از یار این خانان

حاذان . تو که آن بی باده را در ده نیک معنی * ای آن آشپز نیک می و نه آگاه از
 حقیقت راه نیک معنی * تو که امشب از سواد آه * ای وقت ملاقات امشب از
 دیک و طربشانی شاکرانی جسم و در عهدگی مائل شامناویم شده بود هر چند میداستم که آن
 مکرانی و قهر مایه یک پر هنر حسامی و تملی اردو یاقت و درستی مصالی ناس زمان دور
 شده ما شایسته احدًا لِمَرَّ اِیْم الطَّافِرَةِ ای هستی ادای مرا هم غامری که حمارت از
 مار پرسی است روشن اس و در بجه ایداده خود شادان کی شاکر دیدم فقط
 * در شرح نامه که نصایحان فیض در یاد سه الله تعالی آه *

اس مار است منحصراً استماعی از سال نجات و قتی که عالمیان سب و عیش خاطر خود حقا
 و کثات موقوف نموده و در تحریر یافته * تو که از بی ملاحظه گهای سرگشته * ای اله تعالی از ظلم و
 ستم معشوقه شمار انگیزد او و نامتناوب طبع خود و شورش از ای عاشقان مگر دید و سن
 خود مملو از نظایر مان حرف بن دو گد است شده مالدوست * در مدحت * منش
 یک بحث و صاحب اقبال * تو که اساطیر کامل آه * ای اساطیر کامل و بی پروائی بسیار که مراد
 و شش خطوط شماع و مملو طبع من که باور منتهی اقام خطوط شماع و شده مراد
 و اویش سوده خطوط لبی سرگرم ساخته * تو که مجبور است اد آه * شیخ به سب
 خود میلامی گوید که اراجا که شخصی بی استنداد و مالیات و ادماں کونه خودت بریده
 و پای شکسته مالد بس خود را می گوید که سوده و مخروش و ماحوشی هم آغوش من فقط
 * در شرح نامه که نصایحان مرقوم گشته الله تعالی مرقوم آه *

داسنی است که اس مار و قتی تحریر یافته که عالمیان طرف دکی همراه شاهزاده و دوار
 شاهزاده و عره آرد و ده شده اراده سعادت و آمدن دار اساطیر داشت بس شیخ
 این خلاصت تألیف و سازگاری ادبی و بس * تو که حرف دوستی سپری کرد * ای امریکه
 ملهم دوستی است از طرف سبب بیان مگر دو * تو که ای عز آه * شیخ از سبب آعار اظهار

مهتمات بدوستی می کند و می گوید که آدمی زاده ارگهان قاصد خود و بسبب پیوسته گوئی و
 و علاقه بدین سخن سازان ناگه و بی غم و بخت دیدن بد کاخی خانه خلایق و مشهودن داستانهای
 دروایگان که حقیقت بهم امتیاز مردمان بایسب یک آخری خود به یکسان مشاهدت پیدا کرده ام
 به خیالات جمیع که مراد از این بهتر و خرد و دنیا و دین و احوالی از حکم آقایان است در وی شود
 بسبب مناسب که درین وقت تامل و تشکر کثیر حقیقت قبول و خواری حال سابق خود که حاصل
 از ملازمت پادشاه بود و عزت و حرمت زمانه حال خود که بخت بد موسی مددگان شاه حاصل
 نموده ام در یافته اگر بگردی گردیدن از خیالات مذکوره یا بد بسیار بهتر پس اگر این امور را ملحوظ
 ساخته از عزم خود درنگ ده مناسب است که در گروه که قریب حای فرد و کش شاد واقع است
 توقف نمودن بهر اید دولت خود شرم ده * قول خود از میرگی آه * ای من خود از بغیر و
 ندل حال مردمان زمانه افتد روح دارم که قلم به تحریر آن یاوری توان کرد ما وجود آنکه حرف
 خیالی گردآوری و خبرگیری عاجز و محتاج بار تعالی بعهده وزارت بر دو شش دارم و فائده
 به نیت درستی امور حاضر آن تعالی بدین اختیار کرده ام و نه هم جو دیگران هواد حرص در زمره
 دنیا داران و آمده ام * قول اگر چه میدانم آه * ای اگر چه میدانم که هر قدر که زمانه اشکلات
 و تیرات و کارهای عجیب و در پیش دارم دینی دایم مابین همه به تکلف و به زور و حرف می میرایم
 و کی مصلحت آمیزی گویم زیرا که شمار او را بدین ماه که حشرات از همان خیالات مذکوره
 است می بینم و در پیش سحر مملو فعل نظر اگر در گذشت شده ناید نوشت * قول
 بهر حال اگر زمانه آه * ای بهر طور اگر زمانه از گذشته خود امان دهد و موافقت کند بدون تکلیف
 سفر و مشقت تلاش از فکر و تلاش اول سالان مقصود دیده ام پس مابین لحظاتی تواند شد که
 تو بین سرزنش و ملامت نفس اماره خود از حجاب خدا یافته مر شاه راه امور بیکه کردن آن
 درخ و صرد را بسبب مثل امور است حسیه داشته ایم و گرنه شاید وی زین که ملائکه و
 ادراک داستانهای احیاء را محسوس نه مقتضای سعادتی ذاتی من چاره گری نفس بداندینس من

و دین مثل شاد و میاں روح آید چنان در گنجی و حلقه در رسیدن نوح و جبره و مار و نماید
پس ما اند که ام شخص بر غم و کرا و غم کیم * تولد و توقع کم آزاری آه ای توقع کم
 آزاری از مردمان بزمی در سیم نیست بلکه از دیدن اید که خلافت طبع خود از آه و محیده
 شوم اما اگر هر یک این خلاف طبع که از مردمان زمانه می بینم اگر از شاهی بینم ما و خود اینک یقین
 می دایم که این روح و خلافت طبع که در نسبت من ظاهر شده و قصاص و نقد بر الهی است
 و شمار اصلاً در آن دمل نیست تمام از شما آزرده و رنجیده می شوم و درین اصطرا و ناس
 خود در ناید و بتکس کافی می شوم و سس می آیم * تولد و آن دعوی های پشیم آه
 باید دانست که با کسانان اکثر وقت تجرد و انزوا گویه استینی شیخ را برای
 مدارا حالت در امور است خود تخریب و ترغیب می نمود و شیخ عذر جفندی سببگی خود در
 امورات و بیاد ریش آورده و دل می کرد و اید که بسیار ظاهری بود پس شیخ باین قول
 این معنی را با کسانان یاد می داد و می گوید که از شما چشم داشت است که مقتضای
حادث قدیم خودی شود بین من مبارکه بکنند و کاری بین یارند * تولد آن چنان که
دکاشته آه * ای آنچه مدون ایجازت من تغییر جایگزین و غیره کرده دکاشته اند و مقابل آن
 بشما چه ملاست باید کرد * تولد و آنکه در ایرای ذمه آه * ای آنکه ایرای دمه خود بمقدمه
 وقوع هر ج و مزاج در فوج کشی نظر من خیم و جوه مقبول نوشته اید فی الحقیقت سنی همان
 است که نوشته اید لیکن ازین ایرای شما چه بود زیرا که فعل شما با قول شما موافقت ندارد
 * پوست بر مان پور * منصل بر مان پور * تولد و موجب طلب ایشان آه * ای کسان
 شکرشاهی موجب طلب شما نظرت شکر شمار نقد چنانچه نوشته شما که سابق ازین نزد من فرستاده
 اند حاضر است و تقبل مردم و اعطیه نوشته فرستاده اید و ذرا آن نوشته اید که همه درین
 جهت شیریک من بودند و الا از من تنها چه آید و چه خرد * کاشه که آه * نام مقابله است * آزادی
 سختی * در آرد * آمد و شد خلق سنائی * تولد چون در نه که آه * ای خود شما

وسته آید که چون در شاه که نه لوح را در قفس سپاه شد و عزم بدین گیتی لوح شوی و بختی
 بیش گزشت ما چاره لوح را در شاه که نه غلغله خود آید آینه حاکم احمد گزیده و او
 ششم و در انبای راه و راه و مردم لوح من و در میان آمدن موجود شدن این مردم چون
 حواء همراه داشتیم حواسم که بهین مردم پیش روم و در عین حقه نمایم چون امراد شاه و در نام
 مهابت جنگ و سر و شمشیر و شادمان مابقی در پی رسیدن اران غرمت مار آمد و حواظر متد
 شاهزاده و اگر حواظش نوتف در جنگ داشت مقدم داشتیم و تیره مهابت شاه و شادمانه
 خوش و دی شاهزاده که روداد آید که آوازه یغیر و انشا و شکر در میان آمد و مردم لوح را
 در ای و در مهابت شکر و بسیار روی داد و کای تفرقه در سن سکه موقوفه طبع شده ظاهر اعطاست
 بفرمایند نوشت حاکم صاحب جمع حاکمه خاصه و ساجده از حری و در اصل حاج معنی و معنی و مالک
 مخصوص و ملک که حاکم شود قول و آید که نوشته اند که کلمات شاهزاده آید ای آید که نوشته اند
 که حاکم شاهزاده عاقله و بسیارم به یک آمد این معلوم من شده پس مناسب است
 که اول اطلاع از آن دهند که آن خبر و در حال شاهزاده هست یا نیست و بعد از آن که در آن
 آنچه خبر و در حال شاهزاده است شود و اساس ماس مشورتی هم نماید نمود قول که خبر کردی آید
 ای بیمه کردی و لایق تمدن بسیار چیز آمد آید در وقت مناسب و آید راه فهمدگی خواهد شد
ای احدی ای از قسم سپاهی است که در حال خود شسته شاهزاده و در ویران طرف مادر شاه
 می خورد و وقت مهم و ضرورت قول و سه اول و مختل و عذر هر جا که می رود و در حصول
 معهود و اگر حاکم کنی که و در می میزد قول و عجب تر آید آید ای عجب تر آید که سزا
 داشته اند که در حقیقت فرستادن احدی نظیر شهر محبت آوردن یلدار و غیره داده و در
 خارج مایم شده که برای آوردن اسیران زندان فرستاده اند پس اگر محبت گزین و آوردن
 اسیران آن فکر و ده خود به لایق و در قول و اگر محبت احمد گزیده است ای اگر محبت
 اسیران محبت کشایش احمد گزیده است سابق خبر و مناسب بود حالا که این امر است

اصل شده که تجرب بی چرا * قول راست به و لخواه آید * فغور طبعی گوید که درست
به و لخواه شمس احام خواهد یافت و برای همین کار حایگر حوائج ماد شاه موجود است
زودتر درین حال آید و این کار حقیق را که برای آن وقت اند از پیش برده * قول و اگر من
نامم آه * یعنی اگر کای شمس در احام باشم خود بوقت من مالا این تا بنگی سامان آنجا
سم تان بود و الخواه الاحسن که چنین است تا بنگی سامان آحامی تواند نمود * قول
آنکه تا رسیدن رایات ظفر آه * ای آنکه تا رسیدن ماد سید ماد شاه درین حال عالی و پروانه
مسلم داشت همه های منفوضه و پروانه مسلم داشت طامات مقرره و از مردمان فرستاده اند
من مسنون شده م زیرا که همه عهد و داران مالعین مردود و مستکبر بودند حالا لوحی حاضر جمعی آنها
ظهور رسید * قول آنچه در باب ماز کشیدن قره چند آه * ای آنچه ظهور عادت قدیم
خود در باب ار قام قره چند شخص لصاح و مواظبت داشته اند از آنکه این معنی یاد
از خلف قدیم و عادت سقیم شما داده طبیعت من فرهی و حتمی یافتن ای برادر جلال نمود
از دوستی گذشته ایم و بسبب پیری و صفت نزدیک با امیدی و یاس سیر و گنگشت می نمود
مثل مشهور است پیر خود را ماده شفا عفت کمر خواهد کرد مالعین هنگی نگار و کمر در نوع خود
می رود برای ایکه ماری اگر درین آشوب و فته گاه گیتی از بنگو ماز رگان ماشم حسبت است
* دل دیر سحان * تسرب کب مقلوب ای سحان دل آویز * و آنکه در باب استحکام
مواد آه * دایستی است که در میان خانما و شیخ ناجاتی و شکر نهی بود و خانما در حلا
خود سحان دل آویز ماده صفائی و نوع آن که دوست خیر مردود سختی و جواب آن
می بویسد که هرگاه حیاتی استحکام محنت و خیال شما ماث و آن نحوی شود از ان بهر حصو صا
بامش می که چنین و رخنان است * قول حاصه که جر حش آه * یعنی حصو صا مالعین
که عنا شانی که ر من بود از میان رافتا در یوقت لظریق اولی صفائی طریق
مراسب است * قول دیر ترک آه * کاست دربین زاید است چون در فرا ترک

در ترک که حضرت درین درازتر مقصود است * قول در میان که * یعنی سال که
 * قول حالا مردمان دو دل آمده * ای مردمان خوش مرد داده و مرا دوگان دار بسی ای
 طبع حال آن که لغت مرد دوگان دار * قول در س دست که اس حال ده ام * آه * ای
 در دست * دست شاه هر قدر که همه گی حاصل مرد ده ام آه اگر م در صفت شوم و
 در صورت رخصت من تغیر و ند لی حسب و لخواه شامی شود و مردم ملا رم شاپر اگر ده
 خواهد شد و مامد سود ی و زنی سر گرمی و محت خواهد بود * قول بها بسم حال آه *
 ای چون بها بها تر خواهد حال خود و دو بر اگر گی مردم و صلح شدن و حاکم در گاه و شد ام
و روح بد اش م و ند تحقیق به شوت و سد که رفتن مردم از پس تیر شوم شمار میان آمده بود
 * قول و آیم طلب خواه آه * ای آیم طلب خواه پسر کار ده شما ام حالی صاد ر شد بود
 از ای که لتر سند دل یکی از س خواه و دو او بر مادی شکر یکه بر دس است بیتور و دیده ا
در شستن من او خو یکه دم * قول اکنون آه * ای مالعن تا آمدن شاه بر اده و جیره مانا
آیم س خود ملاقات شما بوده ما بظرف رخصت شوم و بسی خواه م کور به مرا ب

اول شبین مردمان که فقط

تشریح نامه گفته جان من مرقوم گذشته ایرد توانا آید *

* قول مرا خواه حقیقی * اس حاضر دار ان شخ * قول بگر الی عظم آه * ای انرا بسیار
دارم در آیم امرا ان شما و حاضر شما که ما است * قول کم وقتی ما آه هر ای اگر اوقات
مادی شامی که و دو آ و کم است که و یاد شامی بگر و فقط

تشریح نامه گفته نامه عظم حال کو کذاتش انکارش یافته الله آید *

اس نامه است معرض مرد دست در ما م از سال رسن و دست نیل و میلوی بر صباح و
مواظط و معرض حال که و بظرف نوع انتقام کجرات و عمره * وقامت مدی * بیمال و بیمانه
 * معرض حس * حس حال و فارع السال دست * مقدمات حسن الاحزیه * مقدمات

و اسرار واقعی هتو کد سلسله محبت گسترده دارد آه ای از آنجا که شما ارسال و مبل
در سائل نمی کنید ازین جهت مرا خوش نمی آید که آمده ام من این راه ارسال نامحلت را
روان سازم که ساد این ارقام پس از فساد زمانه و زمان میان محمول و متصور بر اغراض
دیوی من شود و بیرون دیگر عدم پوشش نامحلت است آه چون من نصابت ایزدی آهنگ
آه ام که در سلسله پای سدان رسوم و در گار که مادل آلوده ار بعض و عداوت زمان
بر نگار از اظهار دوستی و محبت دارد من یک ساستم قول ما وجود آن است
ای همان سست ملازمت یک سرکار * ترکمان * بسم و عادت * مقیدان رسم و عادت
دیاوی * حکم عالی * حکم بادشاهی * عهد مقصود * مراود از ان این حاضرات و محبت
طرفین * قول خاطر خود را از مقدمات و پشت آیر آه * ای خاطر خود را از غمزی و ستایت
حوش دگوییان رنجیده ساخته در فرمان ررداری احکام بادشاهی که در باب وقوع مصالح
و موافقت میان ما و شما دجیره صادر است منی یکونماید * قول مصالح ظل الهی و مواعظ *
ای لصاح بادشاهی را وسیله دل عالی حوصله و دیده دور من خود مثله فرموده شکر ایزدی
بجا آمدن سیران و صاحبان سنگدل و شک ظریف شما که دیده آستان حره آغاز نمی
در رخ ظاهری بیفقه مدح و محراب شود * قول که در حلوات و حلوات آه * ای
مردم مهر مایه های یشاهی که پوشیده و ظاهر است شما معلوم من سه اگر گویم مضرع کو محط
که ما درم دارم و در متن سخن مطوعه این مضرع که جزای اگر واقع شده ما محاربت بشرایق
شده حاصله باید بوسه * قول که مزارح ادا شود * ای سدریج و نایب سخی ادا شود و وظایر
کاف درین غلط طبع شده * قول که بعد از مشورت جبرادیشان آه * ازین قول اجترار
می کند از مقاصد پوچ و نادرست که وایبان و مادامان مدح و مژدمی کسب یعنی مقاصد شایسته را
از احمد آمار عرض ننماید که اشاء الله بوجه احسن صورت احکام خواهد یافت * قول که دوم
آه که از ملازمان آه * دوین قول لفظ یکی بعد لفظ آنکه در متن سخن مطوعه فرو گذاشت شده

شده و عمر و راید نوشت ای دوم آنکه یکی از ملازمان را که راسی پیش می برداری و
 بکارگاری او یقین داشته باشد بحال تدبیر و حسن سلطه خود یا او آ بچنان قرار میدهد که
 امرین وانی آمرشش خوشه که همان خوشه خوش گنده دلهاست بشمار سایده باشد
 و مرا که درین وقت ماراد خوش آمد و رواج دارد و مناج راست گزاری سارگاسه
 و مار و اج است و صاحب دو نشان و امیران را از کثرت امور و بیادوی دست است
نمی چو شوی قدرت تلاش و جست و جوی راست گویان درست کردار نیست * قول
 و چه همه آه * ای که ام مفسد و ساد است که از اختلاج و نوم خوشه گویان ظاهری
 شود یعنی مفسد و ساد را آن موجود است * قول ای حر آه * یعنی ای حریز می گویم که امید
 و دوستی از من داشته باشد مگر خوشه اش من است که دشمنی که حرف تعمیر و جبال ماضی
 و دواز طرف من در دل و آید آرا در دل خود در آورده و دود و سانه خاطر خود را چو شش
 و شاد و سار مدقظ

۱۰
مقتدر بیخ نامده که عظم حق کرد که ناشنخیر یافتند و الا دیده آه *
 اس ما را ایست مسمی اظهار حال خود و حقیقت و مار و حیثیت پادشاه و جرحوایی خود
 به دست اعظم جان و مملوئی بر مصالح و مواظد و جواب نامه که خان مگر که مشرعیت دست و زبان
بی اعتنائی و بی پروائی خود که به دست شیخ طهور و است نوشته بود * قول که در جرحوایی آه *
 باید دانست که از طرف اعظم جان به دست شیخ سمحان ملام و امور اینکه خلاف دوستی
 بود سر زد شده و بعد از آن اعظم جان به کرده خود بشیطان پیشه و انسان بند رفتی
 کرده بود پس شیخ بحال آن درین خط میگوید که بایر و دانایست که بجا بید و مکام
 بی توحشی شما گرامی داشت درین حال مدامی و علوی مستم شامیر جرسدی ما ایم چرا که ما به
 است من که ارواح و حقیقت همه و فساد و مایه بیکو و ماتف استم طرف بود در بیان خود
 نیست * قول ما انسان آه * بی اگر و همه نیست من بود و زبان خود و بی انسان در آن

صورت در ایام این چنین امور خفیه که در جم و ش دی بودی . تو که در ادین دولت آمد
 قرین که خدمات آید ؟ درین قول بعد نظر ارجح کاف در متن سیمه مظهره سهوشه مایه پشت و بعد لفظ
 قرین کاف غلط عین شد و حکایت مایه کرد . دوبی به تشدید یا مسوب لظرف دیار ادران
دوبی سزاواران و یاروی . تو که حمل آرائی این شاه آید * ای اطهار حوی و اوصاف
 اولیای دولت پادشاه سزایم * تو که در حیا را استیگر دادم * ای مزاج باشت را از عدل
 و انصاف گردانیده بطرف فلم دستر مائل گردانیده . تو که بیکس چون درین کار آید * ای اگر چه
 پادشاه ما را احتیاج خیر خواهی ما مردمان بیست یکس چون درین اتحاد و انطاع حال ملازمان
 شاهان آرایش و تمیز و تبدیل از طرف خود می گیم و هر چه می گویم گویا آن دوست و امانت
هادیه دوست است سزاواران امید هست که این کار در دنیا بگذر آید * تو که بساده
لوحان مستحور آید * ای حاکمان و بی ملکان صاحب طبع و آفادگی علم دارندگان را بر انب
 چهارگاه اخلاص که عبادت از حاصل کردن دوستی و بیار کردن عبادت دینی ریاد است
 دین و سادگی کردن دل از اغراض دنیای است بر تفاوت آفادگی طایع و با جنگی مزاج
پرسنده کامیاب دینی و اخروی گردانده کسی و بصحبت خود و کسی را به بصحبت خود
تو که ناموحب نفس آید * ای ناموحب حکم خردندان من هم آرزو مند طیب چاره گیرانم
تو که خلاص خود را در بها که * ای کسی که خلاص خود را در بکر و فزیب که در حقیقت
بها کی است می اندیشند آنها اندیرش است و راه راست یابیده گردانم . تو که خیران
بکنس آید * ای خیران در صنایع و ادای الهی و مطمن و حاطر جمع از طرف هواد و حوص
 و خواهشهای تناسی . تو که چنین باشد آید * ای هرگاه شب و روز در اصلاح جاه
 خیر و امان پادشاه و غیرم سرگرم باشم * تو که هرگز در روز در دولت آید * ای هرگاه
 بالفعل در دولت پادشاهین مشغول شاکو و خدمات بسته بده و بیره و وزیر صمیمه و کار دانی از
 آنکه ملازمان شاهین سابقه آید و در نظر من باشد درین صورت بی شایسته دروغ و بیگفت

مطلق می کند اولاً نظر بر جمیع متناقضات خود و اکتفا بر خود بیان می کند و بعد از آن ابراد آن می کند پس
 شیخ قبول مرقوم ارقام می فرماید که بی اظهار تمسای و چایاوسی که اظهار تسلیم و رسم زمانیان است مرقوم
 بعضی از متنبهات مشغول می شوم * بقول نامه شکوه و آه * ای چون قره العین نامه شما
 متمسک شکوه در باب عدم ظهور نوحه و التماس شاهی عرض اقدس و تابنده از ایام که حضرت
 دوران در مقام بحال شما بسیار مهران بودند از شکایت شما در تعب شده اند * و داغ خشکی *
حلیل داغ * بقول نسبت بی کرد * بند سست لفظ شما در متن نسو مطبوعه سهوشه باید نوشت
 • بقول چه فتح جام و چه فتح چو که و چه گردنار ساحل تون * این بیان خدمات لائقه است
 * بقول به گویم جنگو به حضرت آه * ای بچو و گویم و بیان کنم که در تقریر بی گنجیه بر قدر که حضرت
 ظهور خدمات مرقومه با بعضی متناقضات شما گشتند * بقول و الاله مقدمه و نیز زمان عربز *
 ای و الاله مقدمه و نیز زمان عربز خود * خور * آفتاب * بقول شرف خور * ای
 و نیز دم خود و دیں که در زشت آفتاب است * بقول چون سلا زشت می آیند آه *
 ای مدگاه پادشاه از طرف شما عرض کردم که چون اراده ملازمت و اراده برای اینکه
 حاضر بیکاری از آن ملو و جمیع باشد به خط تحریر رفته باشد سبب و انگلی بی طرف حرار
 همین است * بقول که کشد اس رسید آه * کامند درین قول مرای مناجات است
 که معنی ما کهمان است ای در حالات مرقومه یکایک کشد اس رسید و آن حلا را که
 در باب عدم قبول عده مهر متمسک شکایت پادشاه بمن نوشته بودند دست شده داد
 * بقول بیشتر ازین آه * ای پادشاه مر زمان مبارک خود آوردند که بیشتر ازین مظهر جان و
 خیره در همین خدمت که اعظم حان است مقرر بود و عو کا و مهر هم می کردند بعد معز و ای آنها وقت
 تقریر همان خدمت بیام شما و اتق دست و کار مهر نیز بشمار داده شد پس اگر کار مهر لا تق
 گله بودی مایستی هر یک نیز از آنها در آن وقت گله کردی * ناشی * پیدا شوند * بقول
 اگر آ آ آه * ای اگر چه در اوقات گله آنها هم مشغول می گردید از شما ناخوش شده مایه داد و ادا

[illegible]

نیست ساربان یکی در آن بیکم و مالمعل یکی چند از قسم اول می نویسم و میخاطب خود
 را که حایط را و آنرا زیاده دانسته خود است و این و البته این است که رحم فایده خود
 می داند که حسب جرئت و عقل من قدر و منزلت بدرگاه حاد من نیست بر مانی می نخست
 * قوله در سودا این زیان شده آه * ظاهرا این قول در متن سودا مطبوعه غلط طبع شده کای آن
 درین سودا زیان شده باید نوشت ای آنکه در قسم اول بر صفت و صاحب تیز اند اگر درین
 سودا زیان می شود تمام از رده حاطری شود زیرا که تجربه میداند که در سودا اگر سود و زیان
 هر دو بر صودا است * قوله الحمد لله که در دستن آه * ای الحمد لله که شکار کرده بی تیران
 و ناهم منان نیست بلکه در دستن و خلاص شکار کس معنی اند * گروه ثانی * مراد از آن
 صاحبان اخلاص * قوله شکوه آه * یعنی لفظ شکوه لفظ شام و در متن سودا مطبوعه سهوا شده
 باید نوشت یعنی پس شکوه شکار از قلع حاصل شد * قوله با جسمایه * ای تمام
 این حد ماتد کرده * قوله دام بر زار آه * یعنی چگونگی شمار را پس تمام
 بر زار آه که او هم در حین شکار می فریاد بر زبان خود برآورده بود و در مقابل خود
 آری * قوله آری ای پادشاه آمیزی آه * یعنی آری این شکوه و شکایت شکار که تیرانان نتیجه
 قوت عصبی است هرگز از مثل شکار بر گواری نمی زید که عصب را در مزاج شکارین قدر دخل باشد
 * قوله و اگر اعراض از ریه بگذرد آه * ای اگر سبب اعراض و اگر شکار از دست مفوضه
 طعن و طنز مردمان مذکورین می تواند شد و در زمان سابق هم اعراض می توان شد همین وجه پس چرا
 سابق از غلظت اعراض نکرد * قوله و خلاصه همان کنی است آه * ای هر چه اصل و
 سبب این اعراض و شکایت شکار و شاه تجویز فرموده اند در حقیقت همان است و آن
 این است که چند مدتها آن و مفسدان و کمبرگان در مصاحبت و معاشرت شکار جمع شده
 باعث آن شده اند که از شکار چنین ناکده و دانی و نافرمانی و شکوه و شکایت در مقابل اظهار
 شکر الطاف و حمایت بی پایان شاهی سرزد * قوله مردم کای چه مردم آه * یعنی مردم

[illegible]

و دست می باشد * قوله اندیش ماه ای اگر چنین جیراندیشی که اندیش بد ذاتان کرده و
 با جان خود بازی نموده و استی فایگزید غایر شو و گاه است آن گوش که شود چه از محرم بد ذاتان
 من و این دنیا آن جیراندیش من و نیک اهل دنیا با منی یاد خصوصاً که درینو لاهل و بیار اسب
 بهوم متغافل دایمی میان جیراندیش و اندیش نیز گمراه است قوله و ماین اهل
دنیا حس آمد و دست انگشته اند * قوله دلمی دارد بنی اندکی تلخی دارد * قوله
حر جری و خوشحالی آه * ای بهد آمدن شما درین جا هیچ که درت و خوار دل آینه منزل
ش خواهد ماند خوشحالی و خرمی شما دیگر نخواهد بود * قاده و دشس * قوله اگر به ظاهر
جاس آه * ای اگر جز از آثار و علامات ظاهر چنان است که تعالی بعرم آسانه می شاه
موجه شده باشد ماین اهل اگر خاطر و حس شما اشتیاق در یافت حقیقت در مار داشته
باشد دیگر سخنان گفته آید که هر دو جان بگذارد آید فقط

تشریح نامه که باعظم خان گوگلفاش هر قوم گشقه معا و صه آه

باید دانست که این نامه است تمشخ الاماع رسیده نام اعظم خان مع اظهار مروت و در ارسال
خط و کتات * قوله تو که از سود و دوزیان خود گدشته آه * بنی از اینجا که تو سب خطبه تو به
سوی جروایی آقای خود و خیریت و عایت خود از سود و دوزیان خود دست بردار شده
پس سبب چندی خوشحالی چیست خصوصاً که مشی این جلوت که از ان خوشحالی حاصل
گشته مذریه خطایاز مالی سلیمان مذکور که خراشمال کتب و دروغ هم دارد و ما پس
درین صورتها هرگز نمی تواند بود * تأقیان شهرتین * و بیاداران * قوله چرا
چنین شده * یعنی الله تعالی ظهور مصادقت فرسندی باشد و این حرای قوله چون امریت
فرای * قوله آمران بها ده اند * بنی مصادقت و قاعل نهاده اند کارکنان تصادق راست
قوله دوش و دست آیه آه * درین قول به من سکه مطوعه به لفظ و دشس جبارت
اند احتمال با و دستان خرد گزاشت ش باید نوشت ای مکه سلیمان مدامی و ناخوشی دوستان

ایکه اگر این سهم با تمام بادشاه ساخته شود امر حقیر منظور رسیده باشد و اگر خاف انخواست
 شستی مردی کار آید بسیار بد کرده باشند و سنگ و شدم این بسیار باشد * قول زیهار
 در امثال این امور گنیش آه - ای هرگز در کارهای محارمات و سوار که از هر بهادران
 دران می لرزد صلاح و مشورت با مردمان کوه حوصله نباید نمود و اگر اتفاق ضرر نماند و رب
 ما آنها باید کرد پس عمل بران باید نمود و صرف سخن آنها باید شنید * قول ایچمن سارا
 نمیده ام آه * این قول جهت ترخیص زمین جان نطرت اهتمام جنگ نوشته ای ایچمن
 نظر خانان شاهان طاقت شغل عظمت داشت شما در یاد ام * قول اکنون آن که حکم شده
 است آه * درین قول به متن نسخ مطبوعه اکنون لفظ آن ظاهر از اید است و بعد لفظ
 شما بجای می فرمودی فرماید غلط طبع شده * قاسم خان و آصف خان * نام منضمه دران گرات
 * حات * نام نمیدست از خراسان و بای دست است دران * قول چمن باشد * درین قول
 در متن نسخ مطبوعه فعل لفظ چمن لفظ این فرو گذار است شده باید نوشت ای سانی با زمین دو فرمایان
 مرقوم شده بود که اگر تمحالی را بکنک خواهند پسند و مرغوب باشد لیکن آن زمان و دست کفایت
 کرد که این معنی نویسم که بنظر من میرسد که اگر کوشش نخواهد راستی و نگاه باشد بهتر است
 * نشان صورت * و بنا * قول به اوقات آه * لفظ ای قات و در متن نسخ مطبوعه غلط
 طبع شده بجای آن لفظ حرف باید نوشت ای اوقات گرامی و البته صرف صد انعام امورات
 و نیادی نباید نکرد بلکه حصه از اوقات و ابرای و احتیاج منظم و تیر و تیرج خود باید بخشید
 و بخشی از اوقات جهت آسایش جان من خواب و استراحت بپردازد * قول و در
 ایچمن نفس ناطقه را آه * برای برخی از اوقات و اندر آنچه بد و من نفس ناطقه مثل تهذیب اخلاق
 و غیره بکار آید اشتغال باید نمود * قول نایکی طلب منافع آه * ای قوت شہوت را بعد ای
 برای این آفریده که از ان تمییل منافع من خود و دین و جیره ماید و قوت غضب را جهت
 دفع مصرت مثل اخراج از آتش و دیگر بیایات بید اساخته و ازین هر دو شای جسم است

است * قوله اکنون آدمی آه یعنی اکنون آدمی طلب ضحک و دوامی شهوت و عصمت
 را حاصل و در گالی شمرده در حبش دولت خود میرود و در هر دو احوال را نگاه می دارد
 * قوله آدمی کارمند کرد ای تهرمی دوا و علاج بیماری که کور باید کرد * قوله مرآت حجب
بود آه ای مشاهده عجب و گران دریاست ماند کرد که آن حجب در نویت بایست
 * قوله خوش می گنج آه * بعد لعل خوش لعل آمد در من منسوب به سوسه شده باید نوشت * مفرقه *
 حجب حوی و مدح * قوله دیگر آمد و آه ای دیگر آنکه به مایل بلکه نه است که حاصل بیان
 این در است گو یاب آمد * قوله از هم جدا شده باشد آه * یعنی از هم جدا شده
 باشد * تغایر و جمع تقریر * مهم تر * عظیم تر * بخت تو که وقتی باین آه * ای وقتی
 برای حالت معین و مقرر مایه بود * قوله عرص فانی آه * ای تدارک و نلای که دیگر نیست
 و نیست ادا داده دوست شود * قوله از دور و دلهای شسته آه * ای از دل دور و دستان
 و دماغان دست و دماغان حواس است * ممد و ان حمل * عازقان مایهوش * ممد و ان جلال *
 در دستان و عازقان که از خود میراید و بهر وقت در حجاب و حلال می مانده فتنه

تشریح نایبه که برین جان گویند و قافیه یافته معاوضه آه *

ماند است که آن مایه و حواس تمام است که زین حال بعد از فتح منتقص می شود و جلد در
 در مایه توقف خود ظرف گمراست که در اینجا حجب و داده و دارصال بوده بود * قوله
امسون حرا حرا آه * ارای و من منسوب به مطبوعه خط طبع شده * عای آن زوای باید نوشت
 * قوله بحر ساخته آه * این قول منفی است * قوله نام کید آه * بعد لعل که لعل لایق
 که حراست در من منسوب به مطبوعه درواگه است شده باید نوشت * قوله انی اگر محاسنه بود آه *
 یعنی اگر به ظاهر احوال شما از روی اشتغال حرفی معرج و مسرت ده است بکن من که
 باید یک من و آل ادبش به هم در می من آن معرج دریاست توقف شما مقام حجب گاه که
 از نظر شما مفهوم است در است و این در در اندر آمد در میان حرا در می اگر بکنم

بیم بپارم لیکن بسبب ندی حمله شکما عث ترک مسرت ظهیری و اظهار دور و ماضی است
 و از بستی حمله مصاحب شکما عث ترک دور و اظهار مسرت است خاطر خود را هم از
 اظهار مسرت نهم از اظهار دور و داشته سعی دیگری گویم و بجای اینان که در متن نسخ
 مظهره عید شده و بنابر کسب آورده است و شش مناسب و انسب است قولی سعی همان
 است آه ای اگر چه در مات آمدن شکما عثی بسیار در این و شش شده ایس سعی مژده
 همان است که در فرمان قلاتی مذکور است قولی فی الواقع اگر همی مانده این قول
 بیان سعی مذکور است یعنی اگر فی الواقع در حمله نگاه کاری مانده باشد تا عرصه یکی از این دو
 ساعت که در انجا هستند تو گفت فرمودن لاین است حصر اه حصر انعام و مده کار
موج زمان و عده قولی فرمان بوعده بیست روز یعنی در زمان شکما عثیست
 روز در آمدن حایز داشته شده فقط

تشریح نامه که بر این خان کوه که بجزیر یافته سیوم آمان آید
قولی حسن وزن بنیادین بنی حسن وزن جسم مبارک پادشاه مایه داشت که در هر سال
 یکبار جسم مبارک پادشاه را مقابل نقره و زر و وزن می کنند پس هر ده روز و نقره هم
 وزن بدن مبارک می شود آن را بقرا و غرناجیر است می کند و آن روز جشن عظیم می نمایند
قبول صد مسرت بخش قولی قتل لشکر احد حرف قات و الحف در متن نسخ مظهره در گذشت
 شده مایه نوشتن تالک قاصد خواندن در آید قولی اما چون دیگرگاه است آه ای چون
 مدتی شده که اظهار شوق و محبت دستور و رسم منافقان و دور و بیان که حرف اظهار اشتیاق
 بر زبان دارند و قول آما از این نمی آید است شده نام این حور را تعید دور و تدبیر از
 اظهار شوق و محبت باز داشتیم قولی که حور که بد زیاقت صحیح آه ای در یاست شوق و ا
 حور که بد زیاقت صحیح شما بودم قیتا

تشریح نامه که در این خان کوه که بجزیر یافته صحت آید

باید داشت که این نامه این شخص اظهار کرده و در مثال خطوط و جواب نامه که در میان
 من و وی بر اظهار اشتیاق خود و اسد های تحریک احوال در بار و میره و شسته بود که تو که لکسی می خواهی
 آه بهی سبب عدم پرسش صوری من ایست که نمی خواهم که محبت حقیقی و دوستی صاف
 خود را به محبت دور و میان که در مایل محبت نداده و ظاهر اظهار دوستی نمی کند شسته گردانیده
 مشارکت این مردمان بی حقیقت تمام * تو که اگر معاینه نماید و عیب و آن است آه بهی
 اگر جواب دای دوستی و دشمنی و جیره زده ای نهانی است پس آغا امور است ظاهری را
 حقیقی و دلی نیست هر چه است اخبار امور معوی و آن است و اگر لحاظ ظهور دوستی خود و
 دوستی من از سال و سال و مثال از طریق من و ظاهر و در بین ایشان است احتیاج این
 هم نیست زیرا که شکر نه اگر چه هر شش می و امتحان یک طینی و یکو حلقی شاد را بام بنگاهی
 آن چنان به ظهور آمده که گاهی اچنان از دوستان بدید خواهد آمد و میره هر ارشد که جرات نشی
 من سر ظهور زمانه که ظاهر دار نیست بلکه حقیقی دار و در حلال آن در حمله شش همان می گنجد
 * تو که در میان خود آه ای زمان خود که در نام عدم اظهار ظاهر داری است که پریشانی
 دارد و در و در کردن * تو که جسمانی طاعت ندارد ای علاج جسم ندارم تا آن
 وسیله از کیفیت مزاج شما استفاده و در یکس از علاج معوی که عادت از جراحی نماید
 است بهره و از مراد داده اند فقط

۵۲
 و تشریح نامه که در میان حال کو که تصور بدیده صیقل آید

دانستی است که این نامه هم در نام من در است از سال خطوط و نام یافته * تو که
 و اگر کی نامه آه * یعنی اگر کی نامه شوق دل خود نویسم اگر چه در آخرت از هیچ آدمی
 شرمندگی خواهم کشید زیرا که مثل اظهار خود و حقیقت هم شوق دل داشتم که اگر اظهار
 کردم اما از شاد دنیوی محبت آنکه معاینه آن در خلاف حقیقت است و آدم و اساد و طی و
 دوست را به بنگاه شسته دارد و مرا هم احتمال حمایتی نیست پس مایل نظر در اقامه شوق دل

از کثر اوقات سی میایم . . . قول آنکه که متاع رسائی آید . یعنی از آنجا که در یانیت حقیقت
هر کس شمار لغات قبل است بعد از آن که واجبات اطاعت و حسن خود نیست اما از آنجا که
انسان که بای نذر و بوم و به نام کند نامی چند هستند از دون نیستی من بخاطرم حائی و گذری
دارد و پس اگر بخوف و ترس آنان این قدر که در مد زت ارتقام نامحاکت شمای و یسم
به یسم آن . کم ایمان مد گمان خواهد شد سارا ان مار قام این قدر و پرداخت فقط
بهر تشریح نامه که درین حان ذکر که نصیرین یا و تیه گزاه سی نامه آید

و از سی است که این مار خواب نامه است که زمین خان و نبات طالب نصایح و میره نوشتن خود
• قول ما نیست و تست است سلام رفته آید . آنی آنچه شمار در خواست تحریر اید و زو موعده که مناسب
و تست تواند بود از من کرده بود و بد حال آنست که برای نصیحت کردن شرط اولی خود را
مهدب متاضن و هنوز خود را مهدب به ساخته ام زیرا که حقیقت شرط نصیحت کردن در دو چیز
مختصر است یکی دانستن نیک و بد و دیگر کار بستن یعنی یکی آموختن و دیگر عمل کردن بر آن و
حال آنست که نفس اماره من در میان تحصیل علم نیک و بدی افتد یعنی کردار مد و اگر دار نیک می پندارد
و بصحت خطای خود میداند که چنانچه دامای دقایق نیک و بد است عامل کارهای شایسته هم هست
پس سبب عدم تشریح شرط نصیحت نصیحت کردن نمی توانم . قول این شرط . ای شرط
علم و عمل . قول و گره من . هر رسی آید . یعنی اگر علم و عمل ببرد و بودی من و نگیرد . اگر در
سفر آخرت مستعمل ام نجات اینکه خاطر دوستان آرد و شود دکنی در اندیشه می گذرد که از
دوستان حقیقی حق را باز دارم زیرا که این حق پوشی گارد یاد داران الهیت و حق آست که
آن کس که از گفتن حق ماحوش شود و لایق دوستی نیست . . . قول نه آست . ای سبب پوشیدن
به آست . . . قول بسیار آن خبر و مشرب آید . ای بد و یانست و امکان شایسته آید . . . قول
و آنکه قاسم خان آید ما بد است که قاسم خان مرد سزگش و سمر و دوده است پس لهذا اشبح
ی بوسه که شما از اندک حوصلگی خود دشمن بدست آورد و آید گویا آید از دمه آید نیک نهادی خود را

و اگر بدین ناست کرده اند * قول کماں حولی بایه آه حلی حجت موافقت کردن اشما قاسم جان
 گمان حنی شاگرد دپاسه بنس رسیده آخرین کریم و محمد خود بنس را که هر چه شمار ادرا نامه
 رود هم چنان را آید * قول مرد آست که ملاکم را حویداری کند آه در ای مرد آست
 که می لغ طبع خود را در حویداری و گوارا کند چنانچه شمار قاسم جان می لغ طبع خود را در آست
 مکرده * و در حویداری * ملاقه مکرده * قول و کراس میسر شود آه * یعنی اگر حویداری
 را حاصل طبع که هر چه آهنی ذاب و میسر شود و اگر کسی میسر شد و طبع در میان زمانه به کشاید
 بیشانی در حویداری که این امر بر ادنی است لسان العیب * و احاطه قاسم و ای گوید بر ارا که او
 احوال عجب می گفت پس ماں لحاظ لسان عیب او را می گوید * و اول بهر عجب میسر آید
 ای بهر نیت میسر می کرد رسد احلام اس و سایرین قول بهر آستیشن دو گشتی آید * علی کله بهر کریم
 ای مقصودی که در میان او گردد و در مابینش می آید و مقصود و در مابینش * قول کراس در موشن
 آید * ای در پیش رسد بهر کتب می تواند دانس میان بلفظ ماذ و سناس و در انا
 و سناس می آید است * قول و در مابین حقیقت آید در آه * یعنی در مابین دستاویز حوا
 شمس الدس * و نگاه بایه ساق ارس و شسته بودیم * قول اگر چه عجب امثال آید ای اگر چه
 حکمت این چنین را استانی دم و بیا پیش هر کس بنایست * ستمراست اما از اما که او لیای
 دولت را همیشه بطور و کار آید و دلی * نسبت حویدی * باشد * و در کار دعوی ایس لید اما ستم
 که عرص خود موقوف داشته حوا * که کور براند و نگاه * و اول بهر ستم *

دروع و اصول . قول که مرده و دم تنگ راه . ای خود عمرده است و مگ را شما است
 . ماسور . حراشی است که بشود . مخار . جمع مخزه زن بیر . قده الصر والصریره .
 شکم کنده بینائی و زیرکی . قول چون ملوب قوت شری آه . ای چون بسبب
 ظهور کثرت گریه و زاری و میزاری معلوم شد که مناوب قوت شری ام ازین جهت
 بد ریاست حقیقت پیدا شد که اول آن فدا و آخر آن بنااست و آهنگ تلاش رصاد
تسلیم متید نیاده مانند پیر زمان مایه و نادانان . بی صری و عجم مشغول ام . قول چون از مندان
صلح کل ماز رصاد تسلیم آه . ای چون از عاقلان یاد رصاد یا تسلیم می گویم یعنی اها را به تسلیم و رضا
 تر عبت می دم پس ملاحظه قول متبوع و خود و صیبت دیگران را نصیحت ماحود آیدیم و مذامت
 خاطر و خجالت باطن من گناه الحقی یا بنس و در میان می بند و نفس مرا از خرجه افزائی باز داشته
 و در نسلی خاطر مجروح شماست . مران . جمع مرغ چراگاه . تلیس . در آمیختن و
 این جامه را از آن آبرزش که حاصل مصدر است . خوانان . جمع خون که یعنی بد و دگار
 است ظاهر این جمع در متن نحوه نظ طبع شده یغای آن نظو ر بادستان جمع خون خوانان
ناید بوشت و این جامه را از خوانان گریه و زاری است که دگار آن خرجه آه . قول و اگر
 طبیعت ستری را آه . یعنی اگر طبیعت بشری را در چنین غم و الم تعبیری از حالت اصلی خود
 نشانه باختلاف حیوان که اصلا او را از مرکب خویش آن ادویه بلکه اثری از آن و دنی نماید مشابه
 کرد و قول خود را به تلیس آه و آه . ای آبرزش کثرت اندوه دست گریه و زاری که
 مازمان لی صری ولی قراری اند نه بند زیر اگر آن بی صری در آئین دین آزار ده
 مردگان است . صبر . آن مقاله نفس ماحوص و شهوت است تا مشاقت
 لذات ناقصه و قبح ازور ظهور برسد . قول خاص وقت و ده آه . ای خاطر جمع
 بود . تشکیک اسبابی . لفظ اسباب را یای محمول باید خواند و مراد از تشکیک
اسباب نسبت . قول و از طیلسان مدامی آه . و او قبل از لفظ طیلسان و گات

کاس بعد چگونیم در من سحر مطوعه زاید طبع شده حکم باید بود ای چادر مدامی که بود و شش
 من او نموده است از دهن آن دوستان خود چگونیم بلکه همان مدامی آن یک نهاد را هم سب
 قرآنی و سنتی که ما بس است مخروم از دوستان گردایده است یعنی محبت قرآنیست من
 شام من دوست شده اند قول در قوعه آورده آه * آی کمار مرانده و دارد و کمار
 مر من کسین گرامش * قول در چین اداقت * ای در اداقت رول حادنه * قول
 که اثری از من آه * ای اثری از او اخذ در حوسنان مایل پیدا نیست * مژحه مار ماسه
 * قول بی * تف حار و درون آه * ای عراقی مایل خود مطلع شده * درای در سنی آن واس * ماصح
بست آورده شود تا عورت نفس سه راه شده * دار مار با صحن و در گیاره * ماحوش * مگر داند
سبک لاج * حای کثرت سبک * مخلد سه * خلوت مهرانی * این حمد صفت اوابا
است * اعظمی اشرفی * دوین پرد و لطف مای ساله است * بقی سیاه بر درگ و اوابا
میبی است * عزیزه مادر * مرادری صوری * قرآنی مرادری * احوت معوی
مرادری * یقینی که از آن مراد اتفاق مراحمی است * صائل دلی * صائل حداداد * شمال
کسی * صائل دما است که * مخت و مشتت حاصل کرده شود * قول از سسنا آه
این قول جواب قول اراحا که در وان آه هست * قول از مهر و لب و جسم و جان آه
درین قول در من سحر مطوعه حکم غلط طبع شده * بای آن جسم باید نوشت * ای من مهر و لب و
مر چشم و در جان ماده را این من خاموش را مار در گنگه آورد * سبب منی عراقی * سرکب
مقلوب معنی صدای عاریتی * قول اگر حره ارعده اش مای آه * ای رفتن بیکه سکوت
و دوام و غیر مردمان در من جان و صرف و شش ما در من جان و احب و لا درم بودی
در آن صورت هم اگر ادکی ارعده اش مای و معانه نمایی مرا برده بودی * در صاده سیرده و من
می لاد * قول عراقی است * حالی سیردی * در من قول لفظ جان در من سحر مطوعه زاید طبع
شده * عرف منزلی است * سیردی که معنی منزلی رقی است * ما در شست * قول در چین معانه

صبر انار نیست آفتاب ای در صورتیکه در سبزه مرگ صبر را که بوی از اندوه میدارد و محبت
آنکه سبب وجود مرادده است دخلیست بنی بوی اندوه و خرن هم طایر نیست خرنج چگوه
جایز خواهد شد سبح فرموده روزگار مراد از ان این حاشوی مولانا دوم روز نام
الحوادث روز قیامت و لبها بخشیده آه ای بی دلاوی و بی جانان را که مراد از ان
بی صبران است لبها بخشیده یعنی تسلی بخشیده اِنَّ اللّٰهَ وَاَقْبَالَ الْاُخْرٰى بِحَقِّ
تَحْقِیْقٍ مَّا لَمْ يَدْهَمْهُ و مَاسُو او روح گسده ایم فقط

تشریح ناعاً کہ بلیغی ارقام یافتہ ملاحظہ آئے

ترتیبی است مشهور و اربع زهر که فارسی آن باز هزار است * مسومات * زهر
 داده شده گان * برمانده * نام حاتی * قول اوله پای سر منزل آه * شیخ درجی خود می نویسد
 که در جاده داله مقتوره خسته بسر منزل میر که سابق ازین همان میر به جهت شمول اندوه
 زشتی داشت و درین زمانه بسبب کم شدن کارهای شیک مدوح یگوان شده است
 رسید * رضا * خوشنودی که بعد از ضرر و هلاکت و غیره حاصل شود * تسلیم *
 تسلیم آنست که در ادا و نواهی الهی و اوضاع نوی اگر چه موافق طبع نباشد و در وقوع
 نوائب و مصائب دیوی که خلاف طبع آدمی می باشد آزاری و کراهتی بدو
 نه نماید و در آن رنج تمام تن در دهد لهذا شیخ می نویسد که از بلدی حوصله بر تبه رصا که
 به است تسلیم ادنی مرتبه دارد و اسی نمی شوم و مرتبه تسلیم را که اعلی مرتبه دارد دلائل
 شکر گزاری خود میدام * مراد است * عادت کردن در میخیزی * صریح *
 نام مردیست که به حکمت گویا از طلا ساخته گردیده و ایضاً او خواند * قول و آنچه
 مرقوم شده بود آه * داستانی است که فیضی در باب بیان کثرت اندوه خود بطور حیرت
 و غیب نوشته بود که هر چند خرمن و خرمن میدانم که مالاتفاق زشت است ما اینده علم اینمغنی
 دلی صریح من فائده نمی بخش پس شیخ جواب آن در ایراد تمثیل می نویسد و میگوید که ای

که ای را از دهر آرد مار و دوشش بخش طیام مطر و آمده باشد من مشق علم و شایسته اگر به بخش قیام
 برام و کمال کوشش در آن نگار و دهر گر این آرد روی جل صورت به مد و پس باید
 و است که اصل به کار است که قوت علم مفید عمل است و تا کسی مد و جهد فراوان مراد
 یا اعتقت و مع مشاشرت اعمال صبیح می کند و در اعمال حسه هم می رسد الله تعالی چنانچه شمارا
 علم ظاهر موده عمل هم کرامت نماید و در متن سوء المطوعه های و مع و معده های صبیح حسه طاق
 طبع شده و درست باد بود * قوله هم آخوشش قنویس * ای هم آخوشش و صا و نسیم
 * قوله و العاقله الحمر * ای ایام شما محرم و قرون نادر فقط

تشریح نامه کده بهیضی ارقام با وجه الله تعالی آه *

باید دانست که این نامه در جواب نامه است که شبیخ بیست و هفت و ده و خود شیخ
 او اصل در تربیت نوشته بود * قوله ما سیری طبیعت آه * ای سبب اصبرش
 صفا و در ام طبیعت که مقتضای آن طبیعت کریمه و بی فراوی است فصل در آنگاه که از مد و حرف
 ثابت در سوء المطوعه طاق طبع شده های آن صرف به باید نوشت * قوله که طبیعت مرسم حورده آه *
 یعنی تا که طبیعت مرسمه مرا که مکتب مدعی مرسمت هم از نسی الطمان هم رسد
 * قوله از رشادگی طبیعت آه * ای از اطاعت و ناسداری طبیعت * قوله سرد ما مردانه
 سال آه * قوله سرد ما مردانه حجت آن گفته که بریدی که ماد بگردان است مردانه است
 و نامس حور ما مردانه * قوله بسیار مرسم * چست و چالاک * مکتب * جمع بلکه آنچه بخش
 گردد در طبیعت * قوله آمس و سالمان * قول کس ناپرده و نگار حلالی این تمیاز فقط
تشریح نامه کده بهیضی لیس و زیاده هشتم آه *

باید دانست که این نامه وقتی تحریر یافته که بادشاه ادا العیض مبصن را امر ای اصلاح العیاض
 لا بود طرف لا بود رسیده بود * توابع * اقام اقام * قوله چه و یسم آه *
 حرمتم است * قوله آنچه آرد و دری آه * مبتدا ای موحربینی آنچه رنج آرد و دری شایر دل

من می بگذرد و چنانچه می آید: قوله چو دیدم حقیقت بین آه مازنی گوید
 که چون دیده حقیقت بین بن نگارگی می شود از غلو و حال عجب و علم غریب که حارث از
 مدائن بهائی شنیده است اگر تصور بکنی مائل نگردم چه کنم قوله اگر رای می شود آه پس
 اگر بمیانی شمار نمی و صلیب شوم و اولادنا بهمدگی و نادانی منسوب باشم و ثانی چون سبب
 این قوله حقیقت و کار پادشاه من است لهذا احاطم نیز اگر باین دوری هر چند باشد از
 عالم احاطی و محبت پادشاه چه بهره و نصیب داشته باشم پس ضرورتیست که تحت احاط
 و یا که حضرت پادشاه دارم ازین مدائی شمار سعی مرا حاصل شود قوله ازین سفر عاقبت
 اقام اصلاح احوال جمع کثیره این قول را توانی اضافت باینه خواهد و این سفر را
 سفر اصلاح اعتبار باید کرد یعنی چون غرض اصلی ازین سفر اصلاح احوال جمعی کثیر که وسیله
 یک اندیش و میروی عقل شایسته و حلیت و شوکت پادشاه حاضرستان بهمان جمع کثیر
 گشته است است و این قول شرط است و قوله آن گروه را از مادیه بملایک پادشاه راه
 هدایت آورون و مورد عقوبات خردالی گردانیدن حرای آن پس می گوید که اگر
 ازین دوری آزرده باشم از یک اندیشی عالمیان بهره نداشته باشم قوله

تشریح نامه که نابو الخیر ارقام یافته شایسته نگینا آید

باید دانست که ابوالخیر از شیخ زادهای فاروقی است ستمش تسخیر دین شکر گنج و حرمه امده علیه
 میرسد و طن اهل او بیگاشی را بر او سرکار خبر آمد صوبه آورده بوده است پدرش شیخ
 بهارالدین است ابوالخیر اولاد بهمنی بهمدی سردازی گردید پسر سالی که نظام الملک
 آصف چاه از مالوده را زده دکن می کشد نام برده به امرگانی او تن میدهد چون که مرد عاقل و
 صاحب دای و آرموده کار داد و در نظم عو به خاندن بسجونی تنیده و نادیدب اندواج مرآت
 و کارهای نمایان و حاشانی بانی شایان از و ظهور میرسد و در عوض چنین حرمه خواهی نامه منصب
 چار هزار ری و دویست از موار و خطاب بهاد و و خطای علم و تقاضا عزت و مباحث می یابد و باز

(4)

[illegible]

اعلی دارد و دوستی صورت گیرد و بر مساجد و گنجی مصالحی که ادنی مرتبه دارد و در اب و طهور و نه بکن
از نیکی عصب و بغور مصالحه خاطر آدمی نمی گردد * توله و اگر حرامش را نگاه نسیم آه *
یعنی اگر آید آید احیاء و بناد نسیم و در دل شخصی ممکن باشد پس مابین اراده همیشه
لازم و یا اگر بروراده احیاء ضرور ضا است که آن شخص در یافت نماید و دیگر نظر کند که در
حقیقت کیده یک و در جزای دلی مناسبست چنانچه دلیل برین این قول است * لا مؤثر فی
الوجود الا الله * نیست پیدا کند چیزی سوای خدا ی * توله یکی حواله بکردن آه * ای
یکی کرد و نظر آنست که آدمی را در جمیع امور خود را حواله خدا کند و هر ت او را در آن و جن
داد دوم نظر دیگر آنست که چشم از خدا پوشد و در همه کار خود فقط اسباب را حاصل و اند
نظر همین که کورانه دور کند و بر ضا همیشه مائل گردد و دید دوم مذکور را هواره غم
افزاید * نگاپوی ماصل * نگاپوی کامل فقط

^{۵۹}
* تشریح نامه که مشیخ ابوالخیر تحریر یافته الله آه *

* ملکات فاعله * عادات بزرگ و نیک * توله آدای وقت * ای در تحصیل آدای
وقت خود که عادات و ملاقات و دادگری حاصل می گردد و غفلت نرود * توله اگر از دل
گردگی آه * یعنی اگر از رخش خاطر که در سفر مهم می رسد من چیزی بشماره نویسم تا من ناخوش
شود * توله که موجودات طراز آه * درین قول کافیه است یعنی باینکه کسان یکی و
جبرانی کند زیرا که آدمیان اکثر خیر و نیک اند و آدمی از خور و شناختن این منی می شود فقط

^{۶۰}
* تشریح نامه که ابوالخیر تحریر یافته حملگی آه *

* توله کاشته حوا * یعنی خواهی شایسته ترکیب متعاسب * توله دل باستانی مادن
آه * ای بند ابرو و مشو و شدن خبر و زمانه پیر خود را بجز حفظ ظاهری امور و ات
خود از آن هیچ بفرم * توله نمایش نماید * لفظ نمایش در متن نسخ مطبوعه غلط طبع
شده های آن نیایش که به معنی دعای یا تضرع است ارقام نماید نمود فقط

فقط

۱۰. تشریح نامه که در این خبر بحریر یافته و در آن است

ماید داشت کس بار در خواب بار ایت که او را خبر در باب اطلاع ظهور تسلی خود که کند
 از هم نماند است او را اصل وقوع داشت و شد و نامه که ترجمه عظیم است
 و بر معنی پرده نامه خوش و خوش آمده ای انبیا و انده و و شادی این همه
 از نادانی اسان است ویر اگر اسان را که این علم یکی وندی خود حاصل می شود و در حقیقت
 هیچ است و اگر چشم معنی می در یاد دارد که همه امور است قیاد و قدر و جرحی است هیچ
 امری لا فنی آمده و نیست نامه جای سپاس که اری خوشحالی آمده و در میان لفظ که اری
 و خوشحالی و داد عظمه و در من سمع مطبوع فرد که آمده باشد و نیست ای های سپاس که اری
 و خوشحالی ناشکی و آمده که از اسان ظاهری شود از ذنبت عظیم و آمده است است
نامه مام حالی است فقط

۱۱. تشریح نامه که در این خبر بحریر یافته و در آن است

نامه که جمیع را که برای الهی آمده یعنی و برپا که جمیع انبیاء و اولیاء که در حق قبول شده اند این
 مرتبه امار از جهت ترک خواشش حصول و عقب با متقول فوده است نامه و اولاد آمده
 و علی و آمده و دیگر همه کاظم است نامه خوش و خوش آمده و در این قول حرف
 و در من سمع مطبوع شده های آن ماید و نیست نامه از حار و و ای مرده شود فقط

۱۲. تشریح نامه که در این خبر بحریر یافته و در آن است

ماید است که این خط و قتی خبر یافته که قسم بگفت همراه شایر آمده و طرف دکن و گمرات
 رفته و نامه خوش و خوش آمده نامه این اشاره و طرف و است نامه آمده است
 و آمده و در من قول حرف و در من سمع مطبوع شده های آن ماید و نیست
نامه در دو مار نامه این حار و در مار و در مار شده است نامه در من و ساده
 ای لری شایر آمده و ساند نامه خوش و خوش و آمده نامه این و گاه و الای مد گاه و

[illegible]

جویم که هر روز قیامت در این اطرز نذر دست مبارکشان را بگشایم * قول سعاد
 یار * این قول در متن ایضا مطبوع شده عای آن یار محمد کام پسر خان بزمی
الیه است ناید نوشت * قول خود هر دانی تنها یعنی حسن اسلام و دیر شام * قول
 نهایت گرانی است * ای بسیار بازگ است * قول این لاله لاله * برادران
این جاش برادرگان است * مراتب کوفی و الهی * مراتب کسی و و هس کسی
آست که به مشقت و محنت حاصل شود و و هس آنکه ایرد تعالی عطا فرماید و و فیصل جود
را در آن دخل باشد * حضرت صاحب الرمانی * برادران انکر پادشاه
* قول اما عالم بشریت مانی است آه * هس هر چند شاهزاده خود و عاقل و ذریه که است
محتاج مشورت دیگری نیست اما از آنجا که عالم بشریت که عبارت از سهو و غفلت است
و ذات شاهزاده موجود و باقی است لد اسرار صفت و خود و مثل شادمانی در خدمت
شاهزاده ضرورت * قول خود را صامت داشته ام * یعنی خود را در خبر خوانی
شاهزادگان میزد و ندانسته ام * قول و اند آه * ای از آنجا که صرف ترقی مازح
دولت پادشاه بر اهل طلب است و بودن خود در بطن دنیا و نایب تاجات پادشاه
بدل اخلاص منزل خود قرار داده ام بنابر آن و فرستادن عرایض شاهزاده سپرد اختتام
گذا داده صورت ارسال عرائض بسوی شاهزاده خاطر کسی رسد که لحاظ آن ادبش مرا
بنیال این معنی که بعد مرگ پادشاه و عهد و دوست شاهزاده هم بر عهد خود بر قرار نام در
ابلاغ عرائض خدمت شاهزادگان باعث شده است * قول اگر شده به بهات آه * یعنی
اگر چند روز بعد فوت پادشاه خود زنده مانم خدا خواسته باز در لباس قبلی و بناوی باشم
یعنی خواهم ماند و اگر داو طافه قبل لفظا اگر در متن نوشته شود ظاهر مناسب بنظمی آید * قول
خصوصا که بهین آه * یعنی خصوص و تنبیه خود شاهزاده به برادر برگزیده من بدست او می نموده
و بارگاه شاهی بر خلاف آن نوشته باشند درین صورت بطریق اولی در عهد شاهزاده ترک

* قول که ادای شکر آه * اعی بلکه از سر حیرت های ملازمان پادشاه که می گفتم ادای شکر نصت
 ملازمت پادشاه را نوعی امان کی استقام می بخشیم * قول که همیشه بار * بعد لفظ بار لفظ نسیم در متن
 سحر مطهره فرد گد است شده ماند نوشت * قول که از توحه شاهشاهی آه * ای ار مرادانی
 توحه پادشاه خود که تاس هست چگونیم که در میان می آید یعنی مرا به یقین بر دیک است
 که به مشاهده این مقدمه سعادست که عبادت از شر بفری شایراده لطف لیل جهت
نمودن مصالح میان مردمان لیل و گمراهات و جبره است مشرف گردم * قول که حر حر
عالم آه * اس جمله نصف صلح کل است یعنی همان صلح کل حر جبر عالم بود و می آمد * قول
ی طر شش * درین قول شش صحر راجع لطرف شش است * قول که جگر
کرده باشد * یعنی ده احساسی کرده باشم * را لظ رسی * ارسال خط و کتابت مام در
 * را لظ مسموی آه * یعنی حیرت های عالم که موقوف بر تک ذاتی من است بلکه قوی بود
 * قول که در آمدت آه * ای اندکی آمدت * قول که شمار مرزبانان است * ای حساب
 بار که مرزبانان است * قول که در طرف شود * یعنی همان بار که مرا حی و میر را نیست شما موقوف
 شود * قول که حق آن شکر آه * یعنی طاعت عالی شامل آن شکر که در اعانت گردانید و شمارا
 درین طاعت کند * قول که بسیار بمرشد * ای عدست و کار شما بسیار مقبول شد * گلش *
 در درین بخش مام ولایتی است از بلاد و الیه * قول که فرمانی که شاه یک * یعنی حکم پادشاه
 جهت نوشتن فرمانی که سام شاه یک التماس کرده بود و به میر شرف صدور یافت فقط

* تشریح نامه که در آنجا حق تعالی در یافته در فصایک آه *

این نامه بعد فوت یکی از عراران آصف جان در تفرست تحریر یافته * قول که در آن
 به بنده مات آه * ای در میان ناستودگی بی صبری لطف مقدمات عتلی و قلی التماس و
 * قول که برگرد است * یک حرف را درین قول در متن سحر مطهره را بد طبع شده حرف
 که آمده نوشت و آن قول حراست یعنی در قصایای مصایبت ما اگر بر کسی صبر و جبره

و غیره گفتن بر مکر و بسیار زود گوینده است من مناسب که دوستان در انواع چنین
 حادثات را آشنای سکوت کنه و نظار داری پسر دارند * قوله که ما آنکه خود را آه
 درین قول کاف غالب است بی سادگی شامی خواستم زیرا که ما خود را آنکه خود را باز و در
 رسوم پای ندان رسم و عادت در آوردن است قباح و غیر آنکه خود را ما را تکلف
 عیش و پیوده هم مسبب کردن است * قوله الله تعالی بستر محمدین و ایجاد رسا مادی یعنی
 الله شمار انظر در یافتنی قنای و مایه ارمی دنیا و سوی ناست و تقای حقش رسا مادی نقطه
 * نشر یح نامده که در بدیدیک حاکم دلاله در ربح و ریاضه ای در تعالی آید .

ماید داست که انگامیکه اکثر رعایا و ساکنان بلاد مدد و دکن و غیرها از ماده اطاعت
 اکبری انحراف و رزیده بود و دوش براده سرگردمی فوج شاهن جهت تیرد توخ
 آنها را نظر رورده و این مارد ماب هدایت و ارشاد سرکشان و مانعیان سابق
 الکرار قام یافته * مدد * ظاهرا * این لست در متن مشروطه عطف شده بحای آن مدد که
 معنی کاره و دیاست باید نوشت * مرمای میزند * یعنی انحراف و در کردانی می سباید
 * قوله یکی آنکه آه * یعنی حضرت مادشاه فرموده که ما ایکی کار آنکه از احاک نظام الملک حاکم دکن
 خود لست شاست بخت انحراف از فرمان شاهن و رزیده و در گو ماگون ملا احتاده است دیگر
 دیاداران و حاکمان را ما خود مشاهده حرالی و سبایی او چه شاست و مدد بخشی پیش آمده که
 از حاده اطاعت ما و مکر دانی می کند و پناه در گاه خلوت انگاه مانی آرد لند ایمان بهتر که
 ما و لست اولای برای فهمیدن دیاداران دیگر نظرت دکن و غیره رویم * قوله دیگر
 سب مادی بیائی آه * ای دیگر آنست که سب فعل و مدد بوشی شاهزاده و هر ایمان
 اید که ازین حاکم ای انتظام آنرا فرستاده * اند ما در صامندی و عبادت ایمان آنملک
 از درگاه مقدس سمیع همایون رسیده بود پس مادشاه برای تفرقه میرد رستی آنها از نظرت
 بنجاب این طرف رونق افروخته * * قوله انمن را از گوئی تا زبایا حده آه ای

ای پادشاه در آن شهر و نادیده امرا باین آن طرف صلاح و مشورت نازده ساجده
و آنوقت سده خدمت پادشاه عرض کردم که التماس باوردن آنها را روی اعتراف و عنایت
بود در آن آوار و دولت و اقبال پادشاهی همه عالم را فرو گرفته است کسی را حوصله
مقاومت ندارد * آرزو فرمود * عرض و طبع * قول یکس چون میان آید * ای چون
در میان شکر پادشاهی شنیده آنصورت است از دل حرص و طمع عاقبتی بد آمد بعد از مردم
و عاقبتی آن طرف از خود در هر محمول دست کوتاه گردانیده اند * قول پیر آینه بایش
و بیار آید * یعنی در صورت رفتن یکی از مددگان شاه بر آید اطاعت و نایب داری مردم
و عاقبت آنجا بیه طور خواهد گرفت * قول بامدار است آید * یعنی شاه را در ایام سلطنت
پادشاه هر سده یا در امر او راست آورد * قول حسین حاکم آید * ای عباس من معوض بود
* قول آن پیش از آن * یعنی حقیقتش هر آینه پیش از آمد * مهم تعبیر * مراد از این
ایمان درستی فردمان و کی دیگر * و در بار * حقیقت در امر ترک منسوب ماند به معنی حقیقت
و دیگر به معنی در آن * قول بهنگام ظهور آید * ای بهنگام ظهور زمان برخواستی است * چون
آنچه به پندت همیشه بوده آید * ای آنچه شناده باش اطمان و اطمینان و حقیقت هر گاه پادشاه
به بدت نباشد خود را به راه مطالعه در آوردیم و حاضر از آن خیلی خوشتر است جهت آنکه
معلوم کردم که هنوز زمان سلطنت ما قیامت و جهنم حالت میں شکاشاده است حال
شاید آنکه روانگی بسر خود را بر هر املی و انوار روانگی و دیگر امیران موقوف داشته
ما عرض داشت خود در نگاه جواب * قول آن است را جواب آید * یعنی جواب
عرض داشت شما حاصل کنم * قول درین صورت آید * ای در صورت رسیدن بسر
شما عرض داشت شما هر چه شاه را در هر عمارت و دو جهت حیات خود یا شاید در مادی و فطری
اس و امان و مالی ملک در قیامت تصرف شما قبول و قرار داده باشد ظهور خواهد آمد قیامت
۷۱

باید دانست که این نامه ایست مشتمل بر اظهار صلاح و صلاح قطب الملک که بعد از انتقال شاهزاده
 به حواله تقریب نامه که قطب الملک بدو نگاهداری و الاار سال و اشته بود صورت نگذاشت
 بدو بفرموده خود بید آن افتاد . ای دوست دهمه بیان کنجی و دیو سنی افتاد . قول در مرمر
 ششابی آه . برای در مرمر شناسی خلایق و خالق کرار د . قول حاکمیه در پاستانی آه . و درین
 قول لفظ قائل در مرمر منظر مظهره زاید طبع است و کاف هفت است و درین قول بی دلیل
 روحانی افزونی دولت و اقبال پادشاه . قول که در پاستانی ز طبع کار که از مرمر و این آه .
 هست و بعد لفظ کار که کاف در مرمر منظر مظهره فرو گذار است شده باید داشت . شماره .
 خطاب . قول نامه منظر حسین میرزا آه . بی پادشاه و مرودند که از اجاک منظر حسین میرزا
 و غیره حاکمان زمان سابق دکن را بعد ظهور شکست آنها علت اختیار اطاعت و اقیاد بحال
 خود داشتیم این بی دلیل است کافی مرین نمی که ما را صرف اطاعت مردمان مطوعه است
 و نظر به حال و ممالک کسی نیست . بیروزی خود آه . ای خود فیروزی و روبرو آن طرف
 فرستاده ملک از قصه بیان الملک بر آورده است . قول آیمروز سبت یدگی تو آه .
 بی پادشاه بمن فرمود که امروز که سب سب سب و استیال و اطاعت تو مشهور شده و بی طمعی
 و حق کردی تو نیز همه کس می داند بر اطراف دکن باید رفت و در یافت حال هر کس باید
 نمود و باظهار اقبال و تمجید جس سادگی مادر دل و بیاداران جا کمان دکن را بطرف اطاعت
 و سببگی مایل و زراعت باید است و این بیان امر تحسین است . قول چون مدهوشی و سر
 کردن شکر جمع کرده . اعی کار کمان قضا و قدر غنایت و مدهوشی . سرداری و پادشاهی
 را یکجا جمع کرده اند جایکه یکی خواهد بود و دیگری خواهد ماند . قول بی تاجیر مدهوشی
 اعی بدون اطلاع در گاه پادشاه . قول این مهم را آه . ای مهم روانگی شاهزاده را
 بطوریکه مناسب روزگار و موافق وقت ماست با تمام رسانند . قول خاطر را از این
 فراهم آورده . اعی از غم و الم حادثه شاهزاده خاطر را جمع کنند و میل به شوقند . قول

۳ قولش ۵۰ است ۵۰۰ ایا انصاف قطب الکبکی می ویسد که اربابا که اخلاص شما کرد
 مشهور و امام لیدر بسندید ۵۰ است که گفتار شما موافق کردار شما آید ۵۰ قول درین سلسله آید
 ای در سلسله دست ملک دیگران * تو که شمس سادل ۵۰ در لفظ اول ۵۰ من سکه مطوعه
 نای و دست هر دو گد است شده باید نوشتند * تو که گدانه بیکان عاقبت آید ۵۰ کاف درین
 قول معنی نمائید است و بعد لفظ عاقبت لفظ بین در من سکه مطوعه هر دو گد است شده باید نوشتند فقط
 ۵۰ تسبیح نامیده که برای حاجی علی حان قیصر دریا فقط جلاقل آید ۵۰

این نامه جهت اینام و در سلسله حاجی علی حان قیصر یافته ۵۰ مکتوبات ۵۰ جمع مکتوبات که کیده
 ۵۰ ارانک ۵۰ جمع ارانک ۵۰ مکتوبات ارانک قدس ۵۰ ملائک و انبیا ۵۰ فوحت ۵۰ جمع
 فوحت وی خوش ۵۰ سترنگان سلسله اس ۵۰ طوفاق و سالکان ۵۰ دام محمود ۵۰ ملائک
 و انبیا ۵۰ همیشه آن طالع خاندان اخلاص کرده شده در رنگی ۵۰ در تره باد ۵۰ اثر ۵۰ جمع
 ربام ۵۰ مائک ۵۰ جمع مائک ۵۰ آینه ۵۰ جمع حان ۵۰ حائک ۵۰ جمع حائک ۵۰ حائک
 در پیش کشید ۵۰ ذرائع ۵۰ جمع درید و سلسله ۵۰ او نادر ۵۰ جمع و ذریع ۵۰ اشتناک ۵۰
 آبرکش و پیر ۵۰ اکله او ۵۰ که دست ۵۰ مائک ۵۰ نادر یک ۵۰ تو که چون نظام
 عش اسس و آفاق آید ۵۰ این قول نامه تمهید مقدمات دوستی که همان مقدمات از قول
 از انجا که حسن اخلاص ایشان و میره ناست می شود آید در دو معنی و فیکه ایز و نقالی می تواند
 که جریایک و سائل در عاقبت و اینلاف که در امام باشد از عدم بود آید و دوست اول
 جبری چند که هر آنکه در ظهور اینلاف و میره موکد و موید تواند بود از بهایار حان عالم مشهور
 مود ظاهری سار و بسس مالدل که ایز و نقالی را از فائیت جمود امام و اینلاف
 میان حلقه نقالی است ۵۰ لهذا حکایت از این اخلاص شما که ما این خاندان را قدیم در کمال
 استوار می بود باعث ظهور گردید ۵۰ بر سو پندست ۵۰ نام وکیل و آیتی علی حان فقط

باید داشت که این نامه را ای پادشاه بزرگوار علی خان پسران اجداد پادشاهیت و پادشاهیت
 ظهور اطاعت جان به کوه بحر بریا فیه . . . قول که نامیرام حد ماتت شایسته اید . . . در این
 قول مراد از حد ماتت ملاقاتت رشتا هر دو است . . . قول که آنرا لا تعبدات نر آمده . . . آید
 ای اندام در این که در خود که خود را و بقم فارغ تندم . . . قول که خود را بکوه رآه و این ازین حال
 بیان و خود به نصرت است . . . گفت و پناه . . . قول که لا یشرک سرایو عدلین . . . بر این ازین بیان
 این حایره می است . . . و داعی . . . جمع داعی خواهش . . . قول که ملک دو ک آید . . . بی ملک
 و کن فی تکلیف خانداری و داعی بسا سبب شکاسته . . . قول که بآنی و رب و یابی . . .
 این قول در متن سه موطوعه غلط طبع شده بجای آن آید سه مای و یکی باید و پشت . . . حوز
 . . . تویند . . . می و ت . . . جمع نخوت های خوب فقط

و . . . ۱۱ . . . نشر پنج نامه . . . دلچ خان بکارش یافته و اینجا کده آید

باید دانست که خان به کوه امان . . . در خدمت سلاطین چنانستی داشت علی . . . مخصوص . . . حد
 بزرگوارش انداخته خنیزائی مرتبه عمده داشت و خان مشایخ ابدیه مخصوص عرش آستانه
 بخصوصیت منزلت و قربت مخصوص بوده است و پس از خدمت چنانست قلم آبی بنیاد که
 متصل در بیای شود است و نهایت مسکن و نشو از ظهور این تمام عمارت اطراف گجرات
 دو سال پیش و پنجم بعد قتل شاه محمود دیوان ماهاجم کار و زاریت سرخا می کرد و
 و در آنده و بسا امور و گجرات از دگاری شایسته و اند میرهای مایسته به میره ظهور
 در می آید و در سال چهل و دوم سه هزار و پنج با تاتی شاه ابدیه سلطان دانیال
 که وخت او بشارت شکست همین شاهزاده مازان بود مقرر شد . . . مصیبت چهار هزار
 و پانصدی اسیر فزای یافته با قطع صوبه الکیار حصتی باید غرض که هوا به به صوبه داری
 های گجرات و لاهور و غیره اسیر فزای بوده به مهاجرت قیام و است و صلاح و ایستادگی تمام در حلیت
 او بوده است و بسیار مرد فاضل و مقرر و محدث کامل و شاغری بدل و آوده چنانچه التی تلخیص

بعضی می گویند هر گاه طبع تمام تمام شده و اول طبع اگر مثلاً یکی شتر را بویست آنکه او دیگر میرزا
 چنانچه میگوید که در عصر عرش آشیانی مرآت عده هموار و دانه می گندازد نایب دانست که اس مار
 شمع در این طبع و دوه هراس است و هم در اطلاع اسباب است که هم تراست که نفع اظهار صفاتی
 دوسوی و بحث این بحث خود بر مروده و قول آقا حکیم آقا عیسی اگر این طبع صاف
 خود شوق و بحث خود بوسه شد و او را دانست زیرا که طبع حقیقت و واقعی نوشته تا ششم
 به اینه در دوح و کعبه قول اگر می ارسم دعادت آه که ظاهر اس عادت که در سن
 سمه میگویند مردم اینست خوب نیست چون های آن اگر سنی ارسم دعادت هم ادا شود آن
 با نادانی می دانند نوشته شود ظاهر اخلاص نظری آید و ولایری دیگر مراد او را دیگر ظاهر
 وادی و مره و تاملات است آه اسبگنی و قول او دست کشی هم چو تر آه ای
 چون خود و دست کشی تو که اصلاً کرد دل تو کای و شمع می نگرد و دست میزد ارم و اگر ارم
 حکیم زیرا که امر اصدای است و چو اشقی جمع غاشیه پر و ده الله قول او که یواسطه خواهی
 بشیر است یعنی اگر ده است علم شریک که اقصای آن عمل است شماء حقیقت صوب
 من بر سید و باشد چون طبع محب که یک دانی من است باشد و متقی است بر آیه قوی
 اوس عدل باشد و بیانی بحسب من می رسد زیرا که مراد مرآت و شمع اندهائی که نظری حقیقت و
 و تشریح نامه که ده دو دین خود را بویست حجاب او تمام داده عدد آه

نایب دانست که میرزا از سادات کرام صحیح است همیشه متذکر است و خطاب عرش
 آشیانی عمت ترقی و در رگ عرق و حسی هم می رسد و شال می ام از حلقه شمس به صعب
 و در هزار و پانصد می مرور و منتهای کرد و دوسر که یکی از جبهه نظر کشیده و آه می شود مغز
 شده و از شمع او اقصی می گردد و ده انده مرصوات و تحفه و آه مد بش اوقصی علی
 حال عالم کشیده گردانده و شش می رسد چنانچه پادشاه مرآت مراد که دوحی او اس مت
 ارشاد فرموده است (کلاه حسودی و نایب شاهی مهر گل کی رسد حاشا دکل و نه اران

پسر او که باشد و در عی مقام و منصب کرده و بداند الهی شهادت دهد و در محاربات دکن و
 گجرات و در محاصره و کتابش اندک به نسبت دیگران زیاده تر یافتنی و در دیر زمانی
 معصوم به ظهور می رسد و اکثر ملکات شیخ و حاجی نانی و در و در طایفه و در و در طایفه جانشین
 آتشگاه تخت پر وازی نماید از پسران آدمی میرزا صفی بخش که بسیار مرد جری بوده
 است و دیگری میرزا اقلان که مراد از مکرری مانده و در آخر حکومت بهشت آباد کند و
 بانه فوت نموده اند باید دانست که این نام در سنار بخش و در سستی و استعدای دریاست
 حقیقت و در دانش پادشاه از مقام کشمیر خیر یافته * بجای * این نظر جرت زای نیم
 در متن نیز بطور عطف طبع شده حرمت رای مملکت که معنی روانی است باید و بهشت * قول
 ده و امیر انظام نشاء صوری آه * ای و در امیر دوستی امور است و نیاد عشق محبت
 و وسیله قوی باشند * و در زمان دولت * حاجیان اقبال * قول از به و ظریت
 آه * یعنی همان زمین از ایندای پیدایش خود محل قحط مردان و جوان مردان است
 * و در میان قدوی * و در میان جان شاد * قول که در دخی که آمدنی دانست آموزی *
 این همه لفظ و ایای مجبول باید خواند و در لفظ آموزی اگر عیای حرمت را در محبت و الهی
 مملکت نوشته شود و اخفی دانش آموزی که به معنی حلق کامل است مناسب می نماید
 * بر دست * قاعده و دستور * تائیس * تابع و پیس و ده * باشی * سردار
 * قول بر پست و الا در گاه آه * یعنی از اینجا که دستور و رگه پادشاه با آنست که پادشاه
 قریب از زمان مراتب و در به به می فرمایند و زیادتى منصب و اصافه جایگزین از زمان منقضی
 با اختیار سردار آن از زمان می شود برای آنکه یک حکم هم دل سردار و هم دل از زمان
 شادان شود پس سبب همین دستور و زیادتى منصب و اصافه جایگزین طالب اصفهانی که گوید
 که تابع شماست بصلاح و استعجاب شما شده است * قول امید که به محض قدر دانی آه *
 یعنی امید که حرمت نه دانی شما عزیز سبب زیادتى منصب و اصافه جایگزین که در طوره ظهور

طیور و دهم کیفیت در صورتیکه مراعات خاطر دوستان دیگر میر که عزیز تر نیست است در ریاضاتی
 سبب و اسامی طایر شخص که گویند و ده آن طوطا باشد در آن صورت طریق اولی هر دو این
 این که در حالت ظهور دهند * بی سر و دانی بپرستانی و نرود تولد بر حسب و عهد خود * یعنی احوال
 بادشاه که نوشته اند که است احتمال آن معلوم می شود که ماکمال پریشانی و نشسته و نشسته
 اند که آسوده و تعلیل و نشسته خواهد رساند * و اگر ایشان را در کشمیر آه * بی این
 حواصی حان را در کشمیری دیدم و او خود آنکه کشمیر و در مقام است چراست و محاسب
 و عراس حضرت الممال بزرگیان است در کشمیر هیچ می دهم * تولد خاطر دوستان را
 یعنی خاطر مراد و کرامت و خوشی و سعادتی که که نهایت متوجه و اندک نقطه

۱۰ شرح نامه کلامه سعادتمند شاه میرزا علی بیگ تهرانی در بیان احوال و حالت آن
 مایه است که موله مراد احسان است و او در یک دانی و سواد و صفاتی و موصوفات
 است و مایه به هر دو بخش می گردد و بر تو اخص و خلوص بی ریاضت در آید صبر هر بخش
 آشنائی حاکم می دهد شاه بهمان وقت او را محاسب اگر شاه عزت می بخشد و بفرمان
 بدال ذمه که بهادری و پر دانی او را معص بود و مرسته خود پرستی و کی نموده تا به راه
 سلطان مراد می دهد و در آن مهم دیر می اندازد بیرون و مردانی از حسنات آن در
 طویری و ساند و در سال پنجم و سیوم قلم را بهاره که از مصافات و دولت آنما است
 و در آنجا سال قلم که که دولت آنما و حسن میرزای موصوف و متفوج می گردانند
 و در سال پنجم و ششم عرش آشنائی در خوش حسن طاعت او را نهایت علم و تقار به بند
 آواره می گردانند بهر تندر و طایمان نظر و کی از او آه می سازند و در حضرت
 مکانی به سبب چادرهای سرداری یا بهر کاس حب مکانی به از الحیر و حمیر میزنند و
 در انکار و ری نایب و دوم ریح الاول شبه بهر اردیت و بیج بهر ریاضت و مفره
 مفسد معیری و دو و گور شاهان که در آن محوطه و ده و در خوشی می گردانند

می گویند که این دو دست یقینی نام دارد و این حرف مرزبان آوردن همان و جان حق تسلیم
 که این همان با خصله و صلیح صلیح و شرم گفتی فقط نماید و است که این ما است
 نه من این نصایح و انبیا هم در جواب ما که هر زادی موصی هستند در این اطمینان روح و با جو شی
 خود کرده بود. تو را بدو را نهنگی خاطر آه یعنی ادا کنی به عقل و نظر شفا مصلحت است. تو را
 بلکه در این هنگام آه ای ملکه در این هنگام هم روح را لاج قله جلالتین بکمال حقیقی بسر مسرت
 و سرحد زیاده که در این صورت جوهری میانی با خلاص ایشان بریزد بسیار که جوهر است
 از مباح و اعتبار آنست و یا و است فروخته می شود. تو را از این گروه آه یعنی از گروه
 نقصان حقیقی. تو را اعتبار او از قسم انبیا است آه ای اعتبار و جرم است اس دریا
 از قسم انبیا است. است نه از قسم استحقاق بلکه مستحق هم اعتبار است و لفظ
 است که به لفظ استحقاق و افع است یعنی تو را آمد و شد تو اهل خلاص است یعنی
 از این است که آمد و شد تو اهل انبیا است و دریا است که این صلا حان خلاص
 را رسید به آه. تو را در دام طبع آه ای بکمال دور دام طبع که همان طبع
 طبع جا و قانی است و سبب غم و او در صدمه دل و انوار به چشم پیدا دار و افتاده در
 اندیشه و در حقیقت مباح خلاص نصوص اعتبار این و جاه قالی و یا وی اند. تو را همیشه
 این مباح و همیشه که معنی است مباح خلاص که قسمی ندارد در جهت فروخت آن متقابل
 اعتبار است تا یاد او دیو می بیند و جوهری باشد. تو را قطع نظر از خلاص آه یعنی اگر
 اعتبار خلاص را نکم حرف نهاده فهمی و از کی جدا شای. اگر کسی را می رسد و او را از تقدیر
 که مده می بسیار در زیاده که از در دگی جدا است و یا وی به حقیقت عیب جوئی و در کار
 او و جان آفرین است که از عیب پاک و مبرا است. تو را در کوچه با امانت آه ای
 در آرزو دگی و با شکری که جای گذر طبع است و

در این مباح و همیشه که معنی است مباح خلاص که قسمی ندارد در جهت فروخت آن متقابل

این نامه ایست مملوئی بر مهر و معیت و در نام ارسال رسیده و ارسال خواهد
 جان مکر که شهر شکایت و نام عدم و علاج نامکات و سسده و د و سس و سس
 « قول عاقلات صاحب خود » مراد از آن عاقلات پادشاه « قائله ارتد و ششاسان
 بگردانده باشد » ای شده نامه مراد از آن رشتاسان و دادمان گردانده باشد « مراد
 شکایت » بخت و حالش چری « قول بلکه چون حکم شده نوشت آه » ای سب عدم
 بار نشان و مسائل به وجه مکرده است بلکه چون از اصلی سب عقل و شور و هیبت
 و صرف خواهش و از راه اهل و ساد اهل شده ام به خوشی و سب عدم و سب عدم که به رسم
 مراسلات و در میان اهل حقایق که در میان شان ادخ و دستان و در دل ایشان نفس و
 عداوت است آنچه در و احیای که گویا مراسلات علامت حقایق گردانده و در سب عدم
 که عداوت است از صاحب خاص است در و احیای که گویا مراسلات علامت حقایق گردانده و در سب عدم
 بچاره دوم را از مراسلات دارد و است و در و احیای که گویا مراسلات علامت حقایق گردانده و در سب عدم
 « یسریع و یسریع » که در و احیای که گویا مراسلات علامت حقایق گردانده و در سب عدم

ناید و است که واکه حواش شمس الدین خواجہ عاقل و الدین از انرا ان شهر حیات بوده است و
 خواجہ سمس الدین و در مارگاه عرش آشنای غلب حسن و است و ایست و ایست و ایست و ایست
 ششاسی مکران و منت و تزلزل پیدا می کند و کار نامانی بهادری و خلافت او و غلب
 مظهر حال و در و احیای که گویا مراسلات علامت حقایق گردانده و در سب عدم
 می بود که اصرار سمات صفت و ناگوار و ایست و ایست و ایست و ایست و ایست و ایست
 « مراد و سار را ان را سب عدم و ایست و ایست و ایست و ایست و ایست و ایست و ایست
 کرم و در و احیای که گویا مراسلات علامت حقایق گردانده و در سب عدم
 سدر از شده و در سب عدم و ایست و ایست و ایست و ایست و ایست و ایست و ایست
 خواجہ قائم مقام او و ایست و ایست و ایست و ایست و ایست و ایست و ایست و ایست

سکونت چهارده سال در پناه بقیع و دانش دکن طرقت اگر در حشمتی آید
 و یکایک با سلطان حرم در لایحه می ماند خردادی بیکت و انتقام حاله آن ضربه و
 ریاست آبا سپردن خواجه می گردد و در پیل پیل و پنجم سنه هزار و هشت هجری در شهر اهور
 آیام عرش سمری آید موح که خواجه در کارش ماسی و مردانگی و راست گفتاری و درست
 کرداری عدل و نظیر داشت و خود لاوله بود و اقارب و خویشان بسیار داشت فقط بود اماراد
 بکر این بار این تسیر صلح داد و زنده از غنور عقلت خواج در باب ناکید احرای امور
 پادشاهی خرم یافت * تولا آن درک داشت * یعنی آن احرام افشاس مذکوره به قول
 لیکن در پاس آن چهار چیز آه * ای احرام افشاس و پالس جابر چیز با شاق ممکن است
 محسن احرام افشاس در رعای ایزدی است و آن ترتیب افشاس در رعای الی و
 صفت گسری است و هم چنان در سه چیز دیگر * تولا این مافهمدگی * یعنی ساقه
 و مخالفت امر دمان و غناب و تنه و بر کار * تولا خود در جنگ آه * یعنی حالات نص
 اماره خود کرده * تولا از آن حوای سرده * یعنی از اجرای مهمات خطای و اظهار صلح
 گل و در داشت ناگوار طشت خود که ملامت کور شده بسیار بسیار جمع کند * تولا که
دشمنان از گرد حساب آرایی آه * یعنی دشمنان حجت شامی شکر دن تواند * تولا
آطور سلوک کرد * ای همان طور مذکور که در آن دشمنان حرب گیری نتواند * تولا از
فرزدی زمانه آه * ای عصمت موافقت زمانه زمانه را بدو و بر می و شفیق خود امید و کار خود
 حاکم آن نمایند * تولا ادکاری پایان آه * یعنی من از کار خود فراغت حاصل کرده ام
 مذکور دیگران چه رسد فقط

شرح نامه که به اعدای المثار ارجه ماسدک دکارش با فند صاحبان آه *

راحه مذکور در سوز راه بگویند ابرس که او را است بفهم و عقل و درست و چه حرات
 و شجاع نماید الوصف میان امراد ارکان مملکت عرش آشیانی معزز و ممتاز بود و عدل

ملکات کمال ارادت و یار و جان فشانی از حضور و پیش گنود مددگان عالی گیتی محتاج فرزند
و گمان محتاج میرزا انصاری شود و اکثر در عدال و قتال مدات خود کارهای ویرانه و
امورات مادی و مادی و مادی و همیشه بمقامات حده و حده های زنده و نای استیاز
در میان بلاد ای ایران و شمال می و چهارم که کشته روح پدرش از نفس قلیس پر دانی که
آفتاب محتاج را یکی و به مصیبت سمجهرای بایه حریت و اعتدالی یاد و دو سال می و هم
نیمه هزار و دو و هجری که سیلان حسد و مرته پنهانهای و بیکوست اطراف او ریه سر مرزی
می یاد و راه مانا نانی او حریت یافته نگار نگار و باستانی آید و احازت یا ست و دوران
مقام را احسن پذیرد و در تنگی و در بیخ خود و در حای سیاه و در ولایت بهائی و جده و حل
موده و اصل تا که باستانی می که و در سال چهل و چهارم سه هزار و هشت و هجری
که عرش آشنای دوران عین قصد دکی می فرماید و شاهزاده سلطان ظهوره احمیر به نمانه
و ایا و سوری می یاد و راه حید و بهرداری نگار که سر فرار شده و مصیبت شاهزاده مستقیم
می گرد و در دوران و وقت در ای آن ظهوره سادیت و سر زشت مدد آن نگار و راه
می شود و قریب شیر پور نامها همان در آ و حید شکست داد و دوران مهر که مرعد الرزاق
نور می بخشی ظهوره نگار که در مار شده و الموق در بجزر دست می آید پست از اسلام آن ملک
دل جمعی حاصل ساخته و محصور عرش آشنای مشرب شده و به مصیبت پنهانهای
پست به راه که در آن زمان هیچ امر عذر و زیاده از مصیبت بهرداری مقرر می گردید و نگار پس از این
مرد اشهرج و میرزا اعلم خان کو که سر مدین مرید عرب با قصد نمند می شود و بعد از دست
عرش آشنای دوسال هم جا گیری مر که طین حسان نانی را و اداع می که راه در بیکوست خود
بطر و در و ش و انچه چشمش هم می رسد که با دوجان او بعد از خبر قبل میداد و در و هجری او
که هر یک را از آن سری و سرداری تان گشت میشد مشهوره بوده است مشهور است
که راه به راه و پا بعد از داشت و از هر یکی دو پسر یا سه پیدا شده لیکن همه در

زندگی او و دینت جیات مستناری سبز نگردا چه هاد و آید و آدم سبب کثرت می نوشی بد از
مرگ بد رشتانی رحلت نظرت عالم تقاضی کنده فقط. باید دانست که این نامه در سفارش و دست
غیر زیاده * قوله از صفات کمال ایشان آه * ای از صفات بهمان صاحبان دولت

* قوله صمیمه صحت گفته * ای صمیمه محنت میرا شریف آید * قوله در خلایق مردم روزگار
ای در خلایق مردم دور و ظاهر برست * قوله آدم شناسی آه * ای آدم شناسی که
در حق شما نظرون من لودس یقین انجایم * قوله اندازه در یافت * این قول در متن نسخ
مطوعه غلط طبع شده بجای آن اندازه در یافت باید نوشت یعنی اندازه در یافتن افراد
انسانی را * قوله میرزائی دیبای * مراد از آن دولت مدعی دنیا فقط

۹۰
تشریح نامه که بر آنچه صحت تدریس یافته شرایف آه *

باید دانست که این نامه است مضمون نصائح و اندرز * قوله آلوده بیان آه * یعنی آرایان
نهی کند * قوله نازی حورده * ای خریب حورده * قوله چون مشاحت امین است آه *
ای شناسحت شوق و محبت * قوله چهار مرتبه * و آن حکمت و عدالت و شجاعت و عفت
است * قوله نظر بر حالت خود آه * ای نظر بر حالت عاجز خود که روز قیامت ر و خواهد
بود اندازه در گردآوری مام یک باشد و در متن صحیح مطبوعه لفظ باشد قبل لفظ یک غلط طبع
شده آراعه لفظ نیک باید نوشت * قوله سلوک کردن است آه * ای ما و میان سادک
کردن است * قوله بنجام رسیده مات * ای از اتمام شما مایم رسیده باشد
* قوله از شایستگی خدمت حضور * یعنی اذای که او شایستگی خدمت حضور و مادش دارد
* قوله در خدمت آن خدمت آه * ای اختیار آن خدمت حواله شما نمود * قوله و یقین است
در رعایت آه * ای یقین است که مام او در آن عهد کمال خواهد داشت و لفظ از
قبل لفظ کمال در متن صحیح مطبوعه از بد طبع شده فقط

۹۱
تشریح نامه که حکمت پرورده شمس الدین علی المصطفی حکیم حسین بهالمالت الدین آه *

باید داشت که این ماده خواست ما را بپوشد که عن الملک شمس الزاده نمرود نرگ
 نقلی و بیادی شیخ لا مشه بود * قولہ بعد صوری آه * ای بعد صوری را آنش
 امروز آه * قولہ در انعام مہام خود * ای در انعام مقاصد خود * قولہ دل ساده
 و رمان پر نگار * ای و در دل محبت نهاده و رمان بسیار اظهار محبت و دوستی
 میکند * قولہ در شرح آن را آه * ای شرح شوق و محبت را * قولہ از میانه روی *
 ای یا اسردگی دل که سبب نخل و طاک ساری من بهم رسیده * مدار که جمع مد رک
 حای در یافت * قولہ انحال صانع پر کمال آه * ای انحال ایرد تعلق هر چند عجیب
 حادث دارد و حادث آن و لیل عدم و حوس است لکن در نظریه و یک پس عرصه
 و حوس آن انحال جمع ندارد و یا محقق قول زیر اگر موافق عقل و حوس واقع است
 لازم است علا اصطلاح آن حادث مدار حوس لازم شد * قولہ آورد و آید * ای
 شمار آورد و آید * قولہ ما را میگوید خود آه * یعنی و فیکه از من جان بشمارا ظلمدوران
 وقت در خاطر خود هیچ روح ندارد و مانند * قولہ در مقدمه خود آه * یعنی چون در مقدمه ایستار ای
 نمرود و حرکت دل شمار نکرد و آه و نوبت خوش و حرم سوی آن باید مشتاقست و درین
 هیچ مضائقه نیست لیکن هر آینه باشد محروک حرکت آن و هم و توهم است اگر خاطر شمارسد آه وقت
 مناسب است که باندید بقاص من آن و آه و حوس ای محسوس خود و آه و در از رنگا پوی
 تعلق و یا باز باید داشت پس در من سحر مظهر قتل لفظ تدبیر عای مانا و بطلای میایست است
 حمارت و میایست باید داشت لفظ است ظاهر اعطای طبع شده و کائنات که بعد
 حمارت مناسب است بی باید و گه اشت شده باید و پشت لفظ

- تشریح نامه که به حکیم مہام هر قوم رکشده این درد نامه آه *

* ادام اصل مدارک * ای او بنسب من مدارک * و ر قافیه * جمع رقیه ماد یکی * علا
 الورع * و امای حلاق * قولہ اس جبران و سنان خود آه * ای مرا یکم مہام از بای سدان

و هم روزگار مشهوره باعث احوال خط و کتابت می شود - قول بطرز مجتبی آه * مجتبی
 در صحن شمع مطبوعه غلط طبع شد بجای آن محبت باید نوشت یعنی ملکه آن حکیم بنام که در کتابی
 سواد ای خاطر من هم چنان که محبت تو محبت است در مرتبه خود با غنای تمام جلوه گر می شود جلوه گر است
 * قول ساحم آه * ای هر ساعت از درون من خون مرا می جوشد * قول شکر مقدور *
 ای شکری که ثابست و درایت آن دارد * قول می گوید * ای شکر صحت می گوید
 * قول انشراح فیض منور * عرض و طبع کنده همیشه محمود است فقط
 * قول شریح نامه * حکیم همام تصویر یافته گوی نامه ۵۵ *

باید دانست که این نامه بعد صحت یافتن حکیم همام نگارش یافته * قول آرمده * ظهور شود
 ماضی * ای بظاہر خوش و در ماضی ناخوش * صحت مستند خرمای شام * قول به از راهگه راه *
 ایدین حایان و جوه همگی ری است * قول در رسم و عادت آه * ای در استفسار کیفیت
 مراجع شما که رسم و عادت زمانیان است بلا سطر کارهای دنیاوی تغییر می رست * مستهام *
 سرگشته و بران * قول و چه از دست آمده * یعنی چه همگی ری به دست آمده درین
 پامای شما حال دشمنی و عداوت و دستان شما آفند و پر تو ظهور داده که لاین گفتن نیست * نمونه *
 عربی * قول آنچه مهرمانی رسوده آه * ای آنچه شمار تعریف مدائلی این غریب دنیا نوشته اند
 و حقیقت آن تعریف خود کرده اند و لفظ و بینی گای دنیا درین سمو مطبوعه غلط طبع شده * قول *
 دیوی که خود را در نگارنگ و در نظر با ساید * دیو * شیطان * قول این بادیه آه * ای ازین
 بادیه حرا به که عداوت از دنیا است ناقصه آخرت و عاقبت زنده رسید کم بحال که بعد
 مردن من که کس استخوان مرا بجای آخرت رساند * قول امید که هست مردان آه *
 ای امید که غای بیکوگاه ان عالم من خیر مژدن باشد * قول فتح اسم و برادران او *

باید دانست که این نامه با پسران حکیم موصوفه فقط

مرکب میشویم یا افاد و چه در پنج دو یا است همیشه به تسلیم و ضرر ضرر باشد و
در لذت و در حقیقتی که در این بین منتهی شود تا به طبع شود و خواص و جمع خاص
باشد و با عذاب و این حرام از ان جاذبه و قول اگر از نه مادر و صفت طیبی آید
بنی اگر از غلبه طیبیت که در جرح و برقرار است در تسلیم و در خاتمه قتی افاد باشد
* طیبیت موحده * طیبیت بنیاد آن که لایق تر است است و قول و کما استندادنا طیب تجویز
نمایند ای کما استندادنا طیب در پیشین از کما و غم و الم تجویز نماید و کما
میرد کشیده و مراد از ان این حار و ش فقط

* تشریح فایده کذب حدیثی حان در ادعای حسین بنان ارفام یافته الهیة دلالت آید
این مآثر در جواب باب است که حسین خان در باره خود و مستر شکایت و یا در باره ترک
تعلق و بیادای نبیست و در قول حار مشکلی پسند ای حار مشکلی پسند من * قول و شکر
این و الا غلبه آید * بعد از غلبه طیبیت که در این بین منتهی شود تا به طبع شود و خواص و جمع خاص
نوشت بنی شکر این معنی که در این قضا مردنی طیبیت من صاحب گنجینه شکر است آنکه
همان طیبیت و دوستی خالص با من حسن مستند و کما بر و ای محبت است * قول حسن
الذات * بجای حسن الذات که در متن کما بر و ای محبت است * حسن الذات که معنی
نیک تر ذات است مآثر نوشت * قول این سر رک زاده قبله محصل مایه آید * بنی
آن پاک ذات و سیروده صفات که در ذات و خلاق را در و آینه شمس
و دخل طیبیت مآثر و آنکه مآثر من مشهور است من عاشق شورستان طیب و و بهمان و
بگو آن را دوست و محبت مگر است * قول محبت بود دلیل آید * ای از آن که به مصداق
قول مشهور دل را در این است محبت از کما نشب و مشهور است پس محبت من
دلیل بود است * قول مگر در و درین قول بهین کما بر و ای محبت است * دل زاده طبع
شد در هر یک از صیغه امر باید نوشت * قول مگر ای نبود و دمی * ای رخس و مآثری از

از تعلقات و بیادای ظاهر کرده بودی که قول مسدود بر و اسده اند آه * یعنی هر چه از
 کز و آب و بای و سید آن را از تقدیر و جانشینان او اسده اند و در آفتابش و بیادانه
 حلال شمع و اسواق عیالیک است و نهنگایت لب ستر اند عقول و دانش و الادب و هم
 درست آه ای دانش و اولاد هم درست شایر که در علم و در بخش و در بیاید بچه که آه
 لب و لب یعنی حرف و چون چرخه را در امور است و از دست عیب کردن و حلل بر آید بخت
 مرقد بر آید و بیادانه بر آید و دوستی یا آتش باید بگوید * قول از مرقد بر آید *
 یعنی از پس طائر مسدود بر آید شش بر رسم و عادت کنی کرده بسلی شامی کم * قول از الحمر
 که دوستان آه * ای مسدود ای دانست که دوستان کا بهد و دشمن دارند که امران و
 نوکران و در کار امران و دوستان حسدی کند و در خیره حید و دشمن دم خوشی بی مسدود
 و همیشه در و خ حاکم حسدی باید نوکای دهره در متن سکه مطبوعه لغظ حرف مطبوعه * قول
 حکم که مؤلف نگار است * بی و دانستی * تخریر نگار است * قول حاکم الکس الدول * رابطه دول ال
در متن سکه مطبوعه ف هر را ید طبع شده بجای آن حرف بیامی تخلک مالط طالعوس باید نوشت * قول
را م آورد * در پس قول بین سکه مطبوعه در آخر لغظ آورد در حرف بیامی بهر مر و نگار نوشته ر
شده باید نوشت * قول که آنکه جمعی از بیاداران آه * ای آنکه حمی از دساداران از مر کا
حکم الوالیع و ای فر نم اندر بشکست کرده حید هر را و مردود اند و آن بر از اس منه در الطرد
اطهار و رج و مال نوشته از پس حیت در ان امرا طهارت دی بی کم و آلا اگر بهر و نایل
و پس از حوض باید باید که اگر و مد مدت امرو و آن کری کند که چچ دشمن باید باید
کند در اکثر حوض این بجای حاکم که بست بستن در پس و حیف از بجای که بند کرده ان
کرده است مردود بگفته و این حمد محمد و ایک حمی از دساداران است * آهن رما
سکای است که آهن با احد حزب که دعرب آید امضا طمس گوید * قول آهن رما
حزب محنت کود حرف * یعنی کشش محنت مراه نگه کوی در آورد در نقطی

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام على ابي عبد الله محمد وآله الطيبين الطاهرين

مايدانست که ميرزا کور در اکثر علوم ماورد واقف بود و استادان کتب در بسيار منها اول
و دبيران زمين فراغت حاصل مي کنده و مشفق علم بغير تکبر کمال بهم مي رسانده و احي و
و زانده و ابدان آيينش داده و اهل الله اوست مي کنده و بهرشي را الله مي گويد و مي گويايد
و قبيله نه از اولادش اعراضش است و ثانياً و اهل الله است و نظر بقوله صلح کل را مشاهده و جاده
مواظقت بر او مستقيم و بد و طبيعت حاکم و نسبت مايل بد انجانب ايد است که هر کس از کوره
مختصات المراتب و مسايل البشر بر سرست و مع عام صلح کل حسو که نمايد از دلائل است آرزو
ما سلام آستانه دولت پيشاه کامياب گشته بنايت منصب و جاد کير طوطا بظهور
حسد و اني مي گردد و د سال مي ام بجهت همد و نو دو حربه بجهت انتقال ميرزا محمد حکيم برادر
علاقه غرضش آشياني که کما هوست کمال علم خود صري بي افرار است و پس از انضباط آن
و کليت بمالک محروسه ميرزا و منصب استبي و صدا و است آن صوبه صرمایه عزت و حرمت
مي اندوزد و در سال مي و ششم بجهت و زادت بنک و بها و ديگر چاه خدمات آکاشي
خلونکي و اميني و صدا و است و قصار پايه اعتبار برقي مي نمايد و پست بر بعلای حاجي گيرد که مومنان
که متصل لکس و افع است مفرغي گرد و و گلايد و در آخر مرتبه است هزاره مي رسیده به دو که يکايک
کارگر اران کار خانه قد و و فراقش نا احتيازمو کل اهل الله و تندر و در قصه مومنان مردمان
و فن کردند فقط مايدانست که و قبيله بجز کثرت خلوت کزيتي ميرزا کور و صبح مشيخ
و صيد نمازان تا اين نامه بخت تر غيت و خريص ميز بطرف انجام امور و علايق بخرير
نموده و تو کور زمين حمانه دان الله و آه اي هنگي است من معروف است که اولاد
شمار خست بنام و نظريات دنيا و مي مي و صحت به آرد امور ملایين را از پب و زميت
حمال خود گردانند و نه از ان روزي چند اخلاص و عبادت است نمايد و تو لا اله الا و و و
طيسان خرد آه يعني تا اين زمان که شملاني جا گيرد و لي بغان لوديد اگر چه کثرتي و ز عبادات جمعيت و

معنی خاطر شمار حاصل بود اما همان کثرت و جمعیت مدد هم برادر که حادین از این حادین را
در شور آورده و آزار داده بود اکنون که در محاسن نعل خود را آورده حادین و ظهوری
فرموده اید مناسب که در دل مداح طلبه که همان است از هر که کثرت طوالت است در نظر
یاورده بصوری حالت را عرف به جهت آرایش و در سن امور است و یاد است
سرا، ام کارهای حادین مدد مشهور اسلام معنی که شما عادت آن عادی دارید نمائید و این
سیر احام مجبور در آن است که شما قدرت خود را که معنی رحم و طوالت است بکار و است
در خود مناسب بود و کار مدد سر برود و خرج و آمدنی خود در نامه برودش و در کار معاینه
که در دست خود بطور قتل لطف که است لطف سامانی عادی حادین غلط طبع شده فقط

* قوله خاطر بویج رود سا آه * یعنی خاطرس از طرفت دیدار حس و دوستی سر مشرب
 بای مد است و در منی که ملو و مک لفظ یک کمر دشت و گرا یک نای که و * اعظم صورت
 دنیا * قوله بود در حالت فتنه سس آه * ای امه تنای شکار در خایات مقدس بعد از
 عثای سلبه احام اسود و یاوی از نظر حاسه نون بد شده و دارد * قوله سر گرم خواننده
 یی * بر دامن سبک و یاوی * سره سر گرم خواهد بود * است * چادر و اس حاراد
 در ان خواب و مانع * قوله میر حبیبی را حس بدست آه * ای میر حبیبی را که مصاحب
 و کار بردار سلبه شمار شما است حس بدست او سر بویج و تنای شکار و در اد و اقرو
 یار و مانع احام امورات و یاوی او شود * قوله بایه ای امل و در خورداری
 از صبح بر گزیده آه * یعنی اول املات شما و کلامه از صحت شیه که بر گزیده خاطر سسبد
 آسب که نموده از حواشتری را حوامی باشد که در ملازمت مادر شاه نگار آیه فقط

تایید داس کو اس ماحول میں درمادہ ایکہ اکثر توجہ کا سد احام امور دنیا مایہ مود و کفر

ظرت عزت و خلوت را غایب بود تحریر یادم. قول ظاهر آراسته درین قول
لظا آراسته یعنی سبح مطبوعه غلط شده بجای آن آراستگی باید نوشت. قول از
آسمان نظرت کارها کجانی آید. یعنی هر چند صرافت از آسمان نظرت کار کجانی
نضاد قد آن چنان کار خلافت ساخته و پرداخته اند که آن کار حجب کننده هر کار ظاهر
برستان و تجربه کاروان و دنیا داران آید لیکن امروز مراد و سنی میر شریف مد کور
خطر است زیرا که امروز مراد شاهد کار آمدند و با نظرت و اتفاقات قول زبانه داره
هزارم حصه آید. ای متد از یک حصه از هزار حصه یکی و حوی خود را در ولایت ما خوان
زمان و در دیگر کارها بکار خواهند داشت. قول چون طبلان صورت آدمائی بر دوش
آید. ای چون از مدت دراز طبلان سرانجام امروز و بیاوردش شما انداخته آمده است
لذا مناسب آنکه از علم خود به تجربه و عمل نایل شده که شش تمام خود را از بهترین کرده
کار کجانی گردانند چنانچه که گفته حلقه نبراد. قول خروج. این قول در متن نسخ مطبوعه غلط
طبع شده بجای آن خرج باید نوشت. قول ستره رانده نموده آید. ای دخل و خرج خود را
خوب در باقیه. قول هم مناسب و هم مناسب مانیم. یعنی مرا آن قدر فرصت نیست که
برای عمل خود سبب اطلاع شامم عتاب کرده شده باشم و هم اطلاع بی عملی شما شامم عتاب
کنده باشم. قول خوش میاید بود. ای خوش میاید بود. قول به سخنان مشتت که
بی شورت یک دانی آید. درین قول به متن نسخ مطبوعه حرف به زاید و لفظ مشتت و لفظ
بی غلط طبع شده بجای مشتت شوش که معنی اصلاح کردن است و بجای بی باید نوشت یعنی
همیشه قوت فحشی را سخنان اصلاح که یا شورت نیز اتی شاید حاصل است در شورش
و منار باطن باشد. قول کور نس. قول و زدنش و تعلیم فقط

تشریح نامه کعبه و بر سر ریف آملی تحریر یافته الله تعالی

قول این جمیت. ای جمیت هر دو جهان. قول از بر آمده بجای مام نظرت. یعنی

ما کسی است که ما هر دو داشت و قدر دان مرا شب سخی شناسی شده و طالب دین و دنیا ما و ده
 طالب الهی شده و به باز آمد و نگار کنی خوب و سده را از بدی کند و کسی نامه و ماضی را
 فروخت و دودی نماید . قوله که دار خود را آه . ای قیل و گودا خود را بسبب کان
 قبح و نه پیشی آن چن گویم که قال گفتنی نیست . ما انما . کسی کردن . قوله اول
 شورش او . یعنی اول فساد و خرابی . قوله در نصیج آن . ای و تحقیق صحت و طاعت
 آن سستی و غفلت کردند . قوله ای روی طبعی . طعامهای ناقصه . قوله ای ماکو . روحانی
 . مثل صحت و دوسنی نایض که موثر در راج آدمی شود . قوله کلمه بچند . در اتمه بچند . ای کلمه بچند
 در بیان اتمه طالع . قوله تویی که بدست آن قوت . در بین قول لفظ قوت اول را
 بر نشاید و اد که معنی زد راست و ثقی را بدون شد بد که معنی عذاست باید خواند . قوله
ازین طایفه حال سیر مختص آه . ای از در یافت حال بد که در حال سایر اهل حرفه و کسب
 در یافت توان نمود و قطع نظر ازین طایفه معالیه که گفته آمد . بیند و بستم خود مشاهده کنید که
 محسین معالیه عیالیه عوض کردن جان بمال است و در همین قیاس و دیگر خال مزدان غرض
 آلود است . قوله خود را آه . قیل لفظ خود را و عاطفه و در متن سحر مطبوعه مرو که گشت
 شده باید نوشت . قوله ارگستان بجای ارگستان . قوله گستان گایه از حال و خارستان کنایه
از حرام . قوله افراد * درین قول حرف و ای جمله به متن شمه مطبوعه را باید طبع شد و صرف
 از ادای نوشت . قوله که در این دعاه * این جمله منته است و حرای لفظ بسیار
 است . قوله خاهر تمساده * قوله و آتش و خاک و ماد که ضد یکدیگر اند * قوله
پوشیده * قوله ماسسات معنوی و مرا طات قوی آه * ای به حسب مصالح معنوی و
 اساس قوی یکی را بزرگ آن کرده می گرداند و او را احکام و غالب آن گروه می سازد و در حرت
 دال در لفظ سازد و در متن سحر مطبوعه مرو که گشت شده * قوله قهری . وحدتی که قهر و زور
 و خود گیرد . قوله ماد که معنی آه * ای هم چنان که او را بادشاهه دیا کرده بادشاهه حقیقت و

حقیقت و آخرت میرا و رانی گرداده مایطور که او را در دیانتی در پیرکار و دانی نظیر
 ترویج امور دینی می رسد * قول ماوراء دلی * درین قول به من بگو منظور معطوفه ای
 ظاهر شده که ای آن دانی حرفه دال محمد و نای دوقالی باید نوشت و این معطوفه ایایی و حدت
 باید خواند * نقشه * استوار و منکم * قولی حق نگاهد است * آه * ای حق نگاهد است همان املاک
 مگر بر * شوکت کبری * شوکت هر دو جان * قول در گرد و عالت آه * ای موقوف
 بر عالت و عره اندر هر دو منلی * حری و طمانیکه ما حث خفا تیه طاس ماش * مقتول *
درست طایر * قول بس ترا اگر در انکس نابین آه * این اشاره به طرف مرگوب
 آیه است * یکت رو ان ما نظر * اما یا یا کامل * قول و موصول حقیقی یاد می
جای دیوی * ای موصول سایع دیوی حقیقی مادها * جریست دانت * در س بیس
و حمت من * ملکات فصله * عالت و شما حت و یکت و حمت * علب و لای *
اس علب مرکب در چار جرم کو راست * قول ار ایستایند انتظام * ای از ایران *
تعلی حکمت شکر و جود و جود بر ار کار می حلق بر آه * قول بیس ار ایک آه * ای بیس
 ازان که شکر و جود تو را کرده شود و شمس سینه و در پیشانی لایق بیست تو که می و قیوم
 و در و تصور سد اعانم تعلی و کار تو تواند بود و بیست ای که آرد و دی غم کی مبارکت باد
 * دالی کل * مراد از ان باید * قول در طریق تعلی آه * ای چنانکه در خدمت
 در بست و جود عبادت است هم چنان و در طریق و بیاداری بیوای درستی بیست که
 آن هم در فرد و هم در تعلی مشارکت و این دو در آن همه و ناقص و معانی ابد حاکم
 راه نمرود کی حار است از برادر کار حلالی و غیبت و بیادوست راست میر عبادت است
 * قول بیش ار بسیج یت آه * ای بیس ار درستی مبت و تعلی که آن عبادت
 از انتظام حمایت است و در از بدکاران پادشاه و بیست و گرداید بر عبادی
 که از اشاقات درین تعلی واقع شود من عبادت است بسیار نامور کش و کز یاد و

و هرگز نداشت و عیب دید و دیار ان شاید کرد زیرا که عادات و اخلاق زشت و
 ناپسندید آن نزد درندگان ناپسندیده است نه این دنیا ناپسندیده است و حرمت داد
 قبل لفظ ناپسندیده و لفظ آن بعد لفظ پسندیده در متن نسخ مطبوعه زاید طبع شده * همین *
 هر سه مطبوعه * نوع نوع * قوله * نیاز ممدی و شکستگی مصاحب بود * یعنی همواره
 حاجتی و شکستگی * پس خود را اختیار نموده * قوله * دفع ازاله * درین قول
 * متن نسخ مطبوعه و او عاقلانه لفظ دفع در گذشت شده باید نوشت * ملکات و دیه
 اشتباهه * اول حاسب اطراف حکمت که آن را پسند گوید و معنی آن فکر بجا و گریزی
 است دیگر حاسب تفریط حکمت که آن را بد گوید و معنی آن بکار کردن فکر بقصد است
 سیوم طرط افزای شجاعت و آنرا نور گوید و معنی آن اقدام بر مهاکم که فهم و دانش
 آن را بگونه بنده و چهارم طرط تفریط شجاعت که آن را عذر گوید و آن عذر و خوف از
 چیز نیست که عذر از آن بیکانجامش * پنجم حاسب اطراف عفت و آن را سده گوید و معنی آن رعایت
 تقیض شہوات زیاده از حد و استحسان ششم حاسب تفریط عفت و آن را سکون نفس
 گویند و معنی آن نفس از حرکت و تلاطمش که است ضروری که شرع و عقل آن را نیک و
 حایر شمرده باشد سنی و زرد از روی اختیار نه از روی خلقت * هفتم حاسب اطراف عدالت
 و آن را انظام گویند و معنی آن تعریف در حقوق مردم و اموال ایشان * هشتم حاسب تفریط
 عدالت و آن را انظلام گویند و معنی آن قیام کردن ظالم است بر ظلم و انشاد او را آنچه مستحق
 او باشد بطریق عدالت * صاحب * ضایع کردن * ماموم * ملامت کرده شده * مدان
 برستند * کوشش کنندگان بحد طبع و کده ذهن * مستند ان غیر مذ * صاحبان پسند اچ
 گوشه نشین * قوله * آرزو مدان * درین قول * متن نسخ مطبوعه لفظ آرزو زاید طبع شده حکمت
 باید نمود * حاجت * سینه کردن * قوله * دجی را در دجلت * درین عبارت
 * متن نسخ مطبوعه یک لفظ را بعد لفظ و زاید طبع شده * قوله * قد و ابی و حی شامی آه *

سفر آید . یعنی آنکه شهاب رحمت سبزه وصل وطن خود و مرقم ملاقات حویشان و حریران خود می فرماید اگر چه درین امر حسن اقبضای ستریت بیند و راید اند در نشاء عقل خود می مقول در باب طلب رحمت بدست پیر می افتد . آبا می معوی . پدران حقیقی که عمارت از استادان است . آبا می غنوی . پدران محازی که آباد و آباد اند . قول کما پای در آ . ای کی و کجا در طلب استادان بر که فرض و قیاس است و حجت کشیدی که حال جست و جوی ملاقات پدران محازی که از قسم فاضل است می بنمائی فقط

۹۰
تشریح نامه که بعد از شمس سلیمان ولد شمس محمد دعوت ارقام یافته است ص ۱۰۵

مصدی . کارکن . قول آن آه . بنی آن نوشته تنها . قول قس از زمان مقدار آه

ای قس از خود ای مقدار . قول عیت سدی . درین قول به من سخن مطبوعه لفظ و قس لفظ غایت در گذشت نه مایه نوشت . مبلغ . جانی رسیدن . قول اگر مبلغ علم خود . یعنی اگر بحسب مرتبه و مقدار علم خود . مثنی . پیدا شوند . قول اگر از اخبار فیض خاطر آه . بنی اگر از اخبار فیض و در بنیدگی خاطر خود که همان قس و در بنیدگی محبت تحقیق کلمات و علوم و رمی نماید و ظهور آن فیض در اکثر آدمیان پیدا شود از قیوت مساوت است صاحبان کمال و اسرار و سامع هر این همه از آن است که ملائع اساطیر خاطر نادان خود که همان اساطیر و اکثر اوقات پیدا شده از ابواب است مالا این جمیع است که نزد غیبی آن امور را لایق حوش نیست عاقلان را مایل گردانم فقط

۹۱
تشریح نامه که به خضر خان یحیی دریا فقه آید و قوا قاده

ماید و اسب که خان موصوف از نسل فرما و ایوان مناسبت است صاحب طبقات اکبری می گوید که این کس از شان کاشیغور و ده مایه خدمت خن آشیانی قاضی گردید و بهر تعظیم و تکریم لازم خاطر داری او ظهور می رسد و بشر است و حسب آراسته و پیراسته است ازین مژ مشرف مصاهرت فلان تینوریه محض شده و کسان یکم به پیر هجت

حس آشنایی بقیه ملاحظه اودری آرد و در آن مشارالیه برکات چمن مست بر درگاه
امیرالارائی برقی می نماید چون حشر آشنائی در آنده ای خاص مدفع مود و اسبایی
از بحال علم حضرت نظر مست و بهی می ازار در جان موصوف و امرای انظام صور بحال
می گنگد و در آنده سلطان سکندر که مدعی ملک هند و سنان دود است سپه دکان و الاش
می فرماید و آن زمان سلطان سکندر که قانچی حس است و دود احمدت شگرف دانسته لشکری
ماح و جمع کرد و از کوهستان برآمد و در پیکار سه شورش را زد و دکان و الاگو هر حاجی محمد
شنائی را در مخالفت لایه در گماشته خود مدفع او متوجه می کرد و بعد از آن حسب آرد و شربهار و در
آن در حاکم اود مقرر می شود و دیت و بهیم و مصال سه بهصد و شصت و چهار آن طرف می رود
و پس از دو سال در احوال اس حیات می نماید و در آن می گنگد * تو که لکن چون شناسائی
نموده : درین قول منی که مدعو شناسائی غلط طبع شده بحای آن شناسائی باید و شست منی
چون شناسائی و در نام خود و غرض خود آنکه آدم و لحنی و در مردم شناسائی و علم قیاد
در در شش کرده ام تا آن که آن آرد مودگی من بر ای اعشار لایق است * ریسها * جمع
ریس قان و دستور و انجمن * تو که که باین گریں و دستس * منی نمود که باین اطلاع و
آگاهی میریت عاقبت و بهودی آخرت من بهر افرود

« شروع دهه که حضور حق قیصر در یافته »

ناید دانست که این مایه در جواب نامه ایست که حضرت خاتم المیزانم چنگ نگاه که نظر دکی و در متعین اظهار
و در می و در می شکر و داد و لا و نه از ان اخراج ظهور ایسی از طرف دشمنان و اعتماد صف مراجع و
در ستاده و * تو که در بهر ای ماحوش * منی سبب شدن خرد و در می و در می شکر شما که محبت
ان انظامی شکر و مدینه کی شمار و موده * تو که دوستی مراجع * درین قول غلط و سنی منی سبب
مدعو غلط طبع شده بحای آن و در سنی باید و شست * تو که درین سبب * ای درین رنگ و مجاز
* تو که در سببهای مذکوره گاه متعین آید * یعنی از آنجا که حضور پادشاه و در ماده حضور سببایی

و آزموده کاری شما باینکه زیاده از طعمه بودم سار ان مالعین ار و شتهائی که ششمارا افتادی
سردار آن شکر و اظهار محرم و دین مهر که اندر حاکمانی فرسایده بود و شرمیده هستم
قوله اصلا این بیان آه * بنی اصلا این کوشتهان سعاد شامو اقی می آید * قوله اگر آن صورت
نه بد داه * بنی اگر صورت این شکر از شما طعمه و ترسید که تا من خود و دین جان نمایند
و حش و گویان که بهر اه شما اندیز برای آب است و حش و دین امر و اخی شویم و و در من شویم
مطوعه بجای شویم شود غلط طبع شده * آورد * شکر گاه * مانگ * نام جائی
تشریح نامه ده نه حصر حاشی تعریف یافته

این نامه در باب ترغیب ارسال عرایض و غیره به حاکم بهام نوشته شده و در روز بهر روز
هنرم قوله در هر دو کار و ده خواهد بود * بنی دو هر دو کار که یکی یاسمانی یک جهتی خود و دیگری تلاش تیگان
و هم رنگان خود است هر دو هنر و کامل خواهد بود * قوله این مدوی * این اشاره نظرت خضر جان است فقط
تشریح نامه ده ده سعادت همان میر قوام الدین شاعر را ر قاصد یافته

شسته از تحصیل و اد و لغت نویسنده لفظ شکر او و دین مطوعه زاید طبع شده * قوله نظرت ملد آه *
ای نظرت ملد خود را در شش و آلا یمن امور و دنیوی خلت زده می یاسم
قوله پیش زردگی آری گفته یاسم آه * ای در صورتی که از حرمه خلوت خود آمده پیش مادرش
به استنار مادرش در احتیاج امور دنیا و می آری و بیلی گفته ماتم پس نامرد نیست که باز
خلوت آن راه عزالت و تنزد که اسم مشهور دین است پیش میرم * قوله ترا که از حلال ده آه *
بنی بهر گاه که حال من چنین است پس ترا که چنین صفات ستوده موصوف هستی محرم در دول
ساخته همه حال خود نوشتم * قوله آن محال صالح بسیار اراسی * این قول و ابوالی اضافات
باید نوشته بی در آسادی آن محال که در آن بعد از تردد بسیار از اخی قابل زراعت متصور
خواهد شد و در زراعت و عیاض صادر و قابلیت و عیاضی خواهد و دلیل که را احتیاج و هر مدی * قوله از جمعی
طائی یاسمان * دین قول حرف بیاه متین به مطوعه غلط طبع شده بجای آن تا باید نوشت بنی

صنعت	مسطر	خط	صنعت	مسطر	خط
۱۹	۱۲	ایاب	۴۹	۲۰	خرید گانده
۲۱	۱۵	والا	۸	۴۰	فناج
۲۳	۲۰	آیند	۴	۵۶	لطقن
۲۴	۱۷	پهرت	۳۰	۵۸	کر آدر
۲۵	۱۸	دود قید	۱۰	۶۰	بست
۲۶	۱۹	نخاست	۱۱	۶۰	می فرایند
۲۷	۱۷	لقب	۱۳	۶۰	ناده
۲۸	۶	د قاع	۶	۶۵	حرف
۳۸	۱۸	جونی	۹	۶۷	شوم
۴۱	۱	بدرگاه	۱۵	۶۸	دور باد
ایضا	۱	فرساده	۱۵	۷۵	دور
۳۰	۱۰	نامه خانان	۱۹	۸۳	نهمه
۳۰	۱۹	نامی	۹	۸۴	ما
۳۱	۲	اقامی	۵	۸۵	مقد
۳۸	۱۹	بش	۱	۱۰۴	جرا دت
۳۹	۱۷	خورا	۱۱۳	۱۱۳	عالم آرا
۴۵	۱۹	چین	۷	۱۱۳	است پس
ایضا	۱۳	دور	۱۱	۱۱۳	مندی
۴۶	۶	مصدان	۷	۱۱۵	مدت
۴۸	۳	ناید	۳۱	۱۱۵	بطرت

۳۱ بطرت مطالعه نظر تحمیل نواید

صحنه	سفر	طاف	صحنه	طاف	صحنه
۱۱۶	۷	۱۳۱	۷	۱۳۱	۷
۱۱۷	۸	۱۳۳	۸	۱۳۳	۸
۱۱۸	۹	۱۳۴	۹	۱۳۴	۹
۱۱۹	۱۰	۱۳۵	۱۰	۱۳۵	۱۰
۱۲۰	۱۱	۱۳۶	۱۱	۱۳۶	۱۱
۱۲۱	۱۲	۱۳۸	۱۲	۱۳۸	۱۲
۱۲۲	۱۳	۱۳۸	۱۳	۱۳۸	۱۳

9142

۱۱